

Győry Domonkos
Hölgy alulnézetből

© Győry Domonkos

© **PONT**
Kiadó Budapest, 2017

ISBN 978-615-5500-40-4

Borítóterv: Dali Endre

A címlapot Szabó Béla fotóművész felvételének felhasználásával Pálfalvi Lukács tervezte.

A kiadásért felel a PONT Kiadó igazgatója

PONT Kiadó: H-1300 Budapest 3, Pf. 215

Tel/fax: (36-1) 816-1062

e-mail: pontkiado@pontkiado.hu

www.pontkiado.hu

Győry Domonkos

Hölgy alulnézetből

regény

MOTTÓ:

„...a vállalat nem engedi a lelket.”
(Republic)

I.

Finom fülkagylóján kihegyesedtek a pelyhek, hajhagymái oxigén után sikoltottak, bőrére olvadt a lebujszaga. Tömény volt és primitív, egyszerre érezte az állott sört, a testszagot, a fertőtlenítőt, a magas páratartalom fojtogató dunsztját, törött sorsok reménytelen kipárolgását, az olajfestékekkel gányolt zöld falakra csapódott ösztönök és vágyak ragacsos sóhajtasát, a sikertelenségbe vénülés söntéspultra fagyott bánatát.

A tekintete a pasi orrából lógó szőrszálakra tapadt, közönséges, elhanyagolt embert látott, aki szarik környezetére. Közönyös mindenki iránt, szemrebbenés nélkül átlépi a földön vergődőket, az égő házra csak akkor figyel, ha melegegre vágyik, két könnyökkel tör primitív szükségletei felé, legyen az olcsó felvágott, híg sör, halkonzervért kapható hajléktalan ribanc, avagy a földalatti ülőhelye. Rúg és tapos, oly természetességgel, mintha vízben úszna. Gyereket, anyát, öreget, akárkit. Nem érdekli. Két kielégülés közt lusta és igénytelen.

Mari feneke alatt kényelmetlenebbé vált a kocsmái szék. Csini popsiját irritálta az avítan pirosuló anyag, ezer évre gyárthatták, a furnérlemezre vékony szivacsot ragasztottak, erre feszítették a strapabíró műanyagot. Olvasztókazán kellene az elpusztításához, lebujokban ideális, különösen a retrókban. Nem a mondvacsináltakban, hanem azokban, ahol megállt az idő, csak az árak emelkedése, az italkínálat árnyalatnyi átalakulása mutatja az elnyúlhatatlan műbőrök bukását. Érezte, ahogy combjának bőrét, popsiját fojtogatja, irritálja ez az olcsó és primitív felület, folyton-folyvást emlékeztetve, mennyire elképesztő már az is, hogy rajta ül. Itt, ekkor, ebben az ügyben. Ebben a világban. Ami igyekszik beszippantani.

A férfi életkora meghatározhatatlan volt, valahol az ötvenes éveinek közepe a becslés alsó határa, de hetvenig bezárólag bármennyi lehetett. Bár az ócska kosztolás renyhe testalkattal, döglött csirkék bőrére hajazó hámréteggel ajándékozta meg, az élet még tombolt benne, nem a halálra készülő öregek lottyadt, tónusszegény várakozását sugározta. Szeme fehérje piszkossárgába hajlott, amiből Mari a májműködés elégtelenségére következtetett. Szuszogása alapján lefogadta volna, hogy a szív működése se lehet rendben. Az a fajta volt, aki sok-sok évtizedig bírta a tintázást, keményen tolt a cuccot, de aligha házi pálinka, vodka, vagy whiskey dominált a fogyasztásában. Olcsó sör, pancsolt tömény, kannás borok dolgozták meg a szervezetét, így mára eljuthatott addig a pontig, ahol a

böszme, nagyfogyasztású szeszakázánok megrop-pannak, először némi bizonytalanságot érezve, majd kisebb-nagyobb egészségügyi problémákat realizálva. Az összeomlás ideje még nem jött el, de bármelyik pillanatban bekövetkezhetett.

Arca erősen hámlott, nyakán a bőr szavatossága rég lejárt, a szag is rímelt ehhez, ami sárga, szétbomlított fogai közül áramlott.

Rothad a mája – gondolta a lány közömbösen, hiszen e körülménynek nem volt jelentősége. Itt csak a pillanat létezett, ami parittyaként nyúlt és nyúlt azóta, hogy megkapta azt a bumfordi, ám mégis hatásos telefonüzenetet, amitől zavarossá vált minden, amit oly sok éven keresztül gondos mérlegeléssel, munkával és figyelemmel, sőt, már-már szeretettel és örömmel, eredményről-eredményre, tényről-tényre helyére illesztett. Valaki kibelezte a családi fényképalbumot, tartalmát összekeverve, némely képet eltorzítva, másokat eltüntetve, új, nem oda való képekkel megtoldva kupacra hányta, fészket rakva a zűrzavarnak.

Marit főként az érdekelte, hogy ez a kellemetlen randi átmeneti nehézségek kezdete, avagy teljes csóddal kell számolnia. Ez utóbbinak nem adott esélyt, mivel sejtszintű tapasztalatai voltak arról, hogy mindennek megvan az ára, és ha ügyes, akkor beleszólása is lehet ennek nagyságába, és a fizetés módjába.

Az ár nem más, mint következmény. Mindig van következmény, régóta rettegett attól, hogy előjönnek a régi idők, így nem érte váratlanul a helyzet,

ugyanakkor igazságtalannak érezte, hogy az idő múlása, az azóta megélt jobb napjai nem húztak védőfalat mai énje és a régi munka közé, olyan magas és erős falat, amelynek árnyékában elsorvadnak a múlt tényei.

Porrá mállanak, föld és aljnövényzet takarja be, disznóparéj, lapulevél terem rajta, aztán az is elszárad, ráhullanak a falevelek és az állati ürülék. Eső áztatja, bogarak rágcsálnak járatokat belé, és lassan-lassan humusszá válik, gombák ütik fel a fejüket a helyén, ember meg nem mondja, hogy valamikor ott bármi kompromittáló létezhetett, hiszen elemésztette a természet, felzabálták Stephen King langollierjei, az időfalók gyomrában annullálódott a múlt, egy sóhajással eleresztheti az egészet.

Miközben ez járt a fejében, a tagadás apró tüskéi kúsztak gyomrából a nyelőcsövébe, gyilkos kis morzejeleikkel kopogtatván, vannak elévülhetetlen dolgok, amelyek elől nincs hová menekülni, jön a mindent összezagyváló és tönkretevő fordulat az életében, hírvívője pedig itt bűzölög vele szemben, ebben a kricsmiben.

A férfi pedig beszélt, beszélt, láthatóan élvezte a helyzetet. Lovagoltak a bazdmegkisanyámok zombi leheletén. Fogai csorbán meredeztek, nyelvét nikotinszínű lepedék borította.

Mari elképzelte a húszéves konfekcióöltöny alatti pecsétes trikót, a vizeletfoltos, régi típusú, valamikor fehér, most piszkosszürke, belül féknyomos alsógatyát. A képet szagok követték, közben egyre

feljebb kúszott nyelőcsövében a gyomorsav. Megjelent képzeletében a férfi fürdőszobája, csatornaszagúan, mocskos fürdőkáddal. Megmagyarázhatatlan bizonyosság volt benne, hogy ez a szarcsimbók aligha zuhanyozhat, szinte látta a sárgára öregedett műanyagkeretbe foglalt borotválkozótükör alatt a mosdóra kövült borostát.

Megjelent előtte, ahogy az esti sorozat reklámszünetében fél marmonkanna tablettás borral a hólyagjában a vécéhez csoszog, tropára ment prosztatáján keresztülcöpögteti véres vizeletét. Ekkor elevenen felvillant Mari elméjében a férfi pénisze, бүдös, gusztustalan jószágként a maga jelentéktelenségében... Ez volt az a pillanat, amikor öklendezve kiszaladt a toalettre.

Mari a hímvesszők akadémikusának számította magát, különösebben nem misztifikálta a kérdést, tudományát annak rendelte alá, miként működtesse az aktuális szerszámot. Első pillantásra megállapította, hogy a pasinak milyen prototípus ketyeg a gatyájában, másfelől egy-egy fütyi láttán azt is bejósolta, annak jobbik végén miféle pasi erőlködik. Mert hozzá inkább a görcsölös fazonok jártak, a nehéz esetek.

A pasas ismerete nélkül nem volt hatékony a fütyivel, a fütyi ismerete nélkül nem volt eredményes a pasival, és e kettőnek szinkronban kellett lennie ahhoz, hogy kliense elégedett legyen, nagy jattot adjon, újra meglátogassa. Nem mintha Marinak állandóan a péniszeken járt volna az esze, ahogyan az esztergályosnak se az esztergákés kö-

rül forognak a gondolatai. Amikor helyzet volt, azt kezelnie kellett, azért, hogy felálljon, vagy ne süljön el túl korán, mert a pasi máskülönben fruszt-rált lesz, de ne tartson sokáig se, mivel az nem lenne költséghatékony.

Mari a tudományát jó ideje nem kamatoztatta, azonban a veterán mindig veterán marad, így szinte elkerülhetetlen volt, hogy a Rothadó Májú férfiaságát is felbecsülje, hiszen meglehetősen intim viszonyba keveredtek. Vizualizációja azonban szembefordult vele. Profiként gúnyos mosoly lett volna a maximum, amit kivált a bemérés eredménye. Most mégis kiborította. Amióta otthagyta az ipart, pláne Ficsivel való kapcsolatuk kezdetétől ritkán foglalkozott olyasmivel, ami a régi életéhez tartozott. Ez a zombi azonban előhívta a múltat, mint sápatag laboráns a ropogósra vénült negatívokat. És nem volt tetszetős. Mert személyes volt.

Amikor becsukta a budiajtót, elkapta a pasi diadalittas tekintetét. Felötlött benne, hogy tán a fenekét stírölte, majd a tartályba kapaszkodva öklen-dezett, rángatta az epe, keserű sav tolult fel a gyomrából. Csak a stressz, csak a stressz – hajtogatta magában dühösen, gyengesége miatt. De legalább nem sírt. Erős kurva vagy, erős kurva vagy, erős kurva vagy – mantrázta két bukákolás között.

Ennyit az önbecsülésről. Azt hitte, biztosítása van az ilyesmire, aztán kiderült, rossz volt a konstrukció. Az apró betűs rész felelt a szerződés szövegéből. Az mindig visszabeszél. A bírói gyakorlat

azt mondja az ilyesmire, tisztességtelen szerződési feltétel. A szarkeverés azonban kívül esik a bíróságok hatáskörén. Mit is tudhatnának a kurvaságról és a csehóbeli zsarolásokról?

Szabadságának illúziója véget ért, és azt a férfi-nem egyik legocsmányabb teremtménye veszi el tőle. Még akkor is, ha csak postás, látszik, élvezni a szerepet. Mintha körömpörköltet zabálna, csorog a nyála a gyönyörtől.

Büdös volt a helyiségben, némi vegyszerszag is érződött, és ő belekapaszkodott ebbe, hiszen ahol mocsok van, ott létezik takarítás is, valaki valamilyen szinten végül mindig és mindent lerendez, fertőtlenít, és akkor visszatér a sterilitás, az ellenséges-közömbös hatóanyagok gőzei, és várják az újabb bepiszkolódást, hogy aztán megint csak tehessék azt, amire rendeltettek. Ebben a körforgásban a tisztaság illúzió, aki tisztának látszik, azt letörölték, vagy csak most vették ki a celofánból. Nincsenek szeplőtelen emberek, nincsenek ártatlan lelkek, nincsenek hófehér történetek. Nincs tisztaság. Nincsenek emberek, nincsenek lelkek, nincsenek történetek. Csak a pillanat van. Csak a most létezik, a piszok és a tisztaság fogalmát ő teremti folyton-folyvást. Ez az okfejtés, ha nem is hitt benne, megkönnyebbülést hozott.

Megkönnyebbülést, de nem megoldást. Homlokát a mohazöld csempének támasztotta, enyhén hozzácsapdosta, valamiféle génjeiben rejtőző rítusnak hódolva hallgatta a tompa zajt, amit a fejével csinált, persze ügyelve arra, nyoma ne marad-

jon, hiszen pár óra múlva, ha még létezik akkor, fogadnia kell a nagymenő üzletfeleket, s azoknak nem a fasza áll, hanem az egójuk duzzad, meg kell győznie őket, jó befektetési konstrukciókat kínál a vállalat.

Így hát elővette szakmai tréningen összeszedett különleges trükkjeinek egyikét: az érzelmeit papír zsebkendővé változtatta, ezt hajtogatta, csűrte és csavarta, amíg egy gyűszűbe is belefért. A gyűszűt beletette egy neszeszerbe, azt bekattintotta, elhelyezte retikülje rejtett zsebébe, határozott mozdulattal ráhúzva a cipzárt.

Szóval a tényállás: tíz meglepően nyugodt, mondhatni boldog év után bekukkantott a múlt. Mintha az ajtó résén kandikálva mondaná: Jó reggelt szomszéd, mától itt lakom. Takaréklángon hagyom a paradicsomos káposztát, aztán kimegyek a temetőbe. Amire visszatérek, porig ég a házuk.

Francba is. Egyetemi kiadásait szexuális szolgáltatásokból finanszírozta. Ez olyan tárgyilagosan hangzik, akár egy TEÁOR-szám. Nem szépíthet rajta, visszanézve lehangoló és szégyenletes sztori, de nem egyedülálló a világtörténetben. Roppant diszkrét hálózat kötelékében dolgozott, igen válogatott közönségnek. A nevét nem ismerték az ügyfelek.

Azóta megváltozott a hajszíne, a testalkata, a stílusa, és végképp más a kenyérkereső állása. Férje van, Ficsi, az álompasi. Nívós helyen dolgozik, egy rakás pénzt keres, pár év múlva az apró talpak csattogása is szóba kerülhet. Lakásból ház, langy-

meleg fészek, kicsi kerttel, pázsittal, metszőollóval, tulipánhagymákkal. Átjáró negyvenes csajokkal, akik mind haverok, kellemes likőrrel mulatnák a délutánt, gyerekek után szaladgálva, kemény hússú középkorúvá érve, vadul csomagolna a családi kirándulásokhoz és így tovább, abban a kényelmes tudatban, hogy soha nem tárul fel Lady L. páncélszekrénye, az anarchista szerető maradványaival.

Nem tűnt valószínűnek, hogy visszaköszön a múlt. Néha eljátszott a gondolattal, valakik behívatják valahová, amit néha személytelen irodának, máskor bőrkanapés budoárnak képzelt el, ő jól elküldi őket a picsába, majd feltárcsázza azt a telefonszámot, amit csak az emlékezetében őriz, és minden egyenesbe kerül, mivel legalább ennyivel tartoznak neki azok után, hogy annyit melózott a szervezetnek.

Ezzel szemben ez a fickó, nevezzük Töppedtnek, egy harmadosztályú kávéházban nekinyomja a falnak: „Tudom, hogy kurva voltál kisanyám!” Röhög, harapják a levegőt az odvas fogai. Basszus, basszus, basszus. Stílustalan az egész, ráadásul értelmelen sincs.

Beült egy fölkébe, várta, hogy megszűnjön remegés, és utána még várt jó tíz percet, mivel lejött neki, hogy Töppedt nikotinfüggő lehet, és a kávézóban nem dohányozhat, így előnyt kovácsolhat a kiéheztetésével. Legyen csak ideges, dobogjon hevesebben a szíve, élesedjen ki a szaglása, kínozza meg a szövetbe, fába, bútorba hajdan beivódott cigarettafüst. Váljon édessé, mámorítóvá, csábítsa

el, nyúljon a zsebébe, tapogassa a cigarettásdobozt, szaglássza az ujjait, dagadjon fájdalommal a vágy, kiszorítva minden más fontosságát, beszűkülve a várva-várt kielégülésre.

A zsarolásra egyetlen értelmes választ talált: kitálal a férjének... Vagy megbocsát, vagy elválnak. Vagy nem bocsát meg, és el sem válnak, hanem közöttük marad a múlt, vastartaléknak az öregkori marakodáshoz. Esetleg megbocsát és elválnak, mivel ezek után már nem kívánja a testét. Megbocsátásra nem a múltjáért szorul, hanem azért, mert nem mondta el a történetét. Se akkor, amikor megismerkedtek, se akkor, amikor komollyá vált a kapcsolatuk. Nem állt elé, hogy „figyelj, Ficsi, korábban pénzért dugtam pasikkal”.

Persze Ficsi se számolt be a mindenről... és valószínűleg az ő élete is tartogat különös epizódokat, bár azok a férfitársadalom által cinikusan tolerált botladozások lehetnek, nem úgy, mint az övé. Másfelől az is a pakliban van, hogy némi durci után Ficsi vehemensebben kívánja majd a testét, hiszen alapjáraton igen kanos, és összevissza kulinálnak benne az ösztönök. Bármi kisülhet a fel tárulkozásból.

Preventív célból bevallhat mindent a főnökének, az vagy kirúgja, vagy megbassza, vagy elnéző lesz, és csak néha-néha csicskáztatja majd. A kirúgás a valószínűbb, mivel a vállalat hírnevére háklis az öreg. A kefézés valószínűtlen, a drága boss évtizedek óta impotens, ha pedig mégsem, akkor aligha hétköznapi módon intézi az efféle igényeit. Szó-

val, ha a töredelmes után is maradhat, az nem lesz a régi, akárhogy is, az eddigi munkájának annyi.

Jöhet az állásváltoztatás, talán egy kicsi és jelentéktelen munkakör kevéske pénzért, megkeseredett kollégákkal, esetleg vidéken, falra köpködős vasútállomás közelében, kedves tahók között, ha pedig a férje lepattintja, akkor fele királysággal kezdhet új életet. Van valami édesen ostoba hangulata a rosszul mázolt ajtók mögötti sütirecept cserélések világának, a vaddisznónak álcázott vize nyós szemű malackák sündörgésének, a bajuszpödrös pálinkakortyintásoknak, a falon pihegő legyeknek, a folyosók hipószagának. Gyalog a pocsolás, szétfagyott betonjárdán, kutyák által döngtetett kerítések mentén, beleszagolva a hársfavirágok illatába. Egyre nehezebben, egyre visszerebben, felesekkel feledtetve a majdnem-szép életet.

Végiggondolva a kilátásokat, megszelídült a jövő, magára zárta a fülkeajtót, és a budi magányában elszívott egy cigit, a kifújt füstbe képzelve távolodó gondjait, enyhén csömörlötten a bukás miatt, de megkeményítve magát, elvégre ne érzelegjen egy kurva, még akkor se, ha csak átmenetileg volt abban a szektorban. Kijött belőle, nem ragadt bele, nem lett piás, drogos vagy öngyilkos, felépítette a karrierjét, főként azokat a férfiakat engedte magába, akiket megkívánt, végül lett egy jó pasi férje, olyan, amilyenre a szinglik élethosszig várnak.

A ruhatára megmarad, a képességei, a papírjai

megmaradnak, lényegében az emberi kapcsolatai változnak, ha minden kötél szakad. És szakad majd, ahogyan a sodrony szálai pattognak el, először görcsbe feszülten, majd érces pendülésekkel, komikus kunkorodásokkal. Bizony szakad, mivel ez a Töppedt primitíven hatékony csúszómászó, nyugdíjas korrupt zsarú vagy valami hasonló lehet, vélhetően akkora világképpel, amihez egy trafik ablaknyílása forradalmi perspektíva. Zsigeri hurka és kolbászharapdáló automatizmussal.

Ezeknél nincs belátás, ha enged neki, akkor soha, de soha nem szabadul, talán még kúrnia is kell vele, amit a végsőkig el kell kerülnie, mivel nem létezik az az irrigátor, ami kimosná belőle az emléket. Az efféle élmény nem csupán lelki mocsok lehet, hanem sejtszintű, sőt akár DNS-szintű szennyeződés. Nem, Töppedttel nem kefél. Nem mintha jelentősége lenne egy-egy átmeneti pénisznek az életében, azonban van egy szint, egy határ, és az elmúlt években beállította ezt a szintet és határt, és megpocsékolná az önbecsülését, ha hagyná magát bedönteni.

Felállt, a cikket bedobta a kagylóba, utána pillantott, megint feljött a gyomorsav, simán és öklendezés nélkül zúdult elő, valamennyi a járólapra is jutott, ezt papírral feltörölte, majd áttörölte a karimát is. Gondosan kezet mosott, kiöblítette a száját. Kénytelen volt kezdetleges lehetőségi szerint javítani a sminkjén, frizuráján. Ellenőrizte ruházatát, sajnálta, hogy szandál van rajta, jobb lett volna lapos sarkú félcipő, amiben futni vagy rúgni is

könnyebb lehet. Tekintete elidőzött a takarítók aláíráslistáján, éppen csak addig, amíg lélegzetvétele egyenletessé vált, majd kilépett a harcmezőre.

Töppedt nem ült a helyén. Először azt gondolta, elunta a várakozást, vagy az egész csak rossz álom, netán tévedés volt, aztán találkozott a tekintetük, a pasi a járdán szívta a cigit, a kávéház kirakatüvegén át figyelve a toalett ajtaját. Amikor meglátta elmosolyodott, talányosan-gúnyosan, mint egy öregedő cowboysztár, épp csak a farkát nem igazgatta. Intett neki, hogy üljön le, majd komótosan pőfékelt tovább. Az egészben volt valami pipiskedően művi, ahogy pofazacskója behorpadt a szíváskor, amint a füst előtört az orrlyukán, a cigit tartó kezével való pózolás.

Mari leült, érezte a pasi tekintetét, igyekezett nem odanézni, de a szeme sarkából mégiscsak arra pislantott néha, ilyenkor a férfi kifejezésre juttatta, hogy lebukott, és élvezte ezeket a lebukásokat. „Mintha flörtölnénk” – gondolta a lány, és émelegni kezdett. Rendkívüli módon szégyellte, hogy nem tud parancsolni magának, ki-kipillantott a pasira, és egy idő után úgy vélte, Töppedt immár folyamatosan röhög rajta, amivel fölénybe kerül vele szemben.

Megállj, disznó! – gondolta, és kárörömmel várta, hogy a másik visszajöjjön, ő pedig tanultságát és intelligenciáját előnyére fordíthassa, amiben a fizetős lány időszakában magára szedett állatias ravaszsága is segíteni fogja. Felidézett a múltból egy különösen jelentéktelen töppedtfaszút, hagy-

ta, hogy az emlék széles, lenéző mosolyként üljön az arcára. A vigyor tetőpontján a férfi felé fordult, akinek egy pillanat alatt elmúlt a jókedve, éberség költözött a tekintetébe, elhajította a cigarettát, és tohonya testéhez képest meglehetősen katonás léptekkel bemasírozott, a csehó délelőtti unalmához nem illő hangerővel ráfújva leheletét: – Na kurva, gondolkoztál?

II.

Mari úgy döntött, nem tegezi vissza, túlon túl hasonlított volna azokra az időkre, amikor a klienseivel bizalmaskodott, azokkal, akik megvették a testét, és bár ezt pénzért tették, a dolog járt valamiféle sajátságos intimitással, ahogyan megfogalmazta magának: „a csók alatti tartományban”.

Ezek a pasik, pláne, miután kiderült, hogy ért a faszukhoz, a szeme sem rebben kicsi pöcs, furcsa görbület, bőrkinövés, bibircsók, pocak, műtéti és baleseti hegek láttán... szóval miután bemesélték maguknak, ők abban az állapotukban, ahogyan vannak elfogadhatóak, sőt, kíváncsiak egy nő számára, tetejében még közöszlélképes erekciót is tudtak produkálni, végtelenül megnyugodtak, elterpeszkedett bennük az elégedett kan önbizalma, pláne, hogy ott volt a prédájuk, akit ugyan nem a vadonban lőttek, de a pénzt, amivel megszerezték, mégiscsak lőtték valahol. Zsákmányuknak tekinthették, a férfiasság sajátságosan felfogott illúzióját megvásárolva a lepengetett bankjegyekkel.

Ezek a férfiak kedvesen leereszkedő tegeződésbe

bocsátkoztak, persze ezt már a körülmények is megalapozták, hiszen a titokban üzletelés és üze-
kedés magában foglalja az ilyesmit. A vágy kielé-
gítésének ezen módja, illetve a kezdeti szorongás,
mondhatni bensőségessé tette a kapcsolatot közöt-
tük. Titokban árulták a portékát, akár egy zugben-
zinkút, ahol a kereskedő és a vásárló sunyítva kö-
tik az üzletet, utána hallgatnak a bizniszről.

Amikor már nagyjából bíztak egymásban, azaz a
kuncsaft tudta, ennél a nőnél biztosan feláll a pö-
cse, és ő pedig tudta, a férfi nem akar túlon-
gusztustalan perverziókat, nem üti meg, megerő-
szakolni se fogja, távozás előtt pedig feltétlen fizet:
ez már törzsvásárlói kapcsolat. Ezeknek kijárt a ki-
csit mélyebb nyöszörgés, pláne, hogy gyorsította a
folyamatot, illetve az ügyfél nagyvonalúságára is
jótékony hatást gyakorolt. Persze mindketten tud-
ták, ez csak tornamutatvány a fizetőképes kereslet
örömeire, azonban a férfiaknak szükségük volt an-
nak titkos feltételezésére, hogy élvezte az aktust.
Mert hát ők olyan nagyszerű pasik. Hahaha.

Nem mintha Töppedtnek esélye lett volna hoz-
zá hasonló nővel lefeküdni, csóró volt ahhoz, és
nyilvánvalóan kisstílű, inkább ellesett szövegekkel
szédítette a nép egyszerű lányai közül azokat, akik
még nála is rosszabbhoz szoktak, esetleg olyan
mélyen pislákkolt az önbecsülésük, hogy önmagá-
ban az érdeklődés lábterpesztő hálára készítette
őket. Töppedtet bugrisnak nézte, akinek létezh-
het valamiféle kezdetleges nemi élete, mert nem érez-
te rajta a balfácánok hidegen nyirkos idegességét,

ami a jó bőrök jelenlétében hullámokban áradt pórusaikból.

Félpercesnek saccolta, na nem a merevedés elérésében, mert ahhoz alighanem húszperces csuklózsibbasztó nyüstölés kellhet, azonban ha nehézkesen felemeli fejét a nemtúljelentős, akkor bamba rácsodálkozást követően annyira örül a mézes bödönnek, hogy nyomban és azonnal, nevetséges hörgések között rögvest kiárasztja selejtes génállományának hordozóanyagát, hogy aztán infarktusos szuszogással rátehénkedjen, vagy jobbik esetben fingva és bőfögve leforduljon a szerencsétlen partneréről, gutaütött szemmel a plafonra meredve.

Szóval Mari a magázódásnál maradt, de engedte, hogy hangnemébe beleüljön mindaz az undor és lenézés, amit a férfi kiváltott belőle. Keményen az arcába nézett, felfedezett a vérekes orron egy baromi nagy bibircsókot, és a bibircsók közepén sarjadzó szőrszálakat. Miközben örömmel tapasztalta, hogy már nem undorodik a férfitől, egészen egyszerűen tényállásnak tekinti, mint a járda közepére okádott borsófőzeléket, hideg ám udvarias szavakkal elmagyarázta, nagy ívben leszarja, amit a múltjáról tud, és ha visszaél vele, akkor majd új életet kezd, ha kell, más férfivel, ha kell, másik városban, másik munkahelyen, Töppedtnek viszont zsarolás vádjával és más kellemetlen realitásokkal kell szembenéznie.

Javasolta, igya meg a langyos kávéját, menjen ki a lebujból, forduljon jobbra vagy balra, lehetőleg

abba az irányba, ahol az anyja picsáját gyanítja, amit a széljárás alapján beazonosíthat, aztán felejtse el erre az életére, sőt azon túlra is, mert ha létezik lélekvándorlás, akkor meztelen csigaként tér vissza, arra pedig vannak megfelelő ellenszerek, és ha még akkor is marad a félgrammos agyában a jelenlegi ötletéből, inkább menjen más puhatestűekhez méltón megrágni a pirosuló epreket.

Mari beszélt, beszélt, közben büszke volt, hogy kiállt önmaga mellett, ahogyan azt jó képességű, de végtelenül csóró lányként megtanulta. Az eszékei változtak az évek alatt, de még mindig képes bármit elintézni. Fejlett túlélési ösztönéhez kemény akarat társult, biztos volt benne, hogy az énerő minősége határozza meg a tárgyalások kimenetelét, és e tekintetben sokszor próbált, kemény alapra építkezhetett.

Mondókája közepén kitágította látószögét, a bircsókon túl már az egész férfit látta, és rémülten ráeszmélt, a frankensteini arcon nyugalom, mintegy közöny honol, annak az embernek a közönye, aki egy rutinfolyamat közepén van. Aki pontosan tudja, zsarolása során ennek a fázisnak is el kellett jönnie, mert az áldozatok ugyanazokat a csápolásokat, rángatózásokat, remegéseket és nyáladzásokat produkálják a történés bizonyos pontjain. Szóval vár és vár mindaddig, amíg abbamarad a kapálózás, a győztes nyugalomával szemlélődik, annak az embernek a végtelen magabiztosságával, aki tudja, a végén úgyis az lesz, amit ő akar, és ebben nem gátolhatja semmi.

Ahogy ezt meglátta, azt is felismerte, hogy a Töppedt pontosan tudja, őbenne mi játszódik le. Mintha a sajnálkozás halovány árnyéka is feltűnt volna mimikájában. Ez nem illett az eddigiek során kialakult képhez, így gerince mentén kellemetlen, hideg érzés jelentkezett, egyre biztosabb lett abban, valami igen-igen fontosat számításon kívül hagyott. Elhallgatott, szája résnyire nyílt, érezte saját leheletét, ami ezúttal savanykás volt, és ettől végképp elcsüggedt. Az elkerülhetetlen döfés fogadására készen, könnyörgően nézett a férfira, aki felvonta a szemöldökét, ajkával csücsörített, mintha pusztit dobna felé, aztán visszatért képére a profi szenvtelensége.

– A felvétel. Nálunk van a felvétel – bűgta, lapátkezeléssel megpaskolva Mari kézfejét.

Ekkor satufékre lépett a Földet mozgató erő, Mari ismét kirohant a mosdóba, tátogott a csésze fölött, mint a partra vetett hal, aztán nadrágját, bugyiját letépve, ügyet sem vetve a szokványos síelő-alapállás felvételére, lezuhant a kétes tisztaságú ülőkére és hatalmas spirális örvényként ürítette beleit, közben hangtalanul zokogott a megalázottságtól.

Kurvaéletbe, kurvaéletbe, kurvaéletbe – harapta, rágta az öklét. A felvétel nálunk van. Kész. Vége. Azt csinálnak, amit akarnak. Ha nyilvánossá teszük, akkor megsemmisül. Nevet cserélhet, elme-het külföldre, valami primitív vidékre, ahol a diplomája szart se ér, nyomoroghat és szoronghat, fel ne ismerje valaki.

A múlt üdvözlőlapot küldött, köszöni, megvan, ezzel még ellenne, azonban ott van a felvétel, a legocsmányabb és legszégyenletesebb dolog a földkerekségen. Nem képes megmagyarázni, nem lehet megmagyarázni, ez tökéletesen megsemmisíti, ha öngyilkos lesz, legfeljebb hatósági temetésre számíthat, elföldelésére is csak közegészségügyi érdekből kerül majd sor.

Az emlék feltört, és annyi év után is olyan szürrealisztikus volt, szinte maga sem hitte el, hogy valaha megtörtént, de tudta, mégis, igen, és ezen már nem lehet változtatni. Töppedt lócitromot dobott a húslevesbe, fröccsen a forró, zsíros lé, letagadhatatlan és mindent betakar. Hólyagosodik a bőrre, bűzölög a konyha, a szomszédok menekülnek, a hűtőszekrény üres, az ablakon csurog a pára. A lépcsőház leszakadt, a tűzlétra kidőlt, a vakolat repedezik. Fényképei opálosodnak, bankszámlája eltűnik az elektroszmogban, ruhatára fazontalanná válik, lábán hegyes, drótszerű szőr ütközik ki. Fogínye visszahúzódik, kelések és pattanások törnek fel az arcán, haja csimbókokba kócolódik, festék csordogál róla, ismerősei remegő ujjal törlik a telefonjukból, ezer rágcsáló figyeli dülledt ribizliszemekkel. Jaj.

Egyértelműen és kiúttalanul Töppedt karmai közé került, ha azt akarja ez a primitív barom, hogy kimossa a gatyáját, akkor nekilát, és kedvére tesz mindenben, még akkor is, ha beledöglik a csömörbe. Feltört az undorító emlékek esszenciája, rátelepedett a bőrére, az arcára, átította a zsigereit,

bélyeget rajzolt a homlokára. Régen érezte magát ennyire alacsonyan. Szégyen.

Alaposan megmosta a kezét, toalettpapír híján csak retikülje zsebkendőkészletére számíthatott, kiürült belekkel könnyebbnek érezte magát, talán a mérgek csapódtak ki belőle, talán mindaz, ami három és fél évtizede halmozódott. Leért a mélypontra, rájött, hogy ott is van élet, megkönnyebbült, egészen fitt lett, mozgékony, bár egy zuhanyra nagyon vágyott. Úgy kell kimennie, szemébe néznie ennek a fasznak, mint aki háromhetes kari-bi nyaralást fejelet meg egy wellnesshétvégével. Mosolyogva, egyenes derékkal, tartással és önbizalommal. És megmondani, hogy oké, a kurvájuk lesz, bármit akarnak.

A Töppedt azonban nem volt a kávéházban. A fogyasztást mindenesetre kifizette, a nyugtán reszketeg és írásban gyakorlatlan kézre utaló ákombákom üzenetet hagyott:

– Jelentkezem.

Szemernyi kétsége nem volt afelől, hogy ez így is lesz.

III.

Atült a másik asztalhoz, rendelt egy rövidet, esze ágában se volt meginni. Úgy döntött, ha már utána nyúlt a múlt, akkor észnél lesz, semmi nem számít majd, csak a steksz. Úgy okoskodott, innét bukta, padlón van, mehetne akár a Dunának is, ennél rosszabb aligha jöhet, tehát úgy érdemes manővereznie, minél jobb pozíciót érjen el a jelenlegi státuszához képest.

Egyelőre annyit tud, valaki vagy valakik betartottak neki. Inkább valakik, mivel Töppedt végrehajtóembernek tűnt. Szóval ezek tudnak a múltjáról, birtokukban van a felvétel. Soha nem látta az anyagot, de tudta, ki készítette, azt is, milyen célból, és azt is, hogy a megrendelőnek ugyanannyi oka volt titkolni a történeteket, mint bárki másnak, aki jelen volt akkor és ott... Szájához emelte a poharat, nem kortyolt bele. Desztillált víz, szesz és aroma. A poharat legalább rendesen elmosogatták. Finoman letette, párcentis pályán tologatta maga előtt.

Józan jogászi és kurvaészjárással, amelyek kivá-

lóan támogatták egymást, arra jutott, olyan játszma részese, amelynek komoly tétje lehet. A szerepe túlmutat a szexuális csaléteken, mivel a harmadik iksz közepén, bár remekül tartja magát, nem őt választanák cukorfalatnak a mézesmadzag végére. Legalábbis akkor, ha csak szexuális bepalizásról lenne szó. Ide viszont pontosan ő kellett. Aligha az intellektusa miatt, mivel diplomás prostiból is található jobb évjárat. Talán azért ő, mert az ismeretségi köréből pécéztek ki valakit. A legrosszabb verzió a beépülsz és beléd sül akció, ami teljesen értelmetlen lenne, hiszen az ilyesmivel nem lehet zsarolni, sőt lejáratni se, a hazai közvélemény immúnis az effélékre. Hacsak mellé nem rakják a felvételt, hogy az illető azzal a lánnyal kufircolt, aki ott, azon a videón... Ez tényleg kínos lenne bármelyik öntelt hímnek, de nem karcolna meg még egy szüzességi fogadalmast se annyira, hogy ne állna talpra utána, vele szemben, aki amúgy mellékesen megsemmisülne.

Tehát a felvétel csak zsarolási manővert jelenthet, a távolabbi cél pedig valami, amit neki kell megcsinálnia. Amire ő az alkalmas, esetleg a legalkalmasabb személy. Mi lehet: adni, tenni, helytállni? Adni semmit nem tud, amit a Töppedt napidíjából ne tudnának megvásárolni. A helytállás fogalmilag kizárt. Tehát az akarják, tegyen meg valamit nekik. Egyszer, vagy huzamosabb időn keresztül... Ez utóbbi gondolatra ismét megemelkedett a bendője. Futtatni akarják! Miként? Kurvaként? Nem, ezt már tisztázta. Akkor miként?

Tolvajként vagy kémként. Mindegyik gyors lebukás, ráadásul attól függően, kinek árt és mekkorát, a megtorlás a bejósolható államtól a bejósolhatatlan privátig bármi lehet. Az eredmény a pusztulás.

Oké, akkor tisztáztuk, sem együttműködésről, sem elutasításról nem lehet szó. Bármi is ez, látszólag bele kell menni, és ha további információi lesznek, akkor ahhoz képest manővereznie. Mint prosti időszakában az új kliensekkel, csak óvatosan, óvatosan, és miután kiismerte a másikat, akkor venni kézbe az irányítást, határozottan, úgy alakítva a dolgokat, hogy ő legyen felül, megússza sérülések nélkül, és a végén még a lét is zsebretegye.

E ponton Mari elmosolyodott. Nem tudják ezek, kivel kezdtek ki... Közben névtelen sms-e érkezett: „Szopni fogsz, kurva...” Mari gyorsan és automatikusan törölte, arcát a kezébe temette, közben arra gondolt, nincsenek ezek annyira nyeregben, ha lélektani hadviselést is folytatnak ellene... Mindazonáltal gondolják csak, hogy megrémült. Mérlegelte, kimenjen-e a mosdóba, azonban nem akart ekkora örömet szerezni az őt figyelő szarzsákoknak, inkább kinyitotta a retiküljét, úgy csinált, mintha valamit keresne benne, majd fölé hajolt, gyors szippantást mímelve.

Basszátok meg! – gondolta. Egy hülye picra pont ezt tenné, tolni kezdené a cuccot, kapkodva csinálná, amit akartok. Ha ilyen lennék, akkor diploma nélkül, magányosan nyomnám az ipart az egyik peremkerület körgangos bérleményében,

napról napra olcsóbban és többet vállalva. E ponton meglökte a poharat, kiloccsant az ital. Nézte a kis tócsát, ellenállt a kísértésnek, hogy beledugja a mutatóujját, és ábrát rajzoljon belőle.

Fizetett, beült japán kisautójába, és arra gondolt, már csak kerékbilincs kellett volna a ahhoz, hogy igazán jó napja legyen, azonban itt ül a kis kedvencében, a forgalom eltereli a figyelmét, persze sok ideje nincs, mivel a szokásos ügymenet egyre kevésbé indokol ekkora távollétet a vállalat ügyeitől. Mielőtt fogadná a délutáni ügyfeleket, fogat, és ami ennél is nagyobb macera, feneket kellene mosnia.

Amire beért, eldöntötte, hogy a tartalék rucijai közül a feszülős farmert és a hímezett blézert veszi fel.

IV.

Némi tisztálkodás, sminkelés és átöltözés után jobban festett a jövő, kevésbé halottasházszerűen, ezt a ménkű beütése utáni megkönnyebbülésként konstataálta, hiszen elmúlt a sokk, elindul a vészriadóprogram. Amit egyelőre úgy realizált, nincs mit tenni, mivel csak annyit tud, hogy erősen fogják, nyilvánvalóan valamit akarnak, ami pénzzel vagy szívességgel vagy kapcsolatokkal nem elintézhető, ennek megfelelően igazán nagysúlyú ügyletről lesz szó. Pénz vagy hatalom. A pénz kizárva, mivel Mari gondos elemzést követően se tudott emlékezetébe idézni olyan ügyet, információt, üzleti folyamatot, amely százmilliós nagyságrendű értékkel bírna, és az ösztönei azt súgták, zsarolói nem kispályások, tehát olyasvalakik lehetnek, akiknek az érdeklődése túlmutat a közgondolkodásban még bűncselekménynek nevezett vagyonszerzés nagyságrendjén.

Ha nem pénz, akkor politika vagy személyes, döntötte el, miközben negédesen csicsergett az egyik ügyféllel, jól leplezve, hogy a délelőtti ese-

mények következtében nem sok ideje jutott az ügyirat megismerésére. Az ügyfél rutinválaszokat kapott, amire időnként bólogatott, valószínűleg díjazva, hogy a méregdrága szakértő is olyasmiket mond, amikre a mindenható Google segítségével eljutott.

Édelgés közben azon járt az esze, hogy a zsarolás személyes vagy politikai ügy? A személyes azért veszélyes, mert ott nincs árplafon. Van, akinek a bosszú mindent megér, akár a saját pusztulását is, és bármire képes, ami kielégíti vérgőzös indulatát. A politikai ügyekben van limit, mégpedig a megbízó által vállalt kockázat mértéke. Ez azért gáz, mert a kockázat csökkentése is opció lehet, és Mari már látta is magát autóbaleset áldozataként, vagy amint éppen begyömöszölik egy magánkrematórium kemencéjébe. Igen, ebbe bele lehet dögleni – gondolta, közben kilépett az asztal mögül, hogy elbúcsúzzon ügyfelétől. Ezt követően rögtön bevillant, a személyes és a politikai indok akár egybe is eshet, de gyorsan elhessegette ezt a lehetőséget, mint kezelhetetlen szituációt.

Amennyiben személyes ügyről van szó, akkor hiába töri a fejét, tehát a politikai vonalat kell végiggondolnia. Ami a vállalatot illeti, nyilvánvaló, hogy a főnökének megfelelő összeköttetései vannak, különben felkopna az álluk. Ráadásul a vezér a közigazgatásból ment nyugdíjba. Az is valószínűsíthető, hogy csak papírforma szerint tulaj, a tényleges gazdák személyéről csak a fő bevételforrást jelentő üzletek alapján lehet találgatni. Azon-

ban semmi eget rengető nem lehet itt, mivel a Szent Cég működése szabályszerűnek tűnik, és bár jó üzleteket köt, és nyilván nem véletlenül, mégsem az a gátlástalan pénzszivattyú, ami iránt a média is érdeklődne. Óvatos duhajok, nem vágják le az aranytojáást tojó tyúkot, ebből arra lehet következtetni, hogy az állami gépezet olyan szintjein lehetnek, ahol huzamosabb ideig ki lehet bírni, van idő tisztességesen pénzt keresni, kapkodás, pánikolás nélkül.

Ugyanebből következik, hogy a főnök egyáltalán nem áll ki mellette, nem mozgósítja vészhelyzeti erőforrásait, inkább azt nézi majd, miként mentesítse a botránytól a céget. Hozzá tehát nem fordulhat, mivel az őszinteség minimumára is az lenne a válasz, hogy diszkréten, de határozottan eltávolítaná a szervezetből.

A vállalat nem aranybánya, csak ezüstabánya, az akció tehát nem a cég megszerzésére irányulhat, bár ebben amúgy sem játszhatna a kezükre. Férje, dr. Ficsúr egy aranyos, bohém ügyvéd, ráadásul jó ügyvéd. Jó pasi, de politikai szempontból teljesen neutrális. Az após, az öreg Ficsúr valamikor benne volt a dolgok sűrűjében, azonban mára kikopott belőlük, ő a „ne kérdezd, hogyan indult az üzletem, mára teljesen transzparens vagyok” enyhén dementálódó időszakát éli, remélhetően marad annyi a hajdani vagyonból, hogy Ficsi ne érezze méltánytalannak az örökségét.

Ficsúr pár évet dolgozott a közigazgatásban, teljesen jelentéktelen dolgokat csinált, és hamar lelé-

pett, azóta már az ügyiratait is leselejtezhették. Krónikusan poligám, ha megvan a négy végtagja egy nőnek, máris kész alávágni, ami esetleg boszszú-motívumot is tartogathat, de már Ficsúr se a régi, és ő igyekszik kiszerezni a rugóit.

Ficsúr az ő előéletéről csak annyit tud, hogy „nem volt szent”, ennyit amúgy is sejtene, mert a rugószerelés rutinját képtelenség palástolni. Ficsúr hét év házasság után még mindig imád dugni vele, és ahogy öregszik, úgy alakul át a kufircolhatnoksága a kevésbé energiaigényes flörtöléssé. Emellett a vállalat egyik ügyvédje, ami most különösen bonyolulttá teszi a helyzetet.

Ficsúr tehát nem jöhet szóba, a baráti társaságuk sem. Hacsak... és ekkor Marin kiütött a hideg veríték... Ficsúr volt évfolyamtársa és teniszpartnere, dr. Börösvirslit ötlött az eszébe. Úristen! Úristen! Úristen! Persze. Azért hagyta ki a számításból, mivel Ficsúr és Börösvirslit mindig csak ökörködnek. Vízipisztollyal lövik egymást, barom vicceket csináltak, tévé előtt drukkolnak, de soha-soha egyetlen komoly dologról nem beszélnek, és alighanem ez az alapja a kapcsolatuknak: visszavédlettek koleszosnak, pattanásos kamasznak.

Mari, ha nem ismerné kandúr természetüket, gyanúba fogata volna őket, hogy egymásba habarodtak. Kölyökmacskaként játszadoztak, és Börösvirslit leokádott atlétatrikóban, hajában hajcsavaróval látni egy muri után, aligha tartotta emlékezete közepében, hogy mellesleg ott ül a vállalat vezetésében, pontosabban a Felügyelő Bizott-

ság elnöke. Mindennek tudója, mindenben benne van, bár Mari nehezen tudta Bőrösvirslit elképzelni egy komoly gazdasági vagy politikai tárgyaláson, ahol okosakat vagy akármiket beszél, de valamiért csak ott van, ahol van, tehát tényező, és pedig nem is akármilyen, ha hinni lehet a folyosói pletykáknak.

Idáig jutott Mari, amikor füttyentett a teló: „Mustárral is eheted, kurva! Ha kellően jóllaktál, ezen a számon jelentkezz!”

V.

Mari percekig mélázott azon, hogy az egészet a Töppedt mozgatja, vagy csupán végrehajtó? Ha Töppedt magányos harcos, akkor a fickó elismerést érdemel, mert képes egy személyben produkálni a teljes Bates Family-t. Pedig így lehet, mert ha többen lennének, nagyobb jelmez és díszletkészletet vonultatnának fel annál, amit eddig mutattak. Lenne furgonbacibálás, szembekötés, székre kötözés egy elhagyott, hideg gyáracsarnokban, esetleg pár pofon, a film lejátszása, talán megerőszakolás is, szóval minden, ami belefér... és ami szükséges ahhoz, hogy megtörjön.

Persze minél nagyobb a felhajtás, annál több a nyom, több a véletlentényező, növekszik a lebukásveszély, a botrányveszély, akármilyen. Ha Töppedték okosak, akkor minimális beavatkozással csinálják, tehát az eddigiből következhet az is, hogy Töppedt magányos ügyintéző, források nélkül, vagy egy stáb tagja, és annyira profik, hogy a minimális akciót produkálják annak érdekében, hogy a kockázat/eredmény mutatójukat optimalizálják.

Jelenleg a lélektani nyomásgyakorlásnál tartanak, és részleges vizuális ellenőrzés alatt lehet.

Mari némi hazudozás árán szabad délutánt csinált magának, a folyosói vízadagolóból ivott egy kevés szénsavas ásványvizet, majd felsétált az irodaház tetején kialakított parkolóba, rágyújtott egy cigarettára. Lassan, élvezettel eresztette ki a füstöt. Béke a betonkocka tetején. A korlát rozsdás volt, talán madárszaros is, de biztonságérzetet nyújtott, amint nekifeszítette a csípőjét.

Akár az élet – grimaszolt. Szar, de kapaszkodunk bele. A piszokra fittyet hányva végigtapogatta a felületet. Még nem pattogott le teljesen a festék, imitt-amott lazúr szigetek tarkították, érezte a tenyere alá simuló foltokat. Akár valami titkosírás. Rozsda, rozsda, madárszar, festék, rozsda. A rejtjelezők talán képesek lennének megfejteni. Lehet, hogy az élet értelme rejlik benne. Amiben bőséggel van korrózió és szar is, de azért előfordul benne jó is. És mosolya szélesebbé vált, amint dr. Ficsúr farka beúszott a képbe.

A szó szoros értelmében, mivel nem csupán mellé lépett a mélység szélére, hanem keskeny csípőjét pimaszul a korláthoz nyomta, a kéjencen rásimuló szövetnadrágból jól körvonalazódó pakkja így nagyobb hangsúlyt kapott. Mari gyakorlott pillantása azt is felmérte, hogy diki legalább félárbócon mocorog a boxerben. Torokhangú nevetést engedett el, amiről pontosan tudta, hogy megvádítja a férjét. Ilyen ez a Ficsúr, már messziről beindult, amint a feszes farmert észrevette. A másik

azonnal reagált, abbahagyta a korlátnál produkált magamutogatást, és hátulról karolta át. Jó szorosan. Mari érezte, hogy diki már teljes készültségben, még szélesebben mosolygott, aztán egy macskás mozdulattal megtekeredett, szembefordult Ficsúrral, elkapta a tarkóját, magához rántotta, beszippantotta a nyelvét. Ficsúr azonnal extázisba esett, már-már lehántotta a nadrágját, azonban Mari finoman eltolta magától, úgy lehellte:

– Otthon.

Ficsi levegőért kapkodva hörögte:

– Az soká lesz.

Mari felmérte, ilyen állapotban tényleg nem hagyhatja ezt a mamlaszt, kézen fogva rohantak Ficsúr Audijához, ahol Mari vérprofin és villámgyorsan megkönnyebbülést szerzett neki. Miközben az anyósülés napellenzőjének tükrében a sminkjét igazította, megjegyezte: – Ennyivel nem úsztad meg.

Ficsúr már nyúlt is érte, ő ügyesen kipattant, de az ajtóból visszánézett:

– Hazafelé vegyek valamit? Ficsi pattogatott kukoricát rendelt és Börösvirslit kedvenc sörét, mivel estére bejelentette érkezését. Mari szenvedő képet vágott, közben arra gondolt, kezdetét veszi a virsliprojekt.

Átsétált a gépkocsijához, úgy számolt, a bevásárlással és az utazással együtt marad ideje ahhoz, hogy Ficsúrt alaposan kifárassza, aminek két haszna is lesz. Egyfelől férjura túlon túl magabiztos és elpilledt lesz ahhoz, hogy észrevegye miként veti

ki a hálót Bőrösvirlire, akiről sejthető volt, barátság ide vagy oda, pinaügyben teljesen kontroll nélküli. Másfelől, ha Bőrösvirli érkezéséig kufircolni fognak, akkor ezt vendégük azonnal leveszi, irigységet kelt benne, ugyanakkor beröffen a tesztoszteron-termelése, ami minden további tervének előszobája. Az csak hab a tortán, a kapkodva öltözés lehetővé teszi, hogy az éppen kéznél lévő tréningruhát kapja fel, amelyben úgy néz ki, mintha nem lenne rajta semmi. Bőrösvirli bedarálásához ez több, mint elég.

VI.

Az este Mari elképzelései szerint alakult. A szokásosnál árnyalattal nagyobb lelkesedést produkált, amivel Ficsúrból három csillagszórós szeretkezőt is kipréselt, sőt a negyedik elején tartottak, amikor megszólalt a kaputelefon, és „Úristen, a Bőri!” kiabálások között kapták össze magukat. Csatakosak voltak, Marinak gondja volt rá, hogy a haja is zilált maradjon. Testük lüktető kipárolgása felhóként lebegett körülöttük.

Ficsúr félregombolta az ingét, Mari pedig az eltervezettek szerint öltözött fel. Persze roppant természetesnek és fesztelennek mutatták magukat, neki könnyen ment, hiszen a vérében volt az ilyesmi, Ficsúr pedig azért igyekezett, mivel abban a hitben volt, hogy Mari meglehetősen zárkózott a magánéleti intimitások tekintetében. Ezt Mari intézte így, tudatosan a kezdetektől, hiszen sok dumának sok az alja, nála pedig tényleg jobb, ha nem kavarodik fel az üledék.

Dr. Bőrösvirli tivornyától vérekes szemében látzott, pontosan érti, érkezésével mit zavart meg, esze ágában sem volt visszavonulni vagy zavarba

jönni, hanem olyankor, amikor azt hitte, Mari nem látja, féktelen és pajzán kacintgatásokba kezdett Ficsúr felé, aki ettől örült rosszul érezte magát, mivel Börösvírlivel ellentétben ismerte a hölgyek periférikus látását, és tudta azt is, ha ebben a műfajban létezne világ bajnokság, akkor Mari nyerné a versenyt.

Mari természetesen viselkedett, behajította a mikróba a pattogatni való kukoricát, feltálalta a párásodó üvegű sörösdobozokat, közben a hálóba is belépett, gyorsan rendbe hozta a franciaágyat, mindvégig érezve, ahogy Bőri mélységesen indiszkrét barna szemei állati kíváncsisággal figyelik a mozgását. Horogra akadtál – gondolta, ügyelve arra, ne kellesse magát, maradjon Börösvírsliben némi bizonytalanság. Éppen csak annyi, hogy a felkínálkozás megkönnyebbüléssel árassza el, kisöpörve a törmelékesen lappangó fenntartásokat.

Börösvírlinél nem kellett lelkiismereti aggyályokkal számolnia, azonban biztosan kalkulál az-zal, érdemes-e veszélyeztetnie a Ficsúrral ápolt barátságát? Nyilvánvalóan mérlegeli azt a kockázatot is, amit a különféle disznóságainak ismerete jelenthet egy megcsalt és becsapott férfi kezében. Nem is annyira a magánéleti titkokra gondolt, hiszen Börösvírli életét Pompeii romjainál alaposabban feltárták a bulvárlapok, hanem a vállalat ügyeivel kapcsolatos olyan információkra, amelyeket az Igazgatótanács Elnöke, dr. Főnök jobb kezeként, udvaroncaként és hírvivőjeként szerezhetett meg. Mari biztos volt benne, hogy

Bőrösvirslinek ez lehet az egyetlen fékje: nem csinálhat semmit, amit ajnározott főnöke rossz néven venne.

A kérdés tehát az volt, képes-e létrehozni Bőrösvirsliben akkora vágyat, amelynek kapcsán lenullázódik az összes aggodalma, egy olyan impulzuslöketet, ami félresöpri azokat, esetleg számítgatásait abba az irányba tereli, hogy „az elfogadható kockázat” eredményét dobja fel racionális agyféltekéje.

Már későbe hajlott, Ficsúr kissé bizonytalan léptekkel pisilni ment, Bőrösvirli egyre csendesebben bámulta a meccset. Éppen szünet volt, reklámot adtak, tehát ez volt a megfelelő pillanat, így amikor Mari a következő adag sörrel megjelent, el ejtette az egyik dobozt, s az szerencsétlen módon a tévéállvány alá gurult. Négykézlábra vágta magát, a fejét levitte egészen a padlóig, hátát ívben meggörbítette, popsiját enyhén terpesztett combjaival mintegy Bőri felé kínálta fel.

Néhány másodperccel tovább maradt ebben a helyzetben az indokoltnál. Érezte, ahogyan meg telik furcsa és bizsergető elektromossággal a levegő. A feszültség csúcspontján mozdulatlanra merevedett, majd fejét lassan és óvatosan megemelte, a képernyő tükröződésén keresztül a férfi szemébe nézett. Bőri hallhatóan kapkodta a levegőt, majd figyelmeztetően megköszörülte a torkát, mire Mari talpra szökkent, és a tévéállvány alól kihalászott sört a végszóra érkező Ficsúr markába nyomta az-zal a felkiáltással, itt az ideje pótolni az elvesztege-

tett vizeket. Nem nézett Börösvirslire, de érezte, kialakult a cinkosság közöttük.

A meccs vége felé megállt a kanapé Bőri felőli oldalán, és amikor az ordítózástól és csapkodástól kimerült férfi hátrahanyatlott, és kezét leejtette a kanapé mellé, gondja volt rá, hogy lábszára hozzáérjen, éppen csak a másik test energiamezejét súrolva. Aztán ott maradt közöttük ez a kontaktus, amíg a meccs le nem futott, vagyis még tíz percig.

Börösvirslire nem moccant, ő sem moccant, hamar elillant az a néhány másodperc, amit véletlennek lehetett volna minősíteni, ettől kezdve Bőri tudhatta, hogy „övé a pina”, akkor amikor akarja, úgy és ott, ahogyan akarja, mindössze csettintenie kell. A kérdés csak az, mikor szánja rá magát? Bőri nem volt nyeretlen kétéves, tudhatta, egy felajánlkozást vagy rögtön elfogad, vagy soha napján nem számíthat erre a zsákmányra, sőt mulasztása ellenséget teremt barátja hajlékában. Legközelebb a sör se lesz hideg.

Így aztán egy darabig maradt a meghitt, ám erotikával telített érintés, olyasfajta kapcsolatot építve ki, mint amikor a jégtömbre kalapáccsal rákoppintanak: apró csillag keletkezett közöttük, ezerfelé szerteágazó vonalakkal, töréspontokkal, repedésekkel. Mari tudta, míg korábban az ösztönvilág tombolt Börösvirsliben, most az észérvek, a mérlegelés ideje van. Aki csak a bulvársajtóból ismerte Bőrit, annak úgy tűnt, egy felelőtlen, ám szerencsés fickóról van szó, Mari azonban sejtette, Bőrinek megvan a magához való esze, képes mindkét

agyféltekéjét használni a számára elérhető legnagyobb nyereség érdekében.

Ez volt a csábítás kényes szakasza, mivel Bőri ösztöneit kiválóan tudta manipulálni, a politikai érzék azonban más lapra tartozott. Ennek ellenére Bőri, akárcsak a férfiak túlnyomó része, vagyis közülük azok, akik kellő vitalitással rendelkeztek, nos Bőri is csábítható, csak némi időre volt szüksége ahhoz, hogy becsapja önmagát.

Egy idő múlva Bőrinek lépnie kellett, változtatnia testhelyzetén, válaszolnia az ajánlatra. Felült, előredőlt, és amint elhúzta Mari lábszárától a kezét, mintegy szórakozottan megsimogatta a térde fölött. Az alku megkötetett. Marit nyugalom szállta meg, Bőri meglesz, és ha Bőri meglesz, akkor az is meglesz, amit a zsarolók akarnak.

De a legjobb az lenne, ha sikerülne ezt a friss cinkosságot még inkább kiaknáznia, bizonyos ponton akár őszinte is lehet, és dr. Börösvisli, mögötte a vállalattal és annak teljhatalmú urával, nos az olyan szövetség, amely sok mindent megtehet. Marinak tetszeni kezdett az új ötlet. Igen, gördülő tervezés. Belemegy a dologba, aztán addig helyezkedik, amíg kedvére alakulnak az események. Csúpn egy picit homorítani kell.

Bőrivel az este hátralévő részében már nem kommunikáltak, megtették tétjeiket, elindult a játszma újabb, izgalmas szakasza, amelyet az első kefélésig még nem komplikáltak a „hogyan tovább” kérdései...

VII.

Mari másnap földhivatali ügyintézés ürügyén lelépett, kis föllentéssel kölcsönkérte a szomszéd irodában dolgozó vénlegény színezett üvegű Volvóját, aki remegő kézzel nyomta kezébe a forgalmi és a kulcsot, annak reményében, egyszer Mari anélkül is szóba áll vele, hogy valami technikai dolgot akarja tőle. Az öregfiú ugyanis már rátanult a reménytelenségre, lemondott a kapcsolatokról, egyáltalán arról, hogy férfiszámba vegyék, inkább a barátságra hajtott, ami Mari személyiségéből eredően esélytelenebb kategóriát képezett, mint egy gyors és személytelen numera.

Mari nem volt lelkizős típus, nem volt mondanivalója a hétköznapi halandók számára, azok fecsege se érdekelte. A megközelíthetetlensége miatt méginkább reménykedtek a nyafogók és a széplelkek, hogy egyszer horgukra akad, és lelki szemetesládájukká tehetik, miközben Mari csak azért tartotta emlékezetében a nevüket, legyen mihez kapcsolnia az ügyintézési hatásköröket.

Senki sem érdekelte önmagán kívül, ezért kissé

furcsa is volt, hogy a belső életével viszonylag keveset foglalkozott. Ficsúr optimális választásnak bizonyult, mivel a mozgás volt az alapeleme, ha nem szexelt, akkor jött és ment, jött és ment, dolgozott, intézkedett, sportolt, baromkodott Bőrivel. Neki se volt szüksége lelki életre.

Mari rutinosan felcsavarta, rögzítette, házasságuk a szexre épült, olyanok voltak, mint a parázna lakótársak, nagy romantikázásra egyikük se vágyott. Túl sok dumára se, így sajátosan dinamikus életüket pszichologizálás nélkül éltek, mintha fele-fele üzletrészüket lenne a család nevű vállalkozásban.

Mari bízott benne, ha Töppedtnek esetleg lennének társai, akkor nem álltak annyira rá, hogy ezt a kiruccanást felfedezzék. Mindenesetre olyan kanyarokkal, manőverekkel pszichopatáskodott a fővárosi forgalomban, ami a követését csak egy nagyobb stáb számra tette volna lehetővé, telefonját a fiókjában hagyta, kocsija a háztetőn maradt. Ha figyelik is, semmi okuk azt gondolni, hogy nem odabent gályázik. Ha meg rájönnek, akkor már késő bármit tenniük.

A szokott rutint követte, a bevásárlóközpont parkolóházában állt meg. A mellékhelyiségben némileg átalakította ruházatát, majd kisodródott a tömeggel, villamosra pattant, utána tíz percen keresztül gyalogolt. Az utolsó szakaszon lassított, hogy a találkozó előtt legfeljebb két perccel kanyarodjon a konspiratív lakás előtti utcára, tartótisztje a relaxa rései közül figyelemmel kísérhesse, követik-e.

A besúgói munka kurvaságának időszakából eredt, amikor a nagyon titkos szervezet megkereste, a békés ügymenet fenntartása érdekében vállalon el egy „operatív munkatársi” szerepet, ami azt takarta, amennyiben az ügyfelei, különösen a külföldi vagy politikai ügyfelei olyasmivel fényezték magukat, ami érdekesnek, különlegesnek, esetleg furcsának tűnt, azt jelentenie kellett. Teljesítette, amit elvártak tőle, bár sok értelmét nem látta, ráadásul pénzt se kapott érte, de fegyelmezetten engedelmeskedett a hatalomnak, hiszen mi más lehet egy kurva?

A prostikorszak után se engedték el, ugyan nem fenyegették semmivel, de tudatták vele, „a védelméről” ezen az egyetlen módon gondoskodhat, ami persze akármit jelenthetett, hiszen úgy volt jó a szervezetnek, ha nem mondanak konkrétumot, így a fantáziájára bízta az üresen hagyott rész kitöltését, Mari pedig semmiféle kockázatot nem kívánt vállalni. Mostanság nem igazán vették igénybe, korábban kisebb-nagyobb feladatokat hajtott végre, olyanokat, amelyeket női szerephez szabtak, általában olyan nőéhez, aki hajlandó „odateni magát” az eredmény érdekében. Ez a tevékenység egyre terhesebb volt számára, azonban azzal a reménnyel kecsegtetett, ha egy régi kuncsaft személyében, vagy más, még kezelhető módon visszafordul a múlt, akkor védelmet kaphat a szervezettől. Talán gyártanak egy legendát, ami „mindent megmagyaráz” bizonyos értetlenkedők számára. Vagy elmagyarázzák az illetőnek, hogy ha

zafias kötelessége hallgatnia.

Mari nem érezte, hogy különösebben értékes lenne a szervezetnek, megfordult a fejében, ha szabadulni akarna, nem is erőltetnék a maradását. De nem próbált szabadulni, mivel ez a hazugság is az élete részévé vált, így kézenfekvőnek tűnt megtartani, hogy szükség esetén, mintegy részigazság gyanánt, valami nagyobb föllentés hitelesítő eszközévé válhasson.

Az utóbbi időben mintha az egész szervezet el-lustult volna, akár az átlagférjek harminc év után. Ennek örült, mivel a kimaradásokat nehéz lett volna leplezni, Ficsúr nem féltékeny típus, de mindenben a szexualitás szagát orrontotta, így az esti távollétek megmagyarázhatatlanok lettek volna.

A konspiratív lakás ablakait negyvenöt fokos szögben lefelé billentett, zöld relaxák árnyékolták, amittől egy akvárium félhomálya uralta a helyiséget. A berendezés és a díszítés is különös, furcsa ízlésvilágra utalt, de mivel ezt a konspiratív lakást használták a kezdetek óta, nem tudta megítélni, ez az általános a nagyon titkos szervezet lakberendezési protokolljában vagy már eleve így szerezték a lakást, ki tudja hová és merre tűnt eredeti tulajdonosától? Az ingatlanban különös, halotti csend honolt, Mari érzékeny orra minden alkalommal kiszúrta azt az enyhén émelyítő vegyszerszagot, ami gyermekkorra köptetőjére, a mixtura pectoralisra emlékeztette.

A tartótisztjét szívből utálta, bár testileg elfogadható jelenség volt. Nem izmos, de kemény húsu

csávó, a szőrtelen, tejfehér típusból. Hajdan szőke haja már sárgásba hajlott, kora meghatározhatatlan, valahol az ötven és a hatvan között, egykor kék szeme savóra emlékeztetett, tartása és mozgása éberségről, talán küzdősportbéli jártasságról tanúskodott. Hüllőszerű benyomást keltett rezzenéstelen tekintetével, arcának lárvaszerűségével.

Az évek során Mari kihúzta belőle, hogy valamikor a közigazgatásban dolgozott, aztán átpártolt a nagyon titkos szervezethez. Isten is nagyon titkos ügynöknek teremtette, hideg volt és érzelemmentes, Marit emberbőrbe bújt kígyóra emlékeztette. Mintha belülről nyelte volna le egy piton – borszongott meg.

A százados – mert így nevezte magát – egyetlen pozitívumaként azt hozta fel, hogy általa ismerkedett meg Ficsivel. Megbízta, csábítsa el, és lehetőleg költözzön hozzá, mert azt gyanították, valami nagy és sötét nemzetközi hálózat ügynöke. Balfogás volt, ez hamar kiderült, de közben felismerte, mennyire praktikus Ficsivel élni, hiszen amíg ő hivatásos kurva volt, Ficsi ízig-vérig ribanc, egyébként pedig aranyos kölyök. Időnként úgy érezte, mintha egy Ficsi nevű kutyust tartana, és ez nem volt ellenére.

Beszámolt a századosnak az egész történetről, Töppedttől Börösvirslig. Annak a szeme se reb-bent. Kifaggatta a Szent Cég ügyeiről, különös tekintettel a főnökséggel kapcsolatos információkra. Láthatóan zavarta, hogy rendben vannak a cég dolgai, és a vezérkar annyira pedánsan törvény-

tisztelő, hogy kitüntetést érdemelne, nem pedig az igen titkos szervezet érdeklődését.

– Egyelőre dugjál Bőrösvirslivel, aztán majd kiderül, mit akarnak – köpte megvető hangszúllyal, ami sértette Mari fülét, mivel már nem az a kurva volt, akinek az adóhatóságon keresztül a konkurenciáig mindenkitől rettegnie kellett. Ő már nem az a nő volt, aki régen, és bár önmagát folyton lekurvázta, pontosan tudatában volt fejlődésének, így mélységesen zavarta, hogy az igen titkos szervezet számára ez a fejlődés semmit nem jelent, még mindig pontosan úgy kezelik, mintha a kocsisorról kaparták volna össze.

Mari azt szerette volna, ha a százados telefonál, intézkedik, és Töppedtet valami sötét sikátorban agyonütik vagy legalább kezét és lábát törik, a felvételt kiverik belőle, azonban a halvérű tartótiszt láthatóan nem kapott frászt az ügytől, bár Bőrösvirslí nevének hallatán mintha árnyalatnyit felszaladt volna a szemöldöke.

Ezt hívják profizmusnak, grimaszolt Mari, aztán az asztalra támaszkodva bebakolt, és miközben a százados a gumióvszer tasakját babrálta, bámészkodott a konspiratív lakás lamellái között. A százados az utóbbi időben méretkategóriás kotont használt, pedig teljesen átlagos volt odalent, tehát megfelelt volna a szokványos bolti kínálat. Ehelyett képes volt össze-vissza méregetni magát, és extra költséget vállalni a precíziós méretezésű gumi beszerzése érdekében. Ez Marit abban erősítette meg, hogy a fickó zakkant, és eltűnődött azon,

mennyire szerencsés hátat fordítania neki.

Éppen egy hófehér kamion haladt át az utcán, amikor a százados beléhatolt. Ez most simábban ment, mint az utóbbi időkben, amikor nyaklőnyeklő szerszámával ügyetlenkedett, tehát vagy jó passzban volt ezúttal, vagy gyógyszert vett be. Mari bízott benne, hogy nem az utóbbiról van szó, mivel tapasztalatai szerint az ilyen pirulák elnyújtották az aktus idejét, és a századossal dugni a szokásos közönytől eltérően inkább kellemetlen volt számára, úgy érezte, mintha egy géppel közösülne.

Szerencsére a százados percekben belül remegni kezdett, majd tetőtől talpig reszketni, közben pedig nyáladzva hebegni, ami egyértelműen azt jelentette, pillanatokon belül telelővi a latextasakot, majd szemérmesen elfordulva megtörölgeti magát. Ez volt a menetrend több mint egy évtizede, a százados soha nem akarta szemtől szembe meghágni vagy orális szexre utasítani, mindig csak ez a szertartásszerű hátulról való megcsinálás, semmi extra, semmi különleges. Nem akar vagy nem mer a szemembe nézni – gondolta Mari, helyére rántva a farmerjét.

A bugyit már az irodában levette, és ott veszi vissza. Azt, hogy bugyi nélkül jön, a százados Mari riherongy természetének tulajdonította, annak, hogy ennyire várja a kupakolást, azonban messze nem erről volt szó. Marinak a dugás teljesen olyan volt, mint az étvágy nélküli étkezés, és bár tett esztétikai és technikai megkülönböztetéseket az elmé-

jében, alapvetően mindegyik közösülés egyforma volt számára, talán annyi különbséggel, hogy amikor Ficsivel csinálta, akkor zsongott a lelkében valamiféle gyengéd érzés, de az sem különb annál, mint amikor valaki a kedvenc kutájának a hasát vakargatja, és örül a jószág örömének.

A százados viszont egy hullőre emlékeztette, és a vele való prücskölés közben enyhe émelygés környékezte. Arra gondolt, hogy a szervezete tiltakozik a fokozottan hibás génállomány ellen. A bugyit azért vette le korábban, mert úgy érezte, ha azt a százados előtt teszi, annak lenne valami intim jelentése. Semmi köze ennek a fickónak a fehérneműjéhez, amelyet a főváros legmenőbb üzletében szerzett be. Azt egészen egyszerűen nem láthatja, döntött róla Mari már abban az időben, amikor még kínai pamutot viselt, és amióta a csipke és a selyem dominált a kollekciójában, még inkább elképzelhetetlen volt számára, hogy ahhoz a nagyon titkos szervezet albínójának bármi köze legyen.

Másfelől, a százados tisztában volt a felvétel tartalmával, és ennek ellenére is akarta vele a szexet, ezen Mari megdöbbent, és csömöre ellenére is értékelte valamennyire. Annyira nem, hogy örömet imitáljon érte, azt azonban megtette, amikor már a szokott időtartam kétharmadánál jártak, mélyebben és szaporábban kezdett lélegezni, mintha megérintené a mögötte zajló történés, csak titkolná, hogy jólesik. Úgy érezte, ennyivel tartozik.

Megkönnyebbülten hagyta el a konspiratív lakást, amint a százados leheletfinoman becsukta

mögötte a második emeleti ajtót, még visszapillantott a patinásodott réztáblára: „dr. Talán Ipoly” – micsoda elbaszott név egy konspiratív lakásnak, gondolta, majd elindult lefelé. A nyolcadik lépcsőnél már mosolygott. Elvégre bárhonnán kijöhetett.

VIII.

A munkahelyén nem vették észre a távollétét, azonban számos nem fogadott hívása volt Bőritől. Mari elmosolyodott: jól számolt, Bőri haladéktalanul be akarta váltani a csekket. Visszahívta. Bőri, aki a környező zajokból ítélve valamilyen tanácskozáson csücsült, annyit mondott, ugorjon át a villába három felé, ússzanak együtt.

Mari elképzelte, ahogy Bőri behajol az asztal takarásába, hogy suttogva egyeztesse barátja feleségének megdugását. Az órájára pillantott, ráér egy óra múlva indulni. A villa nem Bőrié volt, azonban ő használta, hmm... elsősorban úszásra. Jól körbefalazott épület egy csendes helyen, kapunyitó automatika, senki nem látja, ahogy kiszáll a gépkocsiból.

A vendégeket zártláncún figyelik, és azonnal beengedik, amint beállnak a kapu elé. Tökéletes diszkréció. Egy mágnás apró figyelmessége Bőrinek, hacsak nem az övé a villa, valami stróman névén. Ficsivel párszor buliztak ott, a medence mindig feldobta a hangulatot. Messze jobb volt egy személytelen hotelnél, vagy a szokásos műterem-

lakásoknál. Valahol azt a színvonalat képviselte, ami kijárt neki, ami megkülönböztette az utca népétől, akik közé kénytelen elvegyülni. Talán, ha Bórit megfogná, talán... A profizmusa azonban rögtön válaszolt: kizárt. Bőrösvirslit nem lehet birtokolni, esetleg ha megöregszik, és ápolónőt keres magának. Akkor talán, de ott is lesz harminc év korkülönbség.

Idáig jutott, amikor kinyílt irodája ajtaja, és a Töppedt bazsalygott befele. – Kopp-kopp, bejöhetek, drága? – villogtatta sárguló fogait. És már jött is, söntések szagát sodorva magával, pimaszul lenyekkent a vendégek karosszékeibe. – Látod, kurva, olyan vagyok, mint a szellő. Mindenhol én fújdogálok, járok és kelek. Elmondanád, hol a faszban voltál?

Marit gyomorszájon vágta az otrombaság, amivel ez a féreg keresztülcsoörtet az életén, de reflexszerűen hazudott:

– Hol lettem volna, maga barom? A vécén okádtam.

Töppedt elégedetten bólintott, ez egybevágott azzal, hogy a jármű a tetőn, a telefon az irodában maradt, és fényesen visszaigazolta lélektani hadviselésének sikerét.

– Oké, kurva, mikor lesz a tili-toli?

Tili-toli, basszus. Ezt meg hol olvasta ez a ripacs? Nem volt értelme hazudnia.

– Ma, kora délután.

– A villában?

– Igen, a villában.

– Jó! – dőlt hátra Töppedt. – Akkor a feladatot is megkapod: szerezd meg a Stratégiát! – Ezzel feltápaszkodott, és már csapódott is a szoba ajtaja.

Mari elképedt. A Stratégiát? Azt az alapvető és szigorúan titkos vállalati projektet, amin annyi pénz múlik, és amelynek fő felelőse és gazdája Bőrösvirli volt. Ūristen! Ezért úgy lecsukják, még a lakat is rárohad. Lehet, hogy a százados legközelebb amikor hátulról közelíti, már nem a vállát markolja, hanem a nyakát? Arra kapott engedélyt, hogy keféljen Bőrösvirlivel, azonban egy ilyen szintű kémkedés engedélyezése még a százados kompetenciáját is meghaladná. Felhívni nem hívhatja, mobiltelefonon beszélni pontosan az, mintha levelezőlapot küldene... A következő találkozó két hét múlva lesz. Sürgősségi kapcsolatfelvétel nincs. Miért is lenne? Ezek úgy okoskodtak, csak nekik lehet szükségük rá, fordítva nem. Szemét, önző társaság.

Hátradőlt, a lélegzését figyelte. Egy idő után megérezte a belső testét, finoman elzsibbadtak a tagjai. Hallgatta az épület neszeit, elméje azonban nem csendesedett le, inkább felgyorsulva forgatta a lehetőségeket. Ficsi: szoba se jöhet. A főnöke: azonnal repülne. A százados: elérhetetlen, de a Stratégiától biztosan pánikba esne, beküldené a nehézlövességet, és abból nem kerülne ki jól. A történet legerősebb szereplője Bőrösvirli. Nincs más választása, ezt a kártyát kell megjátszania, akármennyire is kellemetlen. Másfelől kűrni megy, miért titkolózna?

IX.

A kapu azonnal kinyílt, amint ráfordult a kocsifeljáróra. Mari orrcimpája körül másodpercre görcsbe rándultak az izmok. Hmm. Puha gördüléssel, selymes öleléssel működnek a vállalat bűnei. Természetesnek, hétköznapiak tűnnek. Az etika elveszíti jelentését és jelentőségét, legfeljebb a marakodások paneljeként bukkan néha fel. Ezek más lények, más irritációktól szenvednek, szinte azonnal elfelejtve a felfelé vezető utat, a málhás szamarakat. Ez itt a hegy vagy inkább fennsík, csúcsközeli. Feljutni döglesztő, lelkileg kivéreztető, néha mégis pofonegyszerű, a visszaút nem látszik az arrogancia ködétől.

Időnként egyesek seggen csúsznak, mások üvöltve, sírva, átkozódva szaltóznak lefele. A többiek ilyenkor félrenéznak, mert amit nem látnak, az nincs is, köpnének utána, ha lenne. Mari realista volt, tudta, hogy ő nem ide tartozik, mindössze látogató. Egyelőre érdekes, kíváncsú látogató, de az is eljön, amikor ezek a kapuk gúnyos mozdulatlansággal fogadják, és a kamerák hi-

deg tekintete előtt kell megalázó módon tolatnia. Ez majd csak később következik, addig amit lehet, kicsikar ebből a terminusból. Mert most Börösvirli még nagyon várja, barna majomszemét a képernyőre függesztve, pár alkalom után azonban nem lesz ennyire érdekes.

Szépen és diszkréten begördült, fél éve jártak erre, azóta az udvart árnyékolták, esős időben is védelmet nyújt, nem beszélve arról, hogy a drónok világában a magas falak sem nyújtanak intimitást. Persze az igazi ellenség belülről támad: barát, ismerős, kolléga. Az igazi ellenségnek kulcsa van a házhoz, ismeri a riasztó kódjait. A technika csak arra jó, hogy elterelje a figyelmet. Míg kifelé nézel, nem hallod a közeli, puha lépteket.

Mari fintorgott. Tulajdonképpen ez is csak egy konspiratív lakás, aztán ízlelgette annak abszurditását, hogy a mai napot úgy összegezheti, két konspiratív lakásban is megfordult, és mindkettőben megkettyintették. Mivel pedig Ficsit is elégedettségre kell hangolnia, pláne, amiért késni fog, ma három pasi fordul meg a testében. Olyan lesz, mint azokban a régi időkben. Lényegében annyi változott, hogy akkor pénzt számoltak a tenyerébe, most biztonságot. A pénz konkrétabb volt, talán tisztességesebb is, ám ezt egyetlen társadalom se ismerné el. Mari érzett egyfajta igazságtalanságot abban, hogy az őszinte kurvaság megítélése ennyivel kedvezőtlenebb a hamis kurvaságéhoz képest.

Bőri szemmel láthatóan nem kívánt vetkőzéssel

bíbelődni, soványabb volt, mint amire Mari számított, szőrzete egészen férfias, negyvenes éveikhez képest mélyfeketén göndörödött. Jó színe volt, természetes közegben szedhette össze. Bőri közismerten szerette a nagybetűs P-ket, és a pénz, pia, pihi, pina gyönyöréhez a napfényes tájak ugyanúgy hozzátartoztak, mint a hófödte csúcsok.

Mivel biztos volt benne, hogy Börösviszli villáját lehallgatják, de talán vizuálisan is megfigyelik, akár Bőri haverjai, akár a konkurencia vagy éppen a nagyon titkos szervezet, esetleg a villa tényleges tulajdonosa, amikor megpuszilta Bőrit, bizony, megpuszilta, mert bár nyilvánvalóan szexelni jött, még működtek azok a baráti reflexek, amelyek a kapcsolatukat a puszival üdvözlésben definiálták. Szóval puszkálás közben finoman megragadta Bőri tarkója fölött annak fürtjeit, mintha dévajkodna, és a fülébe súgta: – Beszélünk kell.

A Bőri vállát markoló kezével érezte, hogy annak egy másodpercig megfeszülnek az izmai, majd elernyednek, és amikor az arcába nézett, azon csak a szokott, csibészes mosoly ült, semmi más: – Gyerünk a medencébe! – azzal már szaladt is, útközben megmutatva kicsiny, kerek, kemény, szőrtelen fenekét.

Mari tettetett kacagással követte, lerúgta cipőjét, ledobta ruháit, álszemérmesen takarva a mellét, amíg bele nem csobbant a vízbe. Ott egy ideig kergetőztek, majd a medence közepén Bőri elkezdte simogatni az arcát, aztán némileg lejjebb is. Ő Bőrrivel szemben tempózott, átfogta annak derekát,

úgy, hogy kicsit a farát is érintse, és érezte, hogy Bőri kezd izgalomba jönni, mindemellett huncut tekintetében kíváncsiság költözött.

Mari megtette a tétet. Elmesélte a Töppedttel való esetét, és azt, hogy megbízták a Stratégia megszerzésével. Röviden utalt egyetemi éveinek pénzkereseti tevékenységére, és beszélt arról is, hogy van egy szörnyűsleges, megalázó és lealacsonyító felvétel. A századosról és a nagyon titkos szervezetről nem ejtett szót, mert azt már soknak találta, még Bőri etikai felfogásához képest is túlzónak. – Gyerek vagy állat szerepelt a filmben? – kérdezte kiismerhetetlen arccal Bőri. – Nem, semmi ilyen – lehelte Mari, nagyon-nagyon-nagyon hálásan, amiért Bőri nem megy bele a részletekbe.

Mert azok a részletek igen-igen kellemetlenek voltak, mindazonáltal az volt a fordulópont, ami után kurvából kitartott lett, és hetekkel később már verte is a fejét a falba, eleve mért nem ezen a sokkal finomabb pályán kezdett? A lebukásveszély minimális, hiszen egyetlen jól fizető kuncsaft van, a munka alig-alig megterhelő, nincs stressz az új hapsik miatt. Kitartottnak lenni egyébként is tolerálhatóbb státusz, és a kockázat jelentősen alacsonyabb.

Utólag hiába volt az agyalás, ahonnet ő jött, abból a nyomorból egy rendes, fűtött fürdőszoba is a luxusnak számított, alapvetően választhatott egy iszákos férj, egy csomó poronty és ami ezzel jár, vagy a kamionparkoló között. Az akkori barátnői a kamionparkolót választották, de aztán eljött az

iszákos férj és a csomó gyerek is, ha nem volt akkora szerencsájük, hogy túlادagolják magukat, agyonüsse a bevételt keveslő strici vagy megfojtsa őket egy vehemensebb ügylél. Ezek voltak azok, akik kólával öblögették magukat a bokorban, és télen is forrónadrágban vacogtak az árok partján.

Ehhez képest az ő kurvulása magasabb szint volt, az pedig, hogy a bevételt nem tapsolta el, hanem tanulmányaira fordította, és még félre is tudott tenni, nos ez inkább elismerést érdemel. Persze a mai eszével másként csinálná, de az akkori esze nem a mai esze volt, és az, hogy mára mindent ilyen élesen átlátja, fejlődőképességét bizonyítja.

Másfelől hihetetlenül jó képességekre tett szert. No nem az ágyban, a sorozatban érkező sudribunkók nem azonosíthatók egy gésaakadémiával, hanem az asztalnál, hiszen tudta, kik állnak, ülnek vele szemben. Nem azonosak a volt klienseivel, de mégis ugyanolyanok, hiszen férfiból vannak, és ezek lényegében mind egy szálíg ugyanolyanok, legfeljebb a stílusuk különbözik. És jól tudta, kitől mit várhat, hiszen ahogyan az ágyban, úgy az asztalnál és akként az üzletben is. Így aztán nem ment lépre, nem húzták csőbe, nem vezették meg. Innét származott a keménycsajos legendája. Mari, aki mindig eléri, amit akar. Akár a farmeres pasi az arcszeszreklámban.

Azért az utolsó, nagy munkáért igen sok pénzt kért, és meg is kapta. Ebben is okos volt, mert ha nem előre kéri, akkor bottal ütheti a nyomát. Fil-

mezésről nem volt szó, de amikor meglátta a kamerát, jól tudta, amennyit kasszál ezen, nem szólhat egy szót se, egyébként pedig biztosra vette, hogy a felvétel soha, semmilyen körülmények között nem kerül napvilágra.

Egy elmebeteg milliárdos szeszélye volt, akinek a fia balesetet szenvedett. A sokmilliós mocijában több lóerő volt, mint amennyit kézben tudott tartani. A jármű a roncstelepre, a fiú pedig kómába, vagy valami hasonló, visszafordíthatatlannak tűnő állapotba került. A gazdag fater persze azt hitte, a halál üzletrésze is kivásárolható a mennyei káéftéből, így ezeregy sikertelen, ám tudományosan megalapozott felélesztési kísérlet után a kezébe vette a szakmai irányítást azzal a végső és nagyon agybajos elképzeléssel, hogy a fia majd attól ébred fel, ha a volt barátnőjéhez mindenben hasonlító csaj eszméletére keféli.

Mari kifigurálta, hogy az exbarátnő eltűnése és a fiú balesete között létezhetett valamiféle összefüggés, és nem akarta elvállalni ezt az extrémül kifordított Csipkerózsika-szerepet, azonban olyannyira nagy volt a hasonlóság öközötte és a barátnő között, mintha egyetétjű ikrek lettek volna, így örületes nyomás alá helyezték a menedzserei, akik maguk is csillagászati árat szabtak a szolgáltatásnak.

Mari a lerázás kézenfekvő eszközeként maga is az abszurditásig magas díjat határozott meg, amivel csapdába esett, ugyanis az eszement milliárdos azonnal perkált, a szeme se rebbent. Mari ekkor

már kifelé tartott a prostihálózatból, és bizonyos tekintetben ezt tehette is, mivel ekkorra a nagyon titkos szervezetnek is bedolgozott, ami miatt a striciátus a szokásos késvillogtató, ökölsattogtató handabandázás helyett óvatos pillogással figyelte, és egyáltalán nem bánta, hogy távozni készül köreikből. Ők az egyszerű lányokat szerették, a becsapható, naiv, függőségbe hozható szerencsétleneket, akik félték és tisztelték őket. Mari nem ilyen volt.

Szóval csak a vállukat vonogatták, miközben Mari eltette a zsét, amiért évekig kellett volna még melóznia, és szerepüket a gyakorlathoz igazítva, vagy inkább egyfajta adóhatóság és közvetítőiroda működésének felfogva, csöndben és elégedetten gondolkodtak az esti vedelésen. Mari vett egy mély lélegzetet, megfogadva, hogy ez lesz a mélypont, innen csak felfele mozdul, aztán felvette azokat a ruhákat, amit a megrendelő kivételes precizitással megjelölt, és elment megkefélni a félhalott gyereket.

Az eseményre annyi idő után is élénken emlékezett. A milliárdos a meleg ellenére bőrkabátot viselt, puffedt arcát napszemüveg takarta el. Bőrkesztyű volt rajta, és a bőrkesztyű mutatóján hatalmas pecsétgyűrűt viselt. Mari összenézett a rémségesen dagadt főorvossal, egy pillanat alatt értették egymást, közveszélyes örültséggel álltak szemben, ám mindkettőjük számára volt az a pénz, amiért belementek a játékba.

Az örült mellett egy brókerforma asszisztens áll-

dogált, minden rendben lett volna vele, ha szemgolyói szabályos időközönként nem végeztek volna vízszintes rángásokat. Ő kezelte a kamerát, ami egy seprűnyélszerű állványról figyelt. Ez cseppet sem tetszett Marinak, azonban befogta a száját, mivel érezte, itt és most nem kérhet többletjuttatást, már megvették, erre az órára az övéké lett, magára vethet, hogy nem pontosított minden részletet.

A kómás srác nagyon vékony volt, bőre viaszos, mindjárt látta rajta, ennek annyi. Sok reményt nem fűzött az akcióhoz, arra gondolt, lesz itt némi sikertelen matatás, majd alaposan rájátszik, meggyőzze ezt a barmot, hogy megszolgálta a pénzét. A fiú teste azonban az első simogatásnál reagálni kezdett. Mari igyekezett kizárni a tudatából, hogy három szempár és egy kamera figyeli, nagy óvatossággal lovagolta a srácot, aki egyre jobban zihált a testét behálózó dróttenger közepén.

Amikor jó lett neki, kinyitotta a szemét, és Mari amíg él, nem felejtí el azt a nagy, kerek szemet, azt az iszonyú tekintetet, ahogy rámeredt. A következő pillanatban meghalt. Pénisze kicsusszant, fekáliabűz töltötte be a kórtermet, az EEG veszett sípolásba kezdett.

Mindez másodpercek alatt zajlott le, Mari oldalra nézett, látta, ahogy a dagadt főorvos a levegőben úszik az ágy felé, nyitott tenyerével letaszítva őt a földre.

Mari értette, hogy nem bántani akarta, hanem hozzáférni a sráchoz, azonban egy darab szarnál is

kevesebbnek érezte magát. És mintegy drámai csúcspontként, az elmebeteg milliárdos fülsiketítően vonyítani kezdett. Mari összekapkodta a ruháit, kiszaladt a kórteremből, máig sem emlékszik rá, hogyan öltözött fel és talált vissza a lakására. Soha nem tudta meg, mi történt a sráccal, sikerült-e újraéleszteni.

Egy öklendezős, hidegrázós éjszaka után eldöntötte, kilép az escorthálózathoz, erre azonban nem volt szükség, mivel másnap a teljes menedzsmenetet letartóztatták.

A többi lányt megrángatták, Marit azonban nem, őrá az igen titkos szervezetnek gondja volt, így amellet, hogy kitartatta magát a bivalyménhelyi polgármesterrel, ezentúl kizárólag állami megrendelésére kurválkodott. Tettek rá halovány utalást, hogy így lesz a legjobb mindenkinek, Mari nem értette, ki mindenkinek lesz ez így jó, de tartotta a száját, először az egyetem miatt, utána megszokásból...

Szóval, amikor Bőri megkérdezte, gyerek vagy állat szerepelt-e a filmben, akkor egészen nyugodtan felelhetett nemmel, kimondottan boldogan attól, hogy ennél többre nem kell válaszolnia.

Majd feltette a maga kérdését, letéve minden addigi feszültségét és balsejtelmét, hiszen az imént átruházta problémái menedzselését: – És most mi lesz...?

– Most dugni fogunk – felelte komoly hangon, de csúfondáros mimikával Bőri, aztán nekilátott kiűzni a medencéből.

Hátúszással haladt, csípőjét szégyentelenül megemelve, Mari felé mutatva meredező dákóját. És a lány követte.

X.

Bőri meglepetést okozott. No nem az önzőségével, mert Mari várakozásainak megfelelően csak önmagával törődött, hanem azzal, hogy legalább húsz percig bírta az iramot, majd pár perc pihenést követően egy újabb félórás is kitellett belőle. Mari gondolatban csak öt percet előlegezett neki, amire persze nem tett utalást, amikor megdicsérte Bőri férfiúi teljesítményét. Az önelégülten vigyorgott, és hamarosan készen állt egy negyedórás orális játszadozásra is. Mari már kezdett aggódni amiatt, hogy Ficsinek feltűnik a nagy késlekedés, azonban Bőri tárában szerencsére csak három töltény lapult, és már öltözött is, vidáman és energikusan.

Mari az ágyból figyelte, nem akart vele öltözni, hogy ezzel is jelezze, az ő gondjai nincsenek rendezve. Nem távozzhat Bőri fizetés nélkül, valamit tennie kell, mert ez most már az ő problémája is, egyszerűen nem lehet annyira fasz, hogy lerázza magáról, mint kutya a vizet.

Bőri persze értette a helyzetet, nagy tapasztalat-

tal rendelkezett az ilyesmiben. – Én most robotok, az éjjeliszekrényre tettem egy távirányítót, ezzel ki tudsz menni, dugd el valahová, mostanában szükséged lesz rá. De csak olyan időpontban gyere, amit megbeszéltünk, nehogy összefuss egy másik barátnőmmel – heherészett.

Szóval állandó kurvának akar – gondolta Mari, aki azt remélte, egyszeri lefekvéssel képes lesz orvosolni a nehézségeit. Mélységes fáradtság öntötte el arra a gondolatra, hogy ez mennyire megterheli majd az időgazdálkodását, ráadásul, amikor hármasban lesznek Ficsivel, állandóan aggódnia kell, Bőri el ne szólja magát valamivel. Másfelől Bőri a kóistoló után megtette a maga üzleti ajánlatát, és végtére is nagylelkűnek bizonyult, hogy nem utasította el. Nőből sok volt, ők viszont valamilyen szinten barátok is, így az nagyon méltánytalan lett volna. Nem maradt más hátra, ki kellett tölteni a csekk megfelelő rovatát. Némán formálta az ajkával: – A Stratégia?

– Ja, persze – legyintett Bőri -, esteféle elküldöm e-mailen, de nem tölem kaptad. És már ott se volt, Mari pedig nekilátott rendbe tenni az ágyat. Alighanem volt bejárónő, ráadásul sok mindent látott, hallgatag bejárónő, aki elintézi az effélét... Mari azonban így érezte illendőnek, s miközben keze alatt égett a munka, Bőri könnyelműségén gondolkodott.

XI.

Dr. Bőrösvirsi a limuzin hátsó felében elmélkedett. Személyi asszisztense orálisan kényeztette, ezzel kiváló relaxációs hátteret nyújtott gondolatainak, és bár a csaj haja csiklandozta a hasát, annyira azért nem vonta el a figyelmét, hogy szóra érdemesítse ezt a kényelmetlenséget.

Nadrágja térdig tolva, finom angol szövet, csíkos, de annyira nem, hogy bohócot csináljon belőle. Szerette ezt az anyagot, nem gyűrődött, télen fűtött, nyáron hűtött, kellemesen simult a bőrére, és amikor visszarendezte ruházatát, úgy fődte el megviselt alkatrészét, mint szemfedő az élet fáradt vándorát. Bőrinek tetszett a hasonlat, különösen, hogy a lankadt utazó, ha kellett, virgoncan éledt újjá kihívást szimatolva.

Miközben asszisztensnője a nyakkendőjét igazította a társasági elvárásoknak megfelelőre, Bőri dicsérte magát, amiért ilyen klassz csajt szemelt ki társaságának. Nemrég csomagolta ki a nadrágjából, most tökéletesen visszacsomagolta, és mintha

futószalagról jött minőségi áru lenne, frissnek és ropogósnak érezte magát.

Tudta a helyét az asszisztens, és bár Bőri némileg már unta, respektálta a technikai tudását, és azt, hogy efféle buzgó és diszkrét munkaerőt nem könnyű találni. Másfelől az a bizonyos megsokottság, ami partneres rutinmunkává változtatta az út közbeni erotikát, nos ez nem vonta el a gondolatait a fontosabb dolgoktól. Ennek megfelelően tökéletes volt a megoldás, elvégre a napközbeni örült nyomulás nem a szexről, hanem a vállalati politikáról, és annak szent kultuszáról, a bizniszről szólt.

A csaj testőrként és határidőnaplóként is szolgált, egy szót se szólt a szükségesen kívül, így Bőri arra gondolt, ha végképp megunja, vagy ha belefásul a melóba, és foltokat ejt a nacián, akkor egy igen szép, egzotikus dél-amerikai országban szerez neki állást, ahol bizonyos mértékig megszédheti magát, szerencsés esetben évtized múltán bukkan elő, cammogó mackómamaként, a múltat mélyen magába temetve.

Nem kapkodja el a dolgot, nincsen annyi fiókvállalat a földtekén, ahová a megunt nőit elpasszolhatná úgy, hogy lehetőleg ne találkozzanak egymással. Az, hogy egy kertvárosi grillpartin a párásodó anyukák esetleg rajta ne vessenek, a telhetlenségén és a piperkőcségén, hiszen más negatívumot keresve se lehetett rá mondani, vagy éppen ellenkezőleg, párásodó szemmel emlegessék a férfiúi képességeit... nos ez Bőrit zavarta volna, talán

a nagyszülői mézeskalácsos, málnás bögrés, hópi-hegömbös gyermekkorára tekintettel.

Dr. Bőrösvirli különösen értékelte, hogy a pil-lantásából is ért, így nem kellett sokat szövegelni vele, ami az efféle funkcionális eszközök tekintetében szerencsés, mivel a beszéd igen fárasztó tevékenység, és lehetőleg takarékoskodni kell vele. Bőri úgy érezte, ha beszél, ha sokat beszél, akkor kiadja magából az alkotó energiákat, sőt talán magát az életenergiáját csapolja meg. Ezért lehetőség szerint röviden és tömören fogalmazott, amitől megfontoltnak és bölcsnek érezte magát, ugyanakkor sokat szexelt, amivel pótolta a beszéd során elvesztegetett energiát.

Bőri több nehéz tárgyaláson volt túl, és azokon sem szövegelt sokat, de amit mondott, azt a döntés közvetítőjeként adta elő, amiből úgy tűnt, a Főnök hírvivője, haragosai szóhasználatában kifutófiúja, ami azzal a rendkívül szerencsés következménnyel járt, hogy nem próbáltak vitatkozni vagy alkudozni vele, legfeljebb a nagyobb mogulok, de ők is jól tudták, amit ellenajánlatként mondanak, az mindössze óvatos válaszüzenet a Főnöknek, aminek elfogadásában cseppet sem reménykedhetnek.

Mindazonáltal némelyeknek önbecsülésük védelmében szükségük volt az efféle szócséplésre, másoknak, a realistábbaknak pedig azért, hogy jelezzék a Főnök felé, mekkora áldozatot jelent számukra a behódolás. Nincs presztízis, ha ficánkolás nélkül megadod magad. Másfelől persze ez a presztízis is csak illúzió, akár az illatosított toalett-

papír. Tehát az első, ösztönösebb csapathoz hasonlóan, itt is az arcuk védelméhez juthatott el az analitikus gondolkodó, és aztán jót röhögött azon, hogy ezek az emberek olyasmit védenek, amivel elég régóta nem rendelkeznek. Bőri, aki analitikus gondolkodónak tartotta magát, ezekre a jelenségekre apró, gunyoros fintorokat produkált, meg nem szűnő csodálkozással afölött, miért nem elég egyeseknek mindennemű pofázás nélkül végrehajtani az utasítást?

Bőri persze soha nem volt postás, karrierjét egyfelől annak köszönhette, hogy azonos hullámhosszon volt a Főnökkel, ami vagy valami csodálatos genetikai egybeesés eredménye volt, vagy telepaticusságra hajazó ezotéria, de még az is előfordulhatott, és Bőri ezt tartotta a legvalószínűbbnek, olyan mértékben azonosult a Főnök értékrendjével, hogy az adott ügyekben a létező legtermészetesebb kútfejévé vált a neki tetsző megoldások elővezetésének, szükség szerint végrehajtásának. Ez a csodálatos képesség a Főnökkel való remek kapcsolatát is megalapozta, hiszen amikor beszéltek, teljes volt közöttük az összhang, és a Főnök kiváló tükröt kapott arra, hogy általa tesztelje le aktuális gondolatainak helyességét, és ez a tükör a létező legőszintébben jelezte vissza azt, miszerint a Főnök gondolatai helyesek, és a legnagyobb rendben vannak.

Másfelől dr. Börösvirli bohém életmódja mulattatta a Főnököt, úgynevezett erkölcsi csetlésbotlásai egy rég elfeledett múltra emlékeztették, és Bő-

rit ebben az összefüggésben olyasvalakinek látta, aki az idők folyamán nem változott, hű maradt önmagához. Olyannak, aki soha-soha, de soha nem hazudott neki, sőt: őszintesége az azonosságtudat hitvallása volt, ekként jóleső, pihentető, szívet melegengető. Bőri pedig tisztában volt azzal, ő voltaképpen a „Bőriségéből” él, és a Főnök kegye a továbbiakra nézve bebiztosította, hogy ezen nem is kell változtatnia, ami igazán fontos következtetés volt számára, hiszen jól tudta: nem is lenne képes változtatni.

Közben asszisztensnője végzett a nyakkendőjével, így ideje volt a szakmai történéseket áttekintenie. Tény, hogy a Töppedt az Elmebeteg Milliárdos sofőrje és testőre volt a nagyon titkos szervezettől való nyugdíjazását követően. A nagyon titkos szervezet azon kellemetlen figurái közé tartozott, akik még az átkosból öröklődtek, de speciális ismereteik miatt nem rúgták ki őket. Olyan feltételezések is születtek, miszerint Töppedt az egyik pártállami kivégzőember volt, akinek munkakörébe azt is beletartozott, hogy eltüntesse mindazokat, akiknek létezése a rezsím számára kellemetlenné vált, azonban a hagyományos hatósági vagy politikai eszközök alkalmazása nem tűnt célravezetőnek.

Bőri az efféle történeteket rémmesének tartotta, mivel az elmúlt évtizedekben nem merült fel olyan adat, amely a halálkommandók létét verificálta volna. A vállalatnál töltött idő azonban megtanította arra, semmilyen lehetőséget ne zárjon ki

mindössze azon az alapon, hogy hiányoznak a bizonyítékok. Az élet bőséggel mutatott példákat, hogy a leggázosabb ügyekben hiányoznak a bizonyítékok, sőt a tényekkel való alátámasztottság teljes mellőzése inkább egy nagy és üres foltra emlékeztette, ahonnét valakik gondosan kiradírozták a számsorokat, eseményeket.

Még összeesküvés-elméletek se léteztek ez ügyben, ami egészen megdöbbenítő, hiszen agyament teóriák mindig és mindennel kapcsolatban keríngenek, szállingóznak, és jellemzőjük, hogy egymáshoz nem tartozó tényeket fűznek össze, hibás logika alapján. Mivel a tények általában igazolhatók, léteznek fotók, hangfelvételek, szemtanúk... szóval a tények hitelesnek fogadhatók el, emiatt a belőlük levont következtetéseket a „van benne valami” aurája veszi körül.

Töppedt ügyében azonban a nagy nulla létezik, és hogy a semmiből mégis kidesztillálódott egy rémes szakmai előélet, csupán annak köszönhető, mert a vállalat biztonsági részlege a létező legjobbakból áll, olyan kemény profikból, akik a végtelen ürességből is kikövetkeztetik, onnét kinek az árnyéka hiányzik.

Az cáfolhatatlan infó, hogy Töppedt a rendszerváltástól a nyugdíjazásáig alantas munkákat végzett, portaszolgálatot, küldeménykísérést, ami annak az embernek, akire korábban még a néhány bennfentes munkatárs is félelemmel nézett, nos annak ez nem lehetett felemelő érzés.

Ha a tojásfejűek állítása igaz, a szervezetnek

négy olyan végrehajtó embere volt, akik furgonba rakták azt, akitől meg kellett szabadulni, és amíg az egyikük vezetett, addig a másik három szépen, módszeresen agyonverte a furgon hátuljában lévő szerencsétlent. Innét elmosódik a mese szövege, egyesek szerint elásták az erdőben az áldozatokat, más jelek arra utalnak, hogy elhamvasztották őket. Talán olyan is volt, amikor otthagyták valamelyik árokszálon az illetőt, akiről aztán azt állapították meg, ismeretlen tettesek bántalmazásának következtében hunyt el. Megint másutt balesetnek tüntették fel az elhalálozás okát. Mindenesetre, ha ezekből csak egy morzsányi is igaz, akkor nagy gáz a Töppedt, életben léte cáfolata szakmai előéletének. Persze kérdés, ki likvidálja a likvidátort, bár az ilyesmire találták ki a külföldi szakemberek bevonását. Hmm. A történet nem kerek, de hiányosan is mocskos.

Bőri arra gondolt, talán jobb nem tudni a dolgokat, mert felvetné a kérdést, a nagyon titkos szervezet kitől kapta annak idején a parancsokat, és akitől kapta, az hogyan és milyen szempontok alapján döntött az efféle elintézésekről. Valaki rákérdezhetne, akkor itt most mi a fene volt, igazából mi volt a bűnük azoknak, akiknek meg kellett halniuk, és ezek szerint azoknak, akiknek nem kellett meghalniuk, mi volt a mentő körülményük?

Bőri kicsikét tűnődött azon, hogy esetleg a Töppedték által agyonverték lennének az igazi hősök? Ez önmagában abszurditás, hiszen a hősi címet a túlélők ítélik oda, ehhez a döntéshez pedig ismert-

nek kell lennie az áldozatnak, legalábbis a hőssé válás eposzához szükséges történeti elemeknek létezniük kell.

Amit furcsának talált, az az, hogy nem ismert olyanokat, akik számítottak valamennyit, és aztán eltűntek volna, egy-két különös balesetről hallott ugyan, de azok sem számukban, sem a jelentőségükben nem voltak kimagaslóak. Ebből az következett számára, ha voltak is titkos likvidálások, azok a jelentéktlenebb szereplőket érintették. Ezen okfejtés alapján világossá vált, hogy annak idején őt, azaz Bórit és társait nyilvánvalóan azért nem bántották, azaz csak egy kicsit bántották, de nem annyira, mint a furgonos utasokat, mert ők már ismertek voltak, mondhatni híresek, ennél fogva eltűnésük, vagy váratlan haláluk nagyon-nagy bonyodalmakra vezetett volna.

Ezt belátva Bóri megnyugodott, elfogadható elmentmondásként értelmezve annak lehetőségét, hogy akkoriban a jelentéktelen veszélyeseket irtották ki, mert a jelentékenyekhez félték hozzányúlni. Ez egy olyan mechanizmus, ami eléggé világos lehet mindenkinek, akinek vannak a vállalat működésével kapcsolatos tapasztalatai.

A furgonos áldozatok később talán hősökké váltak volna, ha bele nem kerülnek a teherkocsi dobozába. Bóri ezt átlátva egy pillanatra elérzékenyült, amit személyi asszisztensnője félreértett, és már nyúlt az övcsatja után, de Bóri fejrázással jelezte, ennek most kivételesen nincs helye, mivel legbelül, a szíve mélyén megindultságot ér-

zett a végzet báránykáival kapcsolatban.

Futó érzelmi érintettsége ellenére is csodálni tudta a történet minőségbiztosítási tökéletességét: mivel megelőző csapásról volt szó, a későbbiekben nem lehetett megítélni az ezzel kapcsolatos döntések megalapozottságát. Node Töppedt témájánál maradva, az egészségügyi háttérinformációk szerint az állítólagos kivégzőember a nyugdíjazás idején már meglehetősen aggasztó májfunkciókkal rendelkezett, ami egy aranyifjú mércéjével is elképesztő mennyiségű, masszív alkoholizálásának volt betudható. Mindazonáltal az a típus volt, aki jól bírta a szeszt, rengeteget betermelhetett anélkül, hogy az befolyása alá került volna. A máj persze nem hazudik. És a nyugdíj se fedezi az ilyen volumenű fogyasztást, így kiegészítő források után kellett néznie.

Szóval Töppedtnek mentőövként érkezhett volt főnöke megkeresése, aki testőri, személyi ügyintézői állást ajánlott neki. Exit, a rendszerváltás után megtollasodott átoksüvölvényt a bulvársajtó nemes egyszerűséggel Őrült Milliárdosnak nevezte, utalva extravagáns viselkedésére és különös teóriáira. Tehát Exi testőre lett, és ha igaz, amit az előéletéről rebesgetnek, akkor jó eséllyel a privát hóhéra is. Nem mintha az Őrült Milliárdosnak szűksége lett volna arra, hogy bárkit eltetessen láb alól, egészen egyszerűen megvásárolta, kivásárolta, felvásárolta, és már meg is szűnt a problémája.

Ráadásul az első milliárdjának megszerzésével egy időben privát kommandót vásárolt magának,

vérprofi gyilkológépeket abból a fajtából, amelyik születése után magának harapta el a köldökszínőrt. Ebbe a csapatba Töppedt nem illik bele, hacsak azért nem, mert az előbbiek steril hatékonyságával szemben Töppedt a söntésleheletű magyar valóságot képviselte, a piás, elkúrt, maszatolós, hazug, jellemtelen, de aljasságában is vérprofi mótelyt.

Igen, ez lehetett az oka a döntésnek, a profik bárkinék három másodperc alatt kiműtötték a vakbélét, de a finoman cizellált zsarolás, lejáratás, esetleg lelki kínzások és megalázások kitervelése és lebonyolítása nem szerepelt a harcosok repertoárjában, vagy ha mégis alkalmas lett volna rá némelyikük, nem itt, ezen a földön, ezen a nyelven, ezek között a lelkek között, amelyek bonyolultak és összetettek, ugyanakkor naívak és hiszékenyek, azaz javarészt ilyen vagy olyan módon és mértékben sérültek.

Ide egy lezüllött belügyes kellett, akit nem a karizmáért, hanem a szimatáért tartottak. Olyasvalaki, aki bírja idegekkel az Őrült Milliárdos hóbortjait, azét az emberét, aki a városi legenda szerint egyik haragosát négykézlábra ereszkedve, kutya módjára támadta meg, a bevitt harapásoknál jelentősebb lelki traumát okozva.

Töppedt tehát nyelte a svarc zsetonokat, fuvarozta dilinyós főnökét, újságot olvasott a kastély előcsarnokában, és bármire kapható volt műszakja végéig, utána pedig leeresztette a torkán a keresményét. Ez így ment a balhéig, amikor is Töppedt igencsak hirtelen és vihart kavarva távozott az

Őrült Milliárdos házából, életéből, zsoldjából. Azt nem sikerült kideríteni, mi volt a vita oka, azonban az, hogy az Őrült Milliárdos nem küldte utána a kommandósait, és visszahívni sem próbálta, arra enged következtetni, Töppedt sérelme talán indokolt is lehetett, vagy veszélyesebb fickónak bizonyult, mint amit az előzmények alapján feltételezni lehet.

Borzongató volt belegondolni, hogy egy Töppedt-féle fapados jellemet mi hozhatott ki ennyire a sodrából... Olyan egyszerűnek tűnt, akár az ács-szekerce. Már azt is merészség feltételezni, hogy egyáltalán gondolkodik. Bőri úgy vélte, Töppedt lelki működését nem túl sok különböztette meg az állatokétól. Ha enni kap, akkor hűséges. Akire ráuszítják, azt megharapja, esetleg széttépi, a gazdi parancsa szerint. Nincs sötét aurája, nincs semmi-féle aurája, maximum mosdatlanságszaga. Egyetlen dologhoz ért, éspedig az erőszakhoz, illetve néhány betanított munkához, amelyek általában megelőzik az erőszakot.

Érzelmi élete sekélyes lehet, elsősorban elemi szükségleteinek kielégítésére orientált. Nos, ennek a giliszta-lelkivilággal megáldott célszerszámnak nagyon-nagyon izzó parazsat nyomhattak a talpába, és most ez a fájdalmas, zsírt vajúdó fény pislákolhat igen-igen sötét és cizellálatlan elméjében. Agyának fekete barlangja alighanem bosszúvágyat izzad, gólemet emelve a denevér-guanóból. Akármit forral, mivel az Őrült Milliárdos potenciális veszélyforrást jelent a vállalat számára, valameny-

nyire érdekes lehet a Főnök szemében.

Annyi biztos, a nagy összeveszést fél év masszív alkoholizálás követte, majd tartalékai fogytán itt-ott ócska biztonsági állásokban tűnt fel, sehol sem sokáig, szépen ívelő pályát rajzolva, amelyen a hajléktalanszálló és az elfekvő-osztály versenghetett a fullasztó bukéjú holnapért.

Aztán egyszerre csak aktivizálta magát, lehordta a szemetet, kitakarított, a lehetőségekhez mérten kijózanodott, talán még le is zuhanyozott, kiválasztott néhány kevésbé penetráns ruhadarabot, köszönést morrant a szomszédoknak, szóval szokatlan szociális tüneteket kezdett produkálni.

Valószínűleg ekkor kaphatott megbízást a Stratégia megszerzésére. Nem, ez sántít, ez így nem stimmel. A felvételt, amiről Mari olyan vázlatosan beszámolt, az Őrült Milliárdostól lopta el. A kérdés tehát az, hogy egy ismeretlen szereplőtől friss megbízást kapott, és ehhez használta a felvételt, vagy a saját szakállára dolgozik, és egészen egyszerűen ennyi időbe tellett számára, hogy kialakítsa az Exi megszorongatására szolgáló terveit. Talán a volt gazdájára akarja kenni a Stratégia ellopását. Ebben nincs sok ráció.

Kérdés, hogy mennyi energiájába került Marit beazonosítania a képen, majd Ficsúron keresztül eljutnia őhozzá, Bórihez, a vállalat felügyelő bizottságának elnökéhez. Bóri el tudta képzelni, Töppedt milyen arcot vágott, amikor megtalálta azt a szálat, amit valamilyen módon előnyére fordíthat. Mert ugyebár van egyszer a filmfelvétel az

Őrült Milliárdos morbid agyhalottébresztő akciójáról, ami talán kínosan érintheti Exit, bár az ő pénzügyi helyzetében az ilyesmi nem túl sok vizet zavarna. Már azért sem, mivel a pénzügyi-társadalmi környezete a zsebében van, és ráadásul anynyi obszcénebb, felkavaróbb vagy éppen undorítóbb és megrázóbb történetet ismerhetnek, hogy a szemük se rebben, amíg a pénztárgép csilingel.

Ha a filmfelvételtől lebontjuk annak groteszk obszcenitását, lényegében egy igen-igen személyes történet marad belőle: egy agyilag zakkant apa, akinek volt pénze megvásárolni az egészségügy közreműködését egy végsőkéig abszurd próbálkozáshoz fia megmentésére.

Erről az oldalról szemlélve a dolgot, Bőri ráébredt: helyes megközelítésben nem azt kell vizsgálni, hogy az egész történet kipattanása milyen kellemetlen lenne Exinek, hanem inkább kegyeleti oldalról érdemes átgondolni. A felvétel birtoklása talán élet-halál kérdése, mivel annak az egyetlen lénynek a méltatlan helyzetét mutatja be, meglehetősen groteszk körülmények között, akit szeretett, és akinek nyilvánvalóan sajátosan mély és beteges kultusza élhet a lelkében. Töppedt tehát sokkal fontosabbat lopott el tőle, mintha a pénzét nyúlta volna le.

Ezt támasztja alá az a tény, hogy Töppedt még él, legalábbis az utcán leskelődik ahelyett, hogy hangszigetelt garázsban lógna egy kampón, mindenféle gusztustalan kínzási módszerrel gyötörve. Az, hogy Exi nem lépett fel, sőt, nem is reagált

semmire, egyetlen dolgot jelezhet: az Örült Milliárdos halálosan retteg. A rettegés vélhetően a felvétel nyilvánosságra kerüléséhez tapad, így Exi nem kockáztat közvetlen akciót Töppedt ellen, aki alacsony intellektusa ellenére is tehetett néhány óvintézkedést a segge védelmében.

Ez idáig logikus, innét azonban már nem az. Töppedt ahelyett, hogy a felvétellel megzsarolta volna Exit, vagy egyszerűen feltolta volna az internetre, és röhögne a markába, teljesen más utat választott. Lenyomozta a felvétel összes szereplőjét, így Marit is, Marin keresztül eljutott Ficsúrhoz, Ficsúron keresztül őhozzá, azaz a vállalatához.

A zsarolás persze értelmetlen lett volna, a nyilvánosságra kerülést követően, órákon belül lenyomták volna Exi kommandósai. Ehelyett rávette magát a Mari-vonalra, lúdtalpas lábával végigtotyogva a prostitörténetet, majd felderíthette Mari rosszul titkolt ügynök-múltját, onnét viszont már könnyen pontosíthatta a személyazonosságát. Az ilyen Töppedteknek mindig van valahol egy orrszörbajnok ivócimborájuk, akire számíthatnak, vagy aki ismer másvalakit, aki segít az adott ügyben. Hiszen szart keverni jó és élvezetes. Pláne az efféléknek.

Szóval a Mari-vonalat játszotta meg, fantáziát látott a vállalatban. Az egészet úgy állította be, mint aki a Stratégiát akarja megszerezni. Úgy lép fel, úgy mozgatja a szálakat. Csak éppen az a probléma, hogy a Stratégia szart sem ér. Mari ezt persze nem tudja. Jobb is, ha így marad, mert bántaná az

önérzetét, hogy csak gyalog a játszmában.

Az a kérdés, Töppedt mit akar a vállalatától, hiszen az egész zsarolási história nem más, mint kapcsolatfelvétel, mégpedig a legfelső szinttel. Ahová Töppedt nem jutott volna be, annál magasabb a vállalat ingerküszöbe, hogy az utcaszintről lereagáljon valakit. Ezek szerint Töppedt okosabb, mint aminek kinéz, vagy teljesen bomlott az elméje, és össze-vissza csapong. Sőt, az sem kizárt, hogy a Stratégiának valamiféle értéket tulajdonít. Persze lehetséges, hogy mások mozgatják, ez azonban valószínűtlen. Az alapkönfliktus, mondhatni a drámai szituáció két elemre épül: egyfelől Exi és Töppedt rohadt nagy összeveszése, másrészt a felvétel, amit ellopott Exitől.

Akármilyen zavaros a sztori, valami csak kívül belőle. Több scenárió, több logikai leágazás. Ehhez képest teljesen érthetetlen, miért kellett Töppedtnek dr. Talán Ipolyt meggyilkolnia tegnap délután? Dr. Talán Ipolynak nincs szerepe a történetben, már évekkel ezelőtt kirúgták a nagyon titkos szervezettől, néhány örökölt és harácsolt ingatlanjának bérbeadásából élt, státusának megváltozásáról Marit nyilvánvalóan nem tájékoztatta, mintegy végkielégítésként élvezte a hatalom érzetét és az ingyen numerát.

Ez Töppedtnek valószínűleg lejött, és nem kellett volna Talán Ipolyval foglalkoznia, azonban érthetetlen és irreális módon látogatást tett nála, egy olyan fejesnél, aki akkoriban került a nagyon titkos szervezethez, amikor ő éppen távozott onnét,

tehát még a kollegialitás sem indokolta, hogy tiszteletét tegye nála. Ennek ellenére felkereste a lakásán, és nemes egyszerűséggel agyonverte. A régi idők profijaként mutatott annyi kreativitást, hogy eltüntesse az ujjlenyomatokat és a DNS-t, a paranoiás dr. Talán rejtett kameráját azonban nem fedezte fel, ami fényes bizonyítéka annak, hogy szakmailag leszállóágba került.

A kamera tanúsága szerint egy szót sem szólt dr. Talánhoz, csak eszelős indulattal, de a hatékonyságig takarékos mozdulatokkal addig verte, amíg pépessé nem vált. Dr. Talán Ipoly pedig, aki gyakorló harcművész volt, leblokkolt a váratlan támadástól, és Töppedt első ütése harcképtelenné tette. Töppedt megállíthatatlannak bizonyult, bár erőnlétről már nem lehetett beszélni az esetében, és szemmel láthatóan anginás rohama volt a gyilkosságot követően.

Bőri fogadni mert volna, hogy Talán Ipoly, aki nagy ganajturóbogár hírében állt, arcról ismerte a szolgálat kivégzőembereit, és teljesen ledermedt, amikor az egyik ilyen pofa berobbant az előszobájába. Vélhetően azon spekulált tudatának végső pillanatában, Töppedt hivatalos minőségében gyilkolja-e, és ha igen, akkor mivel húzta ki a gyufát a nagyon titkos szervezetnél, amely inkább impotens, mint félelmetes? Ha spekuláció helyett felrúgja Töppedtet, akkor még hosszú évekig potyázhatta volna Mari pináját. Ami semmiképpen sem lett volna jó, mivel ezzel a lehetőséggel Bőri egy darabig még élni

kívánt, így jól jött a portfólió-tisztítás.

Dr. Talán Ipoly. A jellemzése szerint önzősége és paranoiditása gyakorlatilag használhatatlanná tette. Hüllőnek becézték, Bőri a komodói sárkányhoz hasonlatosnak képzelte, aki nem elég gyors ahhoz, hogy zsákmányt ejtsen, viszont harapása vérmérgezést okoz. És aztán alattomban követi az áldozatát, amíg az legyengül, védekezés képtelenné válik. Ekkor ez az undorító gyík felfalja a haldokló zsákmányt. Igen, Talán Ipoly efféle fickó lehetett, épenséggel nem testet falt, hanem lelkeket. Töppedtet bármi vezérelte a kivégzés során, ezt az melóját talán a jó cselekedetek közé könyvelik az égiek.

Ez a gyilkosság azonban mérföldkövet jelentett, átlépett egy határvonalat, megszólalt egy láthatatlan riasztócsengő, amely megmozgatott különféle rendű és rangú erőket. Ettől a ponttól a vállalat mozgásteret csökkent az ügyben. Nem azért, mert nem lenne gyakorlatilag mindenható, hanem azért, mert innét már olyan magasságba szöktek a beavatkozás kockázati költségei, hogy egyszerűen nem érte meg foglalkozni az ügygel. Nyilvánvalóan, korábbi munkahelyén kalap szarnak nézték dr. Talán Ipolyt, azonban a drasztikus halála felveti, hogy a megérdemelt befejezést esetleg a korábbi munkájával összefüggésben nyerte el, ennek megfelelően rámozdul az ügyre a nagyon titkos szervezet.

Ráadásul a nagyon titkos szervezetet felügyelő szervezet is szaglászni kezd, és két másodperc alatt

rájönnek, a vállalat érdekkörét is érintheti a történet. Ettől óvatossá válnak, ugyanakkor elindul a spekuláció a két dögvészes szervezet különféle szintjein azzal kapcsolatban, melyik főnök miként kamatoztathatná a maga javára ezt a szituációt. Egyelőre nincs a kezükben a gyilkosság rögzítése, mivel azt a vállalat biztonsági divíziója megszerezte, de Töppedt beazonosítása csak idő kérdése. Amikor rájönnek, hogy nyugalmazott ítélet-végrehajtójuk követte el a gyilkosságot, akkor biztosra vehetően beindul a „védd a segged” mozgalom a szervezetek minden szintjén, ami egy kis időhöz juttathatja Töppedtet és a vállalatot, és talán sikerül megtudni, milyen gyakorlati haszonnal kecsegtet ez a ragacsosságában is undorító történet. De ez nem túl hosszú idő, és utána történnie kell valaminek, ami a legoptimistább forgatókönyv szerint sem dicsó és örömteli.

Az ő egyéni haszna az, hogy utalhat Marinak arra, tud dr. Talánról, és többé már nem kell hozzá visszatérnie, ezzel még inkább magához láncolja a lányt. Bőri ezen a ponton felvonta a szemöldökét, és elcsodálkozott önmagán, mivel nem szokott hozzá, hogy hosszú távú birtoklási gondolatai legyenek egy nővel kapcsolatban. Aztán elhessegette a zavaró felhőt, és visszatért a probléma lényegéhez.

Töppedtet addig kell védeni a bukástól, amíg ki nem derül, hogy mit akar? Mert a Stratégia megszerzése kamu. Szerencsés esetben Töppedt terve alaposan legyengíti Exit, ő pedig válaszul kiiktatja

Töppedtet, így az egyik problémaforrás elhalványul, a másik eltűnik. Szép is lenne! Töppedt az a fajta, akinek létezhet a túlélésre valamilyen primitíven körmönfont terve, de az Őrült Milliárdos olyan széles körű eszköztárral rendelkezik, ami elől Töppedtnél messze kvalifikáltabb figurák sem tudnának meglépni. Ezzel szerencsésen kikerül a képből. Ha mégis túlélne a tranzakciót, akkor kap majd kedvenc whiskyjéből egy kartonnal, ami jó-tékonyan előmozdítja a természet szelekciós munkájának sikerét.

Azonban addig semmi nem történhet, amíg ki nem derül, hogy az események miként érintik a vállalatot. Utána mehet a süllyesztőbe, oda, ahová a rendszerváltást követően küldeni kellett volna, ha némi igazságérzettel több szorul univerzum mozgatóerőibe. Persze az is lehetséges, sőt biztos, hogy ez itt Töppedt karmikus végjátéka, talán van valamiféle magasabb rendű értelme annak, amit itt előadott, és ami érthetővé teszi, miért húzta ilyen sokáig.

Ezen a ponton Bórit izgalom fogta el, mivel megsejtette, az egész hatással lehet a vállalat életére, és ennek a kiszámíthatatlan és bejósolhatatlan következményekkel járó játszmának ő áll a centrumában. Szeretett középen állni, ez kihangsúlyozta különlegességét, csak attól szorongott némileg, hogy amikor megkapja a maga lényeges és súlyponti szerepét, nehogy eltévessze a helyes szöveget. Amit egyelőre nem ismer, de nagyon bízott benne, ha eljön az a pillanat, amikor szüksé-

ge lesz a megfelelő narrációra, akkor lelke mélyéről felcsendül a Főnök hangja, és elmondja neki, miként szerepeljen.

XII.

Bőri ezzel végére jutott a Mari-Töppedt gondolatmenetnek, boldogan hátradőlt, briliáns elméje ezúttal se hagyta cserben, a Főnök elégedett lesz, amikor megtudja, hogy a véletlennek köszönhetően a Stratégia kiszivárogtatása ilyen flottul megoldódott.

Mari is visszanyeri a jelenét, egy farok mínuszsal, egy farok plusszal: mondhatni, semmi nem változott. Aztán idegesen megrándult, mert eszébe jutott, a felvétellel is kezdenie kell valamit.

A Főnök már messziről integetett, hogy menjenek ki a balkonra. A Főnöknek kivételesen jó szimata volt mindenféle lehetőségek és eshetőségek felismerésére, és Bőrit úgy használta, mint a szarvasgombagyűjtők a vaddisznókat.

Dr. Börösvirsliből ugyan a vadság és a szimat is hiányzott, de kényszeres szexmániája ellenére is volt benne valamiféle határtalan és angyali naivitás, amit a romlottság finom penésze ízesített különösen zamatosra. Ezen kettősség folytán mágnesként vonzotta az információkat és a meglepő

szituációkat. Ahogy a Főnök mondani szokta: „Bőrivel mindig történik valami érdekes.” Vagy ahogy a tapasztaltabb és illúziójukat veszített bárátnői jellemezték: „Bőri nem az eredmény. Bőri a folyamat. A tévedés pedig az, hogy azt hiszed, vezet valahová. Ennek a folyamatnak nincs eleje és nincs vége. Mindössze annyit tehetsz, tudomásul veszed a létét, bármilyen feltétel, elvárás, várakozás, remény vagy tervezés mellőzésével.”

A Főnök szeretett a balkonon társalogni, egyfelől senki nem hallgathatott bele a beszélgetésbe, se füllel, sem technikai eszközzel... másfelől imádta a kilátást, azt mondta, jó látni, miért és kiért dolgozik, tekintetbe fogni a perspektívát: múltat és a kilátásokat a jelen foglalatában. Isten bizony, így fogalmazott, ami Bőrit kicsikét zavarta, de csak a másodperc töredékéig, gyorsan módosította hozzáállását, és úgy döntött, ezeknek a mondatoknak a jelentése túlnő azon, amit képes felfogni, és ez ékes bizonyítéka annak, hogy a Főnök mennyire felette áll neki és mindenki másnak. Nem mintha ez a szintkülönbség lényeges lenne a kapcsolatukban, egyetlen lényeges elem volt abban, a feltétlen hűség.

A Főnök zsebre dugott kézzel hallgatta beszámolóját, amiből a szexuális elemeket sem hagyta ki, mert ugyan a Főnök nem szeretett ilyesmiről dumálni, nem hagyhatott rést a történet teljességén, hiszen azzal megkérdőjeleződne a hitelessége. A Főnök talányos mosollyal hallgatta, közben tekintete a távolba révedt, beitta a város épületeit, a

forgalmat és az embereket, és valami mást, valami többet is, ami a valóságon túl létezik, és ami csak a Főnök avatott szemében nyert értelmet.

Miután Bőri befejezte a történetét, a Főnök finoman biccentett, majd megjegyezte, Bőrinek lovgias kötelessége megszereznie a felvételt, és megsemmisítenie azt, már amennyiben az eliminálás egyáltalán lehetséges a digitális tartalmak tekintetében. Ezzel Bőri mélységesen egyetértett. Valamikor azt olvasta, a világ az információvá válás misztikus transzmutációján esik keresztül, tekintettel arra, hogy egyébként is rezgésekből, azaz információsan értelmezhető megnyilvánulásokból áll. Nos, akárhogy is, régen egy bizalmas információ terjedése teljesen másként működött, mint manapság, a mobilketyerék, felhők, internet és műholdas kommunikáció világában. Korábban az információ rejtőzködése volt a kulcskérdés, mára az informácidömping rejti el a releváns ismeretet, és a lényeg az, ki képes kihorgászni ezt a nagy kutyvaszból.

Bőri tehát tudta, lényegében teljesíthetetlen feladatot kapott, de eszébe se jutott a Főnökkel vitatkozni, ahogy a Főnök sem azért beszélt a tennivalókról, hogy megvitassák a dolgot. A Főnök döntött, ő végrehajtja. Megsemmisíti a felvételt.

Úgy állt a Főnök oldalán a balkonon, mint mestere mellett a tanítvány, diadalittasan és cselekvésre készen, aztán elillant a jókedve, hűvös fuvallatot érzett a tarkóján, működésbe lépett az a ráérzési képessége, ami sikeres Bőrivé tette, holott szegény,

szerencsétlen Bőri is lehetett volna belőle, ahogyan az más Bőri-félékkel kapcsolatban annyiszor megtörtént.

Gyorsan kiürítette az elméjét, és a hatás nem maradt el, sejtjeiben érezte a Főnökből sugárzó negatív energiahullámokat. Azokat a hullámokat, amelyek a pusztulás és kegyvesztés előszelét jelezték. Bőri rájött, rosszul értelmezte Főni szándékait, és azonnal korrigált, akár egy autóversenyző a kisodródást megelőző pillanatban. – Főnök, megszerzem a felvételt, és elhozom Neked.

A Főnök nem válaszolt, de amikor a balkonról befelé sétáltak, barátilag a vállára tette a kezét, amivel világosan jelezte az udvartartásnak, hogy Bőri, akit a nőügyei és a komolytalanságai miatt annyian bíráltak, nos Bőri ott van a szívében, kedveli és támogatja, ahogyan eddig is tette.

És ez a gesztus végtelenül jólesett Bőrinek, aki tisztában volt azzal, hogy az Igazgatótanácsban a befolyást és a tekintélyt egyetlen műszerrel mérik: a Főnöktől való távolsággal. Ugyanakkor olyan érzése volt, mintha a gerince mentén patakocska rohanna a farokcsontja irányában, hideg, fröcskölős zubogással. Francba, ez közel volt – mondta magában, és annyira kihúzta magát, hogy inggombjai megfeszültek, szinte hallotta, ahogy csikorognak.

A Főnök a szokott eleganciával vezette az értekezletet. Bőri csodálattal itta a belőle sugárzó határozottságot. Mindig tudta, mit kell tenni. Amikor legnagyobb volt a baj, akkor nyújtotta a legjobb teljesítményt. Bőrit egy hadihajó kapitányára

vagy inkább egy hatalmas repülőgép-hordozó admirálisára emlékeztette, akiben ott lapul az ősi tudás, egy olyan mélységű bölcsesség, ami nem is e világból származik, hanem egy időtlen, ennek megfelelően egyszerre ősi és egyszerre újszülött dimenzióból, amelynek forrásához csak a kiválasztottak férhetnek hozzá.

Furcsa volt a Főnökre úgy nézni, mint emberfeletti lényre, hiszen tapasztalatból tudta, hogy valamikor ő is ember volt, talán még most is ember lehet, azonban mára ezen a léten túlterjeszkedő entitássá vált, mintha tudata egyszerre egyéni, közösségi és történelmi lenne, valamiféle kegyetlenül éles előrelátással. A Főnökből erő sugárzott, az asztal körül ülők tudták ezt, azonban önhitt ostobaságukban nem voltak képesek lenullázni az egójukat ez előtt az erő előtt, legalábbis a többség nem.

Bőri időnként ordítani tudott volna, miért nem látják azt, ami nyilvánvaló? Miért nem fogják fel, hiába kurva okosak a tények értékelésében, a lehetőségek és valószínűségek megsejtésében a Főnök cipője sarkáig sem érnek.

Bőri érezte, a Főnöknek időnként elege lesz a ravaszkodó szarzsákokból, szinte érezte, ahogy gyo-morsavszintje megugrik, előnti a kiábrándultság. Ilyenkor szeretett volna ugrani és tenni valamit, azonban mit is tehetett volna azon kívül, hogy a Főnökre szegezte hűséges kutylatekintetét, és amikor az visszanézett rá, azzal a pillantásával, amiben benne volt minden: a barátság, a hűség értékelése,

némi cinkosság és egyfajta atyai, támogató szeretet is, nos ilyenkor Bőri erővel töltődött fel, megnyugodott ismét afelől, a Főnök tudja, számíthat rá, és számít is rá. Bőri bármit megtett volna érte, bármilyen fáradságos, költséges, etikátlan cselekedetet vagy döntést szemrebbenés nélkül, hittel és rajongással.

Bőri a megkönnyebbülés boldogsághormonjával telítetten, meglehetősen jól szórakozott. A Főnök a vállalat biztonsági divíziójának vezetőjét fingatta, miként volt lehetséges, hogy dr. Talán Ipoly sokéves nyugger létére konspiratív találkozókát bonyolított, és úgy adta ki magát, mintha még mindig aktív állományú ügynök lenne? Miért nem tudott erről a vállalat?

Aztán ha már így történt, akkor hogyan lehetséges, hogy egy másik nyugger titokszolga olyan egyszerűen és simán, ahogy a fing bugyborékol a fürdőkádban, laza és hatékonyságig kiszámított mozdulatokkal agyonveri ezt a jól képzett ügynököt? A harcművészetek mesterét? Akinak a lakása telis-tele volt lőfegyverekkel, szűrő- és vágófegyverekkel?

De ez még semmi! A nagy kérdés az, miért nem tudott arról, hogy a lakás összeomlóban volt az aktamásolatoktól? Mi van az agya helyén, hogy nem mérte fel, ezek az információk mennyire fontosak a vállalatnak, és késedelmes megszerzésük mekkora mozgástértől fosztotta meg őket? Ezek az információk profitot termelnek. Mégis, van fogalma arról, micsoda nyereségtől estek el az elmúlt évek-

ben, hányszor tudták volna hasznosítani ezen dossziék tartalmát?

A vállalat biztonsági vezetőjének vöröslött a feje, egyre inkább céklára hajazott, az asztalnál mindenki maga elé meredt, mivel tudták, itten most kivégzés zajlik, és a korholás alatt álló divízióvezető a következő értekezleten már nem ül bent, mivel a Főnök úgy kirúgja, a lába se éri a földet. És ez még a jobbik eshetőség...

A Főnök nem lacafacázik. A vállalatbiztonsági divízió vezetője délután megveheti a pecabotot, lesz elég ideje a hibáin töprengeni, mindaddig, amíg ki nem akad a ketyegője, és bele nem fordul a szákjába vagy akármijébe, amit a horgászok maguk elé szoktak lógatni vízbe, hogy frissen tartsák a kifogott halakat. Pénzügyi gondja nem lesz, azonban leakad a hatalom infúziójáról. És ha nem csöpög a palack, akkor jönnek a megvonási tünetek.

Nincs is szörnyűbb mondat ennél: „Valamikor fontos ember voltam.” Ehelyett marad a ladik, a porosodó, szép cuccok, a sarki fűszeres, a lakógyűlés a macskatartási problémák hánytorgatásával. A telefon csak akkor szólal meg, ha termékbemutatóra hívják, és az is lehet, kínjában végül elmegy az ilyesmikre, meredten nézi a szélhámosokat, és olyan emberek packázását is kénytelen eltűrni, akiket korábban hajókonténerben szállítatott volna Timbuktuba.

Bőri egy pillanatra sem sajnálta a vállalatbiztonsági divízió vezetőjét, szarházi karrieristának tar-

totta, aki apránként mászta meg a számlélétrát. Nem a tehetsége lökdöste előre, hanem az, hogy ambícióihoz akkora közepszerűség társult, ami népszerűvé tette mindenkori feletteseinek szemében, hiszen nem látták sem különbnak maguknál, sem konkurenciának. Ugyanakkor volt furmányosság is benne, ami óva intette a kényesebb ügyektől, sőt általában a kiemelkedő aktivitástól, így mindig voltak futtatottjai, akiket versenyeztetett, és ha eredménnyel jártak, akkor végtelen ügyességgel tüntette fel sajátjának ezt az eredményt, ha pedig kudarcot vallottak, akkor a létező legtermészetesebb módon tolta rájuk a felelősséget.

Azonban a felfelé vezető út egyszer véget ér, a hegycsúcs nem kilátó, hanem magányos kődarab, és hiába néz körbe, nincsenek sehol feláldozható balekok, mindenért ő lett a felelős, ami a szervezetben történik. Így aztán alkalma lesz megtapasztalni, hogy bár a felfelé tartó kapaszkodás sok időt vett igénybe, a lefelé út igen gyors menet. Persze vannak korrigálható hibák. A legtöbb szarból idővel ki lehet mosakodni. De ez nem olyan állás. Egy vadászpilóta nem hibázhat. A vállalat kulcsfontosságú fejeze nem hibázhat. A Főnök beosztottjai nem hibázhatnak.

Egy darabig próbálkozott a bevált panelek dobálásával, ám ezekkel a Főnök roppant környörtelenül végzett, ízzé-porrá zúzva azokat. Egy idő után a vállalatbiztonsági divízió vezetője lehunyta a szemét, hallgatásba burkolózott, mint aki reméli,

nem veszik észre többet. Vagy egészen egyszerűen csak belátta a harc kilátástalanságát, azonban elég nagy barom volt, hogy ne méltósággal csinálja, elismerve a hibáját, benyújtva a lemondását, amit Főnök elfogadott volna. Nem ezt tette, csak ült megsemmisülten a Főnök vesébe látó szemének tüzeiben, mígnem az témát váltott, és mivel nem adott semmiféle utasítást, nem tett a jövőre vonatkozó megjegyzést, a vállalatbiztonsági divízió vezetője számára egyértelművé vált, a karrierjének vége.

A Főnök titkára egy temetkezési vállalkozó diszkrét alamusziségalával távozott a szobából, hogy előkészítse a váltás politikai és szervezeti döntéseit, a Főnöknek az értekezlet végén csak alá kell írnia a papírokat, melynek következtében a vállalatbiztonsági divízió vezetője már vissza se térhet az irodájába, percekben belül törlik minden jogosultságát és hozzáférését, le kell adnia mobiltelefonját és gépkocsija indítókártyáját.

Bőri arra gondolt, a fickó innét már metróval megy haza, és mint annyiszor, ezúttal is rácsodálkozott a működés hatékonyságára. Kíváncsi volt, a Főnök bevonja-e az utód kiválasztásába, amit titkon remélt, de tudta, nem katasztrófa, ha erre mégsem kerül sor. A Főnök ugyanis szerette őt, de talán nem vette teljesen komolyan, így sok minden volt, amiről nem tudott, nem tudhatott, ezt azonban nem bánta, mivel a Főnök mindig pontosan ráértett, melyek a neki való feladatok, mi az, amiben hasznát veszi, és ez biztonságérzetet jelentett.

Ha a Főnök nem mond semmit, az is jó, ha kiad egy utasítást, az még jobb. Bármilyen is történik, a Főnök a maga zsenialitásában pontosan tudja, mit kell tennie.

Bőri az értekezlet után csevegett az egyik szemrevaló asszisztensnővel, így mikor betért a toalettbé, a Főnököt bent találta. Mivel nem akart tiszteletlenül a szomszéd piszoárhoz állni, a fülke felé vette az irányt. Azt azonban levette, a Főnök mosolyog vizelés közben, amitől jókedvre derült, mivel azt olvasta ki ebből, hogy a dolgok a legnagyobb rendben vannak. Azt is hallotta, a Főnök sugara széles sávban, erőteljes morajlással érkezik a porceláncsészébe, és a hatalom eme megnyilvánulása mélységes biztonságérzettel töltötte el.

Felhőtlen örömeért megjutalmazta az univerzum: a Főnök megvárta a kézmosóban, meginvitálta ebédre. Ketten ettek a VIP-asztalnál, és teste minden négyzetcentiméterén érezte az irigy tekinteteket. A Főnök a kezdetekről beszélgetett vele, nevettek és vidámak voltak. Bőri lelki szemei előtt megjelent presztízsenek grafikonja, és tudta, ez a pillanat az amúgy is magas ív csúcspontja.

Bátorságát összeszedve egy obszcén viccet is el-sütött a Főnök egyik ellenlábásának rovására, nagyon jól sült el, a Főnök ezúttal nem kacagott, a damasztyszalvétába temette az arcát, csak testének finom rázkódása utalt arra, tombol benne a jókedv. Bőri gyorsan körülpillantott, mosolytól sugárzó tekintetekkel találkozott a szeme. Nem tudják, hogy mi van – gondolta, de ha a Főnök jókedvű,

akkor ők is nevetnek. Aztán elképzelte, milyen lehet, amikor ez a seggnyaló banda az igazi arcát mutatja, és kirázta a hideg.

XIII.

Bőri úgy döntött, délután visszamegy a villába, úszik egy kicsit. A limuzinban a személyi asszisztense leápolta, ezúttal különösen jólesett a kényeztetés, arra gondolt néhány pillanatig, beviszi a nőt a villába és rendesen megcsinálja, aztán arra jutott, nem keveri a munkát a szórakozással, és miután begördültek a zárt udvarra, megengedte a nőnek, hogy a sofőrrel elmenjen ebédelni, azzal, hogy legkésőbb két óra múlva jöjjenek érte. Amint a gépkocsi megfordult, Bőri halovány mosolyt látott a sofőr szája szögletében, amiből arra jutott, ezek most kefélni fognak, és ha minden igaz, akkor a kívülről beláthatatlan üvegű hátsó részben, az ő térfelén.

Jó tudni – gondolta. Egyelőre nem döntötte el, miért jó ezt tudni, és azt se, hogy beszámoljon-e feltételezéséről a Főnöknek? A Főnök leereszkedő jóindulattal kezelte kanosságát, azt azonban nem akarta kockáztatni, hogy egyszer elege legyen ebből, és elhajtsa valahová a messzeségbe, ahogyan azt kegyvesztett barátaival tenni szokta.

Pucérra vetkőzött, hatalmasat csobbant a medencébe. Jó volt a víz, elégedetten szelte a távokat, érezte karizma fáradását, amit nagyon élvezett. Aztán átment hátúszásba, csípőjét megemelve szemlélte férfiasságát, ami elégedettséggel töltötte el, és mint mindig ilyenkor, széles mosolyra húzódott a szája.

Aztán ismét hasra fordult, nyitott szemmel ereszkedett a medence fenekére, megvizsgálta az érdes, kékes aljlemezt, közben arra gondolt, hogy fenébe is, ettől lehet, hogy vérekes lesz a szeme, és úgy néz majd ki, mint aki szippantott vagy végigdorbézolta az éjszakát. Eldöntötte, hogy napszemüveget vesz, ne lássa senki sérülékenynek vagy gyengének.

Ettől a két állapottól rettegett. Ő Bőri. A bohém, az elnyúlhatetlen, a játékos. Őt nem sajnálhatja senki. Ha vérekes a szeme, az a túlfeszített munkától van, a vállalat érdekében végzett hatalmas erőfeszítéstől. Vérekes szemét irigyelni kell, példaként emlegetni. Ja persze, ha olyan világon élnénk. De ez nem olyan. Ismét végigsimított az aljlemenzen, aztán úgy döntött, vége a mókának.

Ballisztikus rakétaként lőtte ki magát a vízből, megkapaszkodott a medence szélébe, hogy izmos felkarjával kitolja magát, ám mielőtt kipislogta volna szeméből a vizet, megérezte a bűzös leheletet, aztán a tisztuló képből egy ormóttan, vélhetően ruszki gyártmányú revolver nézett szembe vele. Nem ismerte a fegyvermárkákat, de egészen biztos volt benne, hogy orosz típus, kérges mun-

kásőrmárokhhoz szokott célszerszám.

A cső torkolata obszcén, füstös nyílásként vi-gyorgott felé. Bőri virgonc uszályként lebegő far-ka visszahúzódott hasüregébe, közben arra gon-dolt, az nem nagy csoda, hogy lyuknézegetés köz-ben halálozik el, de az már a sors humora, hogy ezt behúzott farokkal teszi.

Behunyta a szemét, várta a dörrenést, közben ar-ra gondolt, jó élete volt. Azt azért sajnálta, hogy nem hősiesebb körülmények között távozik. Aho-gyan ezt végiggondolta, farka visszanyerte eredeti méretét, a szemét is kinyitotta, és látta, hogy a re-volver a Töppedt kezében remeg. Eszébe jutott mindaz, amit a túsztárgyalásokkal kapcsolatos fel-készítésen hallott, és teljes komolysággal polgári nevén és utolsó rendfokozatán köszöntötte.

Töppedt szempillája megrebbent, hátrább lé-pett, fegyverével intett neki, másszon ki a meden-céből. Bőri nagyon lassan és kimérten tolt ki ma-gát a vízből, majd hatalmas lelkierőről téve tanúsá-got, egy pillanatra sem fordítva hátat Töppedtnek, felvette a közeli nyugágyra készített fürdőlepedőt, felszínesen megtörölte magát, és a bolyhosan pu-ha törülközőt dereka köré tekerte. Ettől biztonsá-gosabbnak érezte a helyzetet.

Személyessé kell tennem a kapcsolatot – mantrázta magában, közben elátkozta a vállalat-biztonsági divíziót, mivel egyértelmű volt számá-ra, hogy Töppedt megjelenése az ő mesterkedé-süknek vagy mulasztásuknak tudható be. Aztán az is felmerült benne, hogy a biztonsági főnök levál-

tásával fejtelenség uralkodott el a divízióban. Mert Bőri teljesen biztos volt benne, a vállalatnak minden lépéséről tudnia kellene, és hiába küldte el (a jelek szerint üzekedni) az asszisztensét és sofőrjét, tudta, hogy vannak titkos szabályok, amelyek értelmében egy pillanatra sem veszíthető szem elől. Persze most nem ez a fő probléma, egyelőre az életben maradás projektet kellett futtatnia.

Töppedt leültette a nyugágyra, azt kívánta, hogy Bőri úgy feküdjön le, mintha relaxálni készüldne, ő viszont a szomszédos nyugágyra ült, kicsit befordítva, székként használva azt.

Remek – gondolta Bőri, nincs formában, vagy megkopott a rutinja, mivel a nyugágy támlája hátul került a bejáratnak, így nem láthatja az ajtó felől közelítőket. Persze ez oda-vissza működött, Bőri számítása szerint azon múlik kábé másfél óra múlva az élete, hogy az asszisztense időben észleli-e a helyzetet, vagy lépteire, netán hangos köszöntésére Töppedt felneszel, és azzal a halálos hatékonyságával, ahogyan Hüllő Ipolyt kiiktatta, golyót repít a fejébe.

Esélye a sofőrnek lesz, aki a lövések hangjára szalad be, és elvarrja a szálakat. Ez azonban Bórit cseppet sem vigasztalta, azt viszont értékelte, hogy a nyugágyon fog meghalni, nem pedig a medencét szarja tele végső elernyedésében. Ha a Főnök megnézi a helyszínt, vagy ami valószínűbb, az arról készült fotókat, akkor azt látja majd, méltósággal fejezte be.

A méltóság igen fontos volt Bőrinek, így elvetet-

te a gondolatot, hogy közelharcba bonyolódjon Töppedttel. Nyilvánvalóan ő a fittebb, fiatalabb, rendszeres sportolás acélozta az izmait, növelte teste rugalmasságát, azonban nem hagyhatta figyelmen kívül, hogy a fegyver, mint aduász a másikonál van, és arra is ráébredt, az altestét szemérmesen körülölelő fürdőlepedő lelassítaná a mozgását. És ezen a ponton megértette, Töppedt mennyire profi: ifjabb és pszichopatább pályatársai nem engedték volna eltakarni magát, hogy kiszolgáltatottsága a fölényüket növelje, Töppedt azonban jól tudta, ennél a hatásnál a csomagolásnak jóval nagyobb hasznát látja, egyúttal a felé hajítható törülközőtől is biztonságba került.

Bőri tehát azt csinálta, amihez értett, tartotta a száját, és metakommunikációjával elfogadást és érthető figyelmet sugárzott, igyekezett felvenni a másik légzésritmusát. Töppedt letette a fegyvert maga mellé, iszonytatóan ódivatú zakója ujjába törölte verejtékező homlokát, és kezdetét vette egy perverzül kifordított Ezeregyéjszaka meséje.

Töppedt azzal kezdte, neki vége van, de nagyon szeretné, ha Bőri meghallgatná. Nem vár semmit Bőritől, de el kell mondania valakinek a történetét, és tudja, hogy azt a Főnök is megtudja így, és ha a Főnök ismeri a történetet, akkor már minden rendben, minden el lesz boronálva, és nyugodtan fekszik a sírjába, mert számítása szerint órái lehetnek hátra.

Dr. Talán Ipoly halála után az igen titkos szervezet elindította a volt ügynökök pszichózisa esetére

kidolgozott protokoll végrehajtását. Ezt pedig Bőri sem tudja leállítani, különösen, hogy délután négy múlt, és ilyenkor a döntéshozók már nem elérhetők, a végrehajtó pedig teszi a dolgát. Valószínűleg itt van az egyetlen biztonságos helyen, távozásakor várja valahol egy injekcióstű vagy valami hasonló, amivel természetes, mondhatni hétköznapi egyszerűséggel csúszik át a másvilágba.

Bőri enyhén pislogva üdvözölte magában, hogy a jelek szerint a társalgás nem az ő halálával végződik. Ezek szerint meghallgatja ennek az elmebeteg bérgyilkosnak a sztoriját, aztán végignézi, ahogy Töppedt ellovagol a májzsugorosok naplementéjébe. A megfelelő befejezéshez csupán két dolog szükséges. Az első, hogy Bőri ne rontsa el a dolgot, semmi olyat ne mondjon, amin ez a labilis gyilkológép bepöccenne... ez pedig menni fog, mert Bőrinél senki más nem érdekelt jobban a megfelelő befejezésben.

A másik dologra, a limuzin érkezésére nincs befolyással, tehát csak reménykedhet, nem jön meg idejekorán, vagy ha mégis megjön, akkor szakszerűen oldják meg a helyzetet, azaz a haja szála sem görbül. Hacsak. És itt a hacsak... Mert az lenne a legrosszabb helyzet, ha a vállalatbiztonsági divízió megpróbálná eltenni láb alól, amire az exfőnökük bosszúján kívül az égardta világon semmi okuk nem lenne. Volt főnök persze nem főnök, a divízió tagjai pedig a vállalatához hűségesek, nem egy alkalmatlannak bizonyult figurához, így ennek kicsi a valószínűsége.

Bőri tehát elhessegette a legkétesebb kimenetel vízióját az elméjéből, és a körülményekhez képest úgy fészkelődött, hogy ne nyomja a fürdőlepedő ránca az ülepét. Aztán felvette a százszázalékos figyelem pozícióját.

– Kólát ittunk kisbarackkal – mondta Töppedt, és jelentőségteljesen a szemébe nézett.

Bőri bólintott, és elképzelte, milyen íze lehetett annak a kisbarackos kólának. – Ott és akkor szerveztek be – folytatta Töppedt, és láthatóan elszomorodott az emlék felidezésére, Bőri pedig arra gondolt, hogy a kibaszott kisbarackos kóláig ez a fickó is olyan utat futott, mint bárki más, lehetett volna biztonsági őr egy nyugdíjasgarzonházban, lehetett volna családapa vagy vasúti jegykezelő, akármi. Azonban megitta a kisbarackos kólát, és onnét már nem volt hova tovább. Banális – gondolta Bőri. És abban is biztos volt, a kisbarack nem valódi, erjedt gyümölcscefre lepárolásával készült, hanem vízből, szeszből és aromából.

– Volt egy balhém. Nem voltam balhész, de akkor volt egy balhém. Azt mondták, rám verik, mehetnek két évre a síttre. Nem akartam kóterbe kerülni. Először katonának soroztak be, ahol spicliskednem kellett, majd börtönőrnek, ahol figyeltem a többi smasszert. Elégge untam, talán azért is segítettem egy kivégzésben. Az ítéletvégrehajtónak valami miatt, már nem teljesen emlékszem miért, hiányzott az asszisztense, és segítség kellett. Fontos kivégzés volt, pánikolt mindenki, hogy most mi lesz, mert ugyan a vén róka simán megcsinálta

volna egyedül, de az nem lett volna előírászerű. Az előírást pedig be kellett tartani, szóval mindenki kékült, zöldült, a parancsnok jutalmat és mindenfélét ajánlgatott, ami tetszett, meg már untam az állandó járőrözést a rácsok között, úgyhogy jelentkeztem.

Pszichopata állat – gondolta Bóri.

– Azután ittuk meg a második kisbarackos kólát. Azt mondták, figyelemreméltó vagyok, és különb feladatokat is kaphatok. Mert ugyebár az informátorok munkája nagyon fontos, de lehetek munkatárs, és munkatárshoz lenni ezerszer jobb, ezerszer hasznosabb a népi demokrácia számára, mint a besúgóé. Úgyhogy vallató lettem. Azt mondták, istenadta tehetségem van ehhez a munkához. Nem sokat kellett tanítani, és egy idő után, aki hozzám került, már a hírem alapján köpött.

Voltak mások is, szadista barmok, akik élvezték a szenvedést, én csak a munkámat végeztem, hatékonyan, lelkiismeretesen. Azt mondták, nincsenek érzéseim, és ez hihetetlenül nagy érték a népi demokráciának.

Voltak protekciósok, legalábbis én így neveztem őket, akiket csak meg kellett csapnom. Néhány pofon és olyan ütés, ami fáj, de nem okozott kárt, hogy aztán jobb belátásra térjenek, és ne jártassák többet a pofájukat, vagy ha nagyon hatott rájuk a lecke, akkor kiszökjenek nyugatra, és ott rontsák a levegőt.

Bóri megértően bólogatott, de nem érezte helyénvalónak, hogy felfedje, ilyen verésben neki is

része volt, persze nem egy Töppedthez hasonló profitól, csak egy nehézszagú fakabáttól. Nem volt kellemes, de továbbra is jártatta a száját, és eszébe se volt kiszökni nyugatra.

– Aztán voltak olyanok, akiket jobban meg kellett dolgozni. Maradandó emlékkal. Megint más volt, amikor valakit valamire, legtöbbször vallo-másra kellett bírni. Hiába tanították a technikáját a dolognak, ösztönös érzékem volt ehhez. És bírni kellett szusszal, mert igen fárasztó munka reggeltől estig pofozni. Mindezt túlórában, mert munka volt bőven. És meg se fizettek érte. Nem mintha nagy igényeim lettek volna. Egy idő után rájöttem, hogy emellett nincs se család, se szabadidő. Pár év után unalmassá vált a munkakör, kérvényeztem, hogy külföldi melót kaphassak, állítólag létezett egy osztag, akik a disszidensekre szakosodtak, de azt mondták, ahhoz nyelvet kellene tudnom. És igazuk volt, pár orosz kifejezésen túl nem szedtem magamra sokat a szakmunkásképzőben.

Igen, látom, meglepődött, van szakmám, vil-lanszerelő lennék. Cukkoltak is, hogy kifejleszthetnék néhány olyan eszközt, amivel szóra lehet bírni a delikvenseket, persze nem fűlt a fogam hozzá, meg egyébként is léteztek ilyen eszközök, de azokat a specialisták használták, ahogyan mondták, a kifinomultabb munkákra. Állítólag én is az egyik eszközük voltam, mivel egyes nyápic értelmiségieknek egy ablakocskán bemutatták, mit művelek a lumpenjével, röhögték, hogy volt aki helyben beszart, behugyozott, és mindent aláírt,

mindenkit beköpött. Szóval, jól mondták, hasznára voltam a népköztársaságnak.

Mit jelentett nekem a népköztársaság? Ezen csak mostanában spekulálok. Azt hiszem, szart se. Az nem úgy volt, hogy ilyen elméleti dolgokon gondolkoztunk volna. Éltünk, tettük amit kellett, és amikor gerincservem lett, megitták velem a harmadik kisbarackos kólát, és azt mondták, kiérdemeltem a bizalmukat, pihentetőbb, de nagyon titkos munkakörbe helyeznek. Hallott már a furgonokról?

Bőri fintorgott. Esze ágában se volt elárulni, hogy reggel a limuzinban pont a halálbrigádokkal kapcsolatos teóriáról olvasott. Nyilvánvaló volt, hogy a fickó most egyfajta életgyónást csinál, mivel egy csomó dolgot a Főnök tudomására kíván hozni. Persze a Főnök nem történész, ahogy Bőri se, tehát ezeknek a dolgoknak évtizedekkel az átkos bukása után már sok haszna nem lehet a vállalat szempontjából, mindazonáltal érdemesnek látta nagy érdeklődéssel csüngenni annak szavain, aki a fegyvert fogja, és aki az előző nap pusztá kézzel agyonvert egy nálánál tíz évvel fiatalabb harcművészt.

– Látom a képén, hogy nem érti. Szóval ez volt a nem hivatalos kivégzés. Vagy talán félhivatalos. Egy bizottság, tisztára mint egy bírósági tárgyaláson, elítélte a népköztársaság legsúlyosabb ellenségeit, mi meg kikaptuk őket a forgalomból. Szépen lenyomtuk hátul a dobozban, bikacsökkel, boxerrel, viperával, aztán vagy az utcára kerültek,

és valami balek később elvitte a balhét halálos testi sértés miatt, vagy elástuk, később viszont már égetőműbe vittük őket. Úgy hívtak minket, hogy „az elrendező”. A legutolsó éveim rosszak voltak, akkor már nem ütöttünk senkit, csak a korábban elásott hullákat ástuk ki, égettük el. Ez bűdös és koszos munka volt, aztán ez is véget ért, nyugdíjig objektumőrként szolgáltam, majd a panelos nyolcadik emeletén rájöttem, hogy szart se tudok a civilekről. És arra is ráébredtem ott, a nyugdíjamból vett ócska, hamis cseresznyepálinkák társaságában, hogy három barackos kóláért eladtam az életem.

– Kisbarackos – szólt közbe Bóri, némileg fennakadva a sekélyes, ám Töppedthez képest költői fordulaton. Töppedt felvonta a szemöldökét.

– Kisbarackos kóláért – pontosított Bóri, közben legszívesebben pofán vágta volna magát, szerencsére Töppedt nem rágott be.

– Igaza van. Három kurva kisbarackos kóla volt az életem.

– Értem – mondta Bóri, akiben feltámadt a prókátor szellem. – Nagyon szomorú történet, ahogy látom, átbaszták magát. Átbaszta a népi demokrácia.

– Egy faszt! – mordult fel Töppedt. Nem a népi demokrácia baszott át. Az állam mindig mindenkit átbasz, így az nem is tekinthető átbaszásnak. Végül is leülhettem volna azt a pár hónapot, majd telefinghattam volna a hétköznapiakat egy panelben, mint bárki más. De mégis átbasztak, és ezért jöt-

tem magához, hogy megtudja, és elmondja a Főnöknek, hogy az egész egy kurva nagy átbaszás.

– Persze – bólogatott Bőri, némileg megnyugodva attól, hogy Töppedt visszatalált a saját stílusához. – A rendszer végül mindenkit átbasz, mind-egy, milyen rendszerről van szó.

– Kalap szart – mondta Töppedt. Egyetlen emberrel van bajom, azért kaptam el a kurvát, hogy eljussak magához.

Biztosan Talán Ipolyra gondol – vetődött fel Bőriben, de tartotta a száját.

– Kapaszkodjon bele abba a nyálas nyugágyba, olyat fogok mondani magának – váltott agresszívebb tónusba Töppedt. – Amikor nyugdíjba mentem, pár évig csak ittam, néztem a szappanoperákat, nőzni nem nőztem, tudja a nők soha nem érdekeltek, bár azon a minap elgondolkodtam, hogy a kivakarodott kurvát megbasszam-e, csak úgy megfélemlítésből.

Na, szóval rám süttött a napocska, munkát kaptam volt főnökömtől. Kibaszott milliárdos lett az ürge. Magánklinikára küldött, kipucolták az epémet, májamat, vesémet, úgy feltuningolt mint egy oldtimert az autóbuzi. A személyi testőre lettem. Persze öreg voltam ehhez, azonban megzakkant a szentem és senkiben se bízott. Voltak gorillái, de az évek során körvonalazódott előttem, hogy az állammal baszakodik, és mint ahogy általában a kormányzattal baszakodók, sanszos volt, hogy a rövidebbet húzza. Ezért kellett a régi munkaerő. Mit ne mondjak, megérte.

Végre éreztem magam valakinek, igen-igen jó fizetést kaptam, képzelje, még jótékonykodtam is. Az állatkert alapítványába fizettem be egy szép csekket. Túl szép volt, hogy igaz legyen. De az, hogy gond volt a padlásán, megmagyarázott mindent. Nem bírtam rájönni, miként gazdagodott meg, általában azzal hengegett, hogy őt szereti a pénz. Merthogy a pénznek van valamiféle mágiája, a pénz nem egyszerűen suska, hanem túlvilági erő. És akit szeret ez az erő, az ha este üresen csukja be a széfet, annak reggelre teli lesz megint.

Ilyeneket mondott, a faszom tele volt a szövegével, merthogy nincs az a betörő, aki éjszaka azért feszítene fel egy trezort, hogy telelopja. Persze, valószínűleg képletesen értette. No ez volt a másik furcsa, a korábbi munkában egészen konkrét embernek ismertem. Viccelődött is azon, hogy ő konkrét, és hogy a betont is így hívják angolul, szóval ő olyan szilárd, mint a beton.

És valóban olyan volt mint a beton, bizisten, aki belerúgott, a lábujját vagy bokáját törte, hogy én is képletesen fogalmazzak, pedig nem szokásom. Akkoriban szar, műanyag öltönyöket hordott, amibe beleizzadt, a nadrágja szára a bokájáig ért, soha nem értettem, hogy miért nem hosszabbat vesz, és hajtatja fel. Pedig felesége is volt, nagy, kövér aszszonyság, buta, tepsiképű tehén, de őt elvitte valamilyen nőgyógyászati betegség.

Az öltönyének a színe és a mintája egészen katasztrofális volt, még népköztársasági mércével is, cipője nehéz, szögletes, nyakkendője fakó. No én

sem voltam divatbaba, de azért a többi főnök enélkül összeszedettebben nézett ki, és gondolom, meg is engedhette volna magának, hogy jobb anyagból varrassa az öltönyét, ne hínár és fos keverékéből álljon a szín és a szövés minta.

Nagyon pitiáner volt mindenben, négyfelé vágta a pinaszórt is, ha nem göndörödött megfelelően. Amíg élt a felesége, a kaját dunsztosüvegben hordta magával, és Wartburg személygépkocsival közlekedett, holott a hasonló szintű vezetők már mind Ladával hasítottak. Miután meghalt a felesége, már nem hozta a dunsztosüveget, hanem vitte. A szervezetnél ebédelt, és a harmadrangú konyháról hordta a vacsorát. Egy fénytelen kis fogaskerék volt a rendszerben, olyan, akinek el kellett volna tűnnie, meghalnia nyugdíjazás után két évvel, vagy akár aktív időszakában, valamilyen rossz prognózisú és érthetetlen nevű betegségben.

Ehhez képest a rendszerváltást követő években céget alapított, kigömbölyödött, megtollasodott, elsőosztályú éttermekből hordatta a kaját, amit gusztustalanul zabált fel, és harácsol, harácsol, harácsol, holott fia halála után se kutyája, se macskája. Ami viszont a legrosszabb volt, a nyamvadt gyanakvó kis szemei vérben forogtak, mozgásuk koordinálatlannak tűnt, ötletei spontán robbantak ki az agyából, időnként kokóval és manökenek hádával mulatott, gusztustalan orgiáit követően szőnyegbe taposott kék tabletták mutatták, merre közlekedett. Aztán voltak csendes, magába fordult pillanatai, órái, sőt napjai, amikor senki nem szól-

hatott hozzá, nagy komorsággal nézett mahagóni dolgozósobájának palackzöld derengésében egy meghatározhatatlan pontra.

De bármit csinált, dőlt a lé, számolatlanul ömlött hozzá, ingatlanok, bankok és banánköztársasági pacsulicégek bűvöletében lebegett, odakint az udvarán, vagy az alagsorában gyilkos kommandó várta a bevetés pillanatát, és azt hittem soha nem tudom meg, hogy a kommandó mire kellett, kit támadott és kit védett, aztán persze megtudtam mindent, mert ez a dolgok rendje, a disznóságok kiderülnek, a malacok felfúvódnak, az aranyhalak pedig rágyújtanak Karádi Katalin hajdanvolt slágereire.

Egy nap lakást néztem neki, amit meg akart venni, mert a műtárgyakhoz hasonlóan a régi lakásokat is gyűjtötte, szinte a legapróbb részletekig döntve a felújítás és a berendezés mikéntjéről, és amikor már minden csili-vili volt, akkor pár napot lakott benne, és azután jó áron eladta. A fene se értette, mi volt ebben a vitamin, mert pénze az volt dögivel, szóval hobbi volt, ugyanakkor, ha hobbi, akkor miért adta el? Ha el akarta adni, akkor miért lakott benne? Valószínűleg ez is az elmebajának a része volt, mint egy perverz kakukk, nem más fészkébe akart tojni, hanem telerakni a várost az ő kis ékszerdobozáival, ahogyan nevezte ezeket, és aztán élvezni, hogy az új tulaj elmeséli a barátainak, hogy őtőle, a hírestől vette. Mást nem tudok elképzelni, logika nem volt benne.

Szóval, egy ilyenek kiszemelt lakás lett az a

hely, ahol véget ért a tündérmese, és kiderült, mit darált a kolbászba ez a fattyú, nos ez a hely egy hetedik kerületi, régi polgári lakás volt, valami gazdag zsidó iparosé lehetett annak idején, az internetről szúrta ki, és tényleg jó szeme volt az ilyesmihez. A lelakott, koszos falakban meglátta a jövőbeni állapotukat, de az is lehet, hogy a múltbeli jelent meg az agyában, és utána azt rekonstruálta. Ilyenkor remegett és nyüszített, annyira kellett és annyira sürgős volt a megszerzés.

Első körben engem küldött ki megnézni a tulajt, a papírokat, megalkudni az árról. Tudta a ravasz disznaja, ha ő megy, akkor drágább lesz, mivel árad belőle a jólét és a mohóság szalmiákos szaga.

De talán ennél is fontosabb volt, hogy elkerülje a személyes kontaktust, mert betegesen irtózott az idegenektől. Ha kitette a lábát, kesztyűt húzott még a legnagyobb hőség idején is. Volt egy embere, akinek az volt a dolga, hogy letörölje a tárgyakat mielőtt megérintette őket, és fertőtlenítsen mindent, amit más érintett meg. A gépkocsi szellőzőrendszerébe és a lakosztályaiba speciális levegőszűrőket szereltetett, a takarítás pedig folyamatos volt, de szigorúan csak a távollétében.

Szóval én voltam a samesza, aki lebonyolította az előzetes tárgyalást, utána jöhettek az ügyvédei, akik olajozottan papírba csomagolták az alkut, suhogó zakójukban hozták paragrafusrágó tudásukat, és lelketlen szemükből a semmi áradt, mivel már szőröstül-bőröstül Exi tulajdonát képezték ők is. Persze amire Exi terminátorai kézbeverték az

ügyet, addigra elő volt készítve a terep, ezt pedig én csináltam, néha jót röhögve magamon, hogy vénségemre ingatlanüzérré avanzsáltam. Ment, jól ment, és talán egy kicsit élveztem is. De nem minden esetben.

Ez is ilyen eset volt, a tulaj egészen furcsa figura volt, firtatta a vevő kilétét, én pedig elfecsegettem neki, ki vetett szemet az ingatlanra, egyfelől, mert a magam részéről basztam rá, hogy pár ezressel drágább lesz a lakás, másfelől az eladó, egy porbafingó kis törpe legkésőbb az adásvételkor rájön, itt valami nagy mogul van a háttérben, és mért ne tudjon többet annál, hogy egy kajmán-szigeti cég viszi azt a lakást, ahonnet őcsőreg nagynénijét lepedőben vitték ki pár hónappal korábban, neki pedig nemhogy felújításra, arra se volt pénze, hogy időnként feljöjjön vidékről meglocsolni a virágokat. Amelyek szemmel láthatóan, annak rendje és módja szerint kidöglöttek.

Szóval a porbafingóval lotyogtunk egy keveset, előkerült valami vinkó is, és bár akkoriban visszafogottan fogyasztottam, kiderült, a faszikám valamikor az exfőnököm beosztottja volt, közvetlenül azután, hogy elhagyta a nagyon titkos szervezetet. Az első lépéseket együtt tették meg, egy nyomorult kis iratdigitalizáló káéfté beüzemelésével. E porbafingó szavaiból tudtam meg, hogy Exi, olcsó konfekcióöltönye dacára, nagyon elegánsan és vilámgyorsan lenyúlta a központi irattár egy nagyon eldugott, ám annál fontosabb szeletét, bennük sistergősen forró aktákkal, belföldi és külföldi jelen-

tésekkel, mindennel, ami szaros volt, szigorúan a megelőző húsz évről. Szuperkódolt digitális másolatokat készített ezekről, a papíralapú változatot pedig megsemmisítette, így egyszerre monopol és zsarolópozícióba kerülve. Amikor porbafingó rájött, hogy már a káefté beindításához szükséges összeget is zsarolással szerezte Exi, és azt is megtudta, hogy kiket zsarolt meg, kurva gyorsan kiszállt az üzletből, és elköltözött vidékre. Belenézett ugyanis az anyagok egy részébe, és az a meggyőződése támadt, hogy ezek miatt gyorsabban kinyírják őket, mint amennyi idő alatt a lágytojás elkészül.

Futott, ahogy a lába bírta, és mint az olyan esetekben, amikor sürgős a távozás, szarral-fossal fizette ki Exi, de ő örült, hogy minél távolabb kerül a fővárostól, és adatai minél gyorsabban elmerülnek a cégnyilvántartás bugyraiban, ne maradjon túl sok nyoma annak, hogy ebben a kanálisban dagonyázott.

Exi azonban nem volt hülye, és az, hogy máig él és gazdagszik, minden előbbi aggodalomnak ékes cáfolata, és biztosan azért létezik még, mert a digitális anyagokat annyira eldughatta, és halála esetére annyira bebiztosíthatta a nyilvánosságra kerülésüket, hogy minden érdekelt fél fosik és tejel. Ezek után csak azt nem érti, miért tűrte el az Exi, hogy patkány módjára meghúzza magát vidéken ahelyett hogy kinyírta volna, amely megoldás rutinszerű volt Exi vállalkozói karrierjének első éveiben. Talán azért maradt életben, mert Exinek

tényleg nem volt félnivalója, ami azért nagy szó, mivel az efféle érzés rendre végzetes hibának bizonyul, ahogyan azt a nagyon titkos szervezet kötelességében annak idején alaposan megtanulhatták.

Ekkor mélyen a porbafingó szemébe néztem, olyan őszintén, ahogy az ember fél palack vinkó után őszinte tud lenni, és kifejtettem, ezek után valószínűleg nem akarja ezt az adásvételt, mert ha elmesélem Exinek a találkozásunkat, akkor nagy az esélye, hogy valamelyik gumilábú fiúcskáját utána küldi, hogy emlékeztesse, a pofáját tartsa alapállásban. De igazat szólván, Exi azzal lenne elégedett, ha én most azonnal szétverném a fejét a kiürült vinkós üveggel. Porbafingó erre sakálpilantást vetett rám, aztán vihogni kezdett, de olyan undorító, vinnyogó módon, hogy tényleg kedvem támadt elfújni élete pilácsát. Már azon tűnődtem, ez is beszarik-e amikor kitöröm a nyakát, azonban a lustaság nagy úr, így volt ideje porbafingónak, hogy kibökje: – Maga is Exi régi bérgyilkosai közé tartozott? Hogy is hívták őket? Operatív embereknek?

No, erre aztán se köpni, se nyelni nem tudtam, mivel ez olyan mély duplanullás titok volt, ami miatt eleget fájt a fejem, hogy a népköztársaság bukása után lecsuknak, és egy izzadságszagú fegyházban tengethetem napjaimat pia és kényelem nélkül, mindaddig, amíg végelgyengülök, vagy egy bűdös barom hasba nem szúr a fogkeféje nyelével.

Atyaég. Porbafingó mindent tud, és ezzel a tu-

dással a fejében öntözgeti vidéki házának muskátliját, eteti kutyáját és macskáját, ezzel kel és fekszik, eszik, iszik és szarik, és még amikor újságot olvas, akkor is tudja, hogy létezett a halálkommandó, és meglehetősen hatékonyan végezte a munkáját, azt a munkát, ami talán a népköztársaság törvényei szerint is bűncselekménynek minősülhetett, de a hatalom szövete védte és legalizálta az efféle mellékhatásokat. Csakhogy az a hatalom már nem létezik, viszont az emberölés nem évül el, most aztán tényleg meg kell ölnöm porbafingót, ami az adásvétel meghíúsulásától a hulla eltakarításáig egy csomó technikai problémát felvet. Ez világos. De miért nevet?

Porbafingó, akit látszólag nem érdekelt, hogy a teoretikus életveszély állapotából a konkrét és csúnya halál közelsége izmosodott ki, csak beszélt, beszélt és beszélt, és kiderült, hogy Exi néha fecsegett, és egyszer elröhícsélte neki, hogy már az átkosban is megvolt a saját kis biznisze, egy pár fős kivégzőcsoport, amelynek a listájára némi pénzért vagy egyéb juttatásért fel kerülhetett bárki, avagy le, a fizető fél kívánsága szerint.

Akkora fejetlenség volt az igen titkos szervezetben, annyira összegabalyodtak a titkok, a saját főnökei is elhitték, hogy felülről vagy akár külső, baráti hatalomtól kapja a megbízásokat, nem is mertek a körmére nézni, sőt attól tartottak, ha nagyon bolygatnák a dolgokat, akkor hamarosan a furgon hátsó felében találják magukat.

Ekként a szervezet egy részlege önálló életre

kelt, állam lett az államban, a dunsztosüveggel sunnyogó, konfekcióöltönyös hivatalnok élet és halál urává tolta fel magát. Exi a kinyírandókat szinte találomra választotta ki, hogy fenntartsa a látszatot. Ez a titokzatosság és kiszámíthatatlanság a végsőig fokozta a befolyását, így a nagy és ismeretlen terjedelmű jogosítványával teljes hozzáférést szerzett a titkos dokumentációkhoz, és amikor jött a változás, akkor ennek a legjavát nemes egyszerűséggel mebugázta.

Amire csipetnyit gyanút fogott a rendszerváltás lázában összezavarodott igen titkos szervezet, addigra már nála volt az információs bomba, és azóta sérthetetlen, ahogy ő mondotta volt: „immunitást élvez”. Persze az is lehet, hogy Exi nagyokat hazudott, és a népköztársaság bukásáig csak parancsokat hajtott végre, de mivel nem lehetett tudni, kinek a parancsait, ez még inkább sérthetetlenné tette, hiszen közben ilyen és olyan szelek fújdogáltak, régi motorosok új öltönyökben sétafikáltak, kopaszodó fejük belsejében hordozva sötét titkaikat.

Töppedt ennél a fordultnál némi büszkeséggel mesélte Bőrinek, élete legnagyobb alakítása volt, ne látszódjon az arcán, ami ennek hallatán végbe ment benne.

Exi talán attól a pillanattól átbaszta, amikor a verőlegényből agyonverőlegény csinált. Az a sok munka, az a sok fárasztó munka, a túlórák, magánéletének teljes feláldozása a népi demokrácia érdekében... ez mind egy kalap szarért volt, vagyis, hogy Exi jól érezze magát.

Életének húsz évét hazugságban élte, a sok halál nem a néphatalmat szolgálta, Exi ezekkel fejlesztette befolyásának gázfelhőjét, ami mindent beburkolt és megrohasztott, és most ebből kufárkodik, ebből lettek a villák, az autók, a milliárdok, vagyis abból, amit kollégáival fáradságos munkával, ám teljesen feleslegesen elvégeztek, basszuskulcs.

Töppedt beszélt arról, mennyiszer fáj a válla, a csuklója, a dereka a fárasztó fizikai munkától, mennyit rázkódtak ízületei a furgonban, mennyit emelgette a tetemeket, majd amikor a régieket kiásták, mennyit lapátolt, rongálva az egészségét. Eszébe jutott, hogy sokszor betegen és elnyújtottan is dolgozott, védőruhaként egy vacak gumikesztyűt kapott, ráadásul nem is eldobhatósat.

Eszébe jutott a sok ki nem vett szabadság, az a végtelen türelem, amivel bumfordi társait elviselte. Eszébe jutott, hogy nyaranta milyen fullasztó volt hátul a dobozban, télen milyen hideg, ott szedte össze a reumáját és az aranyerét, illetve azokat a kellemetlen perceket, amikor valamelyik különösen izgága delikvensnek sikerült megkarmolnia, vagy megharapnia. Ezeket ő a népi demokrácia és a nagyon titkos szervezet érdekében viselte el, nem pedig azért, hogy Exi hatalmi ambícióit szolgálja.

A társalgás végén fontolóra vette a porbafingó kinyírását, mert általában ez volt a megoldás a váratlan problémákra, aztán elvetette az ötletet, mivel egyrészt méltánytalannak találta az informátorával végezni, másrészt ebből Exi rájöhetett volna,

hogy ismeri a titkát, harmadrészt, és alighanem ez a szempont volt a legnyomósabb: azzal szívességet tett volna Exinek.

Azt is fontolóra vette, hogy ez az egész szürrealisztikus találkozás nem más mint az Exi beteg agyában megszületett aberrált pszichológiai csapda, azonban elvetette a gondolatot. Exi agyát más rögeszmék töltötték be, ennek nem lett volna helye. A porbafingó tehát békésen távozott a lakásból, szépen megegyeztek abban, hogy már a találkozást megelőzően kifizette valaki a foglalót, ami miatt Exi dühös lesz, de annyira nem, hogy utánajárjon, hiszen egyszerre négy-öt ilyen ügy volt folyamatban, és azok fontossági rangsorában nem ez az ingatlan volt az elsődleges. A porbafingó utolsó mondata Töppedt elméjébe égett: „Remélem, kinyírod a rohadékot.”

Nem akarta kinyírni, hanem annál jóval többet akart: megsemmisíteni. Azt akarta, hogy Exi börtönbe kerüljön vagy pedig a Keleti Pályaudvar aluljárójának egyik hűgyszagú matracán várja a halált. Ha pedig így lesz, akkor ő takarót és ételt hord neki, meg annyi pénzt, amiért érdemes a többieknek rendszeresen agyba-főbe verni. Nem a fizikai, hanem a társadalmi halált szánta Exinek, akit nem lehetett úgy és annyszor kivégezni, ami kellő elégtételt jelentett volna.

Úgy okoskodott, hogy azzal méri Exire a legnagyobb csapást, ha megszerzi az archívumot, és vagy megsemmisíti, vagy nyilvánosságra hozza, vagy ami még jobb, eljuttatja Exi legnagyobb el-

lenlábasaához, és utána röhögve végignézi, hogy az immár fegyvertelen Exi hogyan veszíti el a hatalmát, a vagyonát, és legvégül, mert nyilvánvalóan az lesz az utolsó, ám kikerülhetetlen momentum: a szabadságát vagy az életét.

És ő mindvégig ott lesz, az elbaszott, elhazudott életével. Ott lesz, amikor kiteszik a kastélyából, ott lesz, ha nagy szerencséjére letartóztatják, ott lesz a tárgyaláson, és ott lesz, amikor a koporsóját kihozzák a börtönből, és talán egyedülként lesz jelen a temetésén, és ott marad utolsónak, még akkor is ott lesz, amikor már senki nem lesz ott, aztán terpeszállást vesz fel Exi sírhantja fölött, és vastag, habos sugárban levizeli a fejfáját.

Töppedt ugyan nem értett az informatikához, annyit azért sejtett, hogy valami DVD-lemezt, vagy pendrivot, vagy ami valószínűbb, egyéb hordozható adattárolót kell keresnie. Csöndben elvégzett egy alapfokú számítógépkezelő tanfolyamot, vásárolt egy notebookot, beköttette magához a netet, igyekezett megérteni a sok informatikai tohuvobohut, és bár elkeseredetten vette tudomásul, hogy ez nem az ő világa, annyit mégis megértett, hogy az elmúlt évtizedek technológiai fejlődése hatalmas mértékben kitágította az információkkal való gazdálkodás lehetőségét. Kicsit csodálta is Exit, amiért időben felismerte a keze ügyében lévő dokumentáció értékét, és a bennük rejlő lehetőségeket, valamint azt, hogy az új technikai vívmányok segítségével miként tudja ezt a sok száz polcfolyóméternyi iratanyagot olyan módon eltüntet-

ni, hogy csakis ő, és egyedül ő varázsolhassa elő közülük azt a papírlapot vagy dossziét, amire az érdekei mentén szüksége lehetett.

Arra is rájött, hogy az informatika világa bár hatalmas lehetőségeket nyújt, ugyanez a fejlődés veszélyt is jelent az adatok biztonságára nézve, így csekély ismereteivel is kikövetkeztethette, hogy Exi a digitális és a mechanikus megoldások ötvözetével operálhat, tehát az anyagok egészen biztosan nem hozzáférhetők online.

Ugyanakkor az elektronikus hordozóeszközt Exi alaposan elrejtette, és az is biztos, hogy olyan nyilvánvaló helyre, mint egy páncélszekrény belseje, vagy festmény hátulja, vagy banki trezor, nos ilyen helyekre biztosan nem tette, hiszen régi motorosként ismerte azt, hogy amíg a számítógép távolról, a páncélszekrény közelről hekkelhethető meg. A régi iskola, még az internet és a drónok előtt, bizony alaposan berendezkedett az ilyesmikre, tehát oda aligha dughatta, ahol egy nyilvános vagy akár konspiratív házkutatás fellelhetné. Sőt, a bőre alá sem ültethette, hiszen mi sem lenne egyszerűbb annál, hogy ellenlábasai rosszullétet okozzanak neki, aztán egészségügyi ellátás ürügyén műtsék ki belőle a titkosszolgálat spéci archívumát.

Töppedt ezután minden figyelmét arra fordította, hogy Exi mozgásából és napi rutinjából kikövetkeztesse, hová dughatta az információhordozót. Abban biztos volt, hogy olyan helyre tette, ahonnan rövid időn belül előveheti, tehát az archívumnak a kastélyban kellett lennie.

A kastély egy budai villa volt, amit Exi következetesen kastélynak nevezett. Hosszú lépcsősor vezetett a domb oldalából, ahonnét a bejárat nyílt, az utat kamerák és különféle elektronikus ketyerék őrizték. A feljárót kerítés védte a nyílt terep többi részétől, ahol véredek csatangoltak. Exinek különös gondja volt arra, hogy ezek az állatok soha ne lakjanak jól, ne lankadjon az agresszivitásuk. Arról pedig, hogy ne legyenek lekenyerezhetők, sokmillió kutyakiképzés gondoskodott. Exi figyelt rá, hogy egyedül hozzá legyenek lojálisak, és ez a szemléletmódja az emberei kiválasztásában is megmutatkozott. Exi körül nem volt közösség, csak egymásra gyanakvó, vagy jobb esetben önzően közömbös szolgák. Az ingatlan alaprajza nem létezett, Exi lefelé építkezett, és Töppedtet nem lepte meg, amikor Exi pedzegette, hogy lényegében egy nagy bombán ülnek.

A konyha egészen különleges helynek számított, olyan volt, mint egy vegyi labor, és nem véletlenül, külön erre alkalmazott biokémikus ellenőrizte folyamatosan, kis irodájából loholászva a műszereivel. Exi ezzel a biokémikussal különösen sokat pusmogott, Töppedt azonban kizártnak tartotta, hogy az archívumot a konyhában rejtették volna el.

Nyilván volt titkos kijárat a villából, amit csak Exi ismert, hiszen a domb aljában megépített garázsokhoz is földalatti út vezetett, ahogy az úszómedence is egy ablaktalan pincében kapott helyet. A lenti traktusban bizonyosan voltak trezorok, pá-

nikszobák és mindenféle hasonló, amit Exi lökött agya kitalált, hiszen az a fajta örült volt, akinek torlódnak a fejében az új és újabb ötletek.

A titkos részekhez csak Exinek volt hozzáférése, azonban Töppedt pontosan tudta, hogy örület ide vagy oda, a régi iskola alapvetően beleégette a szakma szabályait Exibe, így feltehetően olyan helyre dugta el a hatalmát és gazdagságát megalapozó anyagot, amire senki nem gondolna. Valahová szem elé, ahol bármikor láthatja, mindenki láthatja, senkinek se jut eszébe, hogy ott keresse, ugyanakkor mégsem fenyegeti az a veszély, hogy banális módon, értéktelen és jelentéktelen dologként keljen lába, megtetszván a takarítószemélyzetnek, vagy éppen kukázva azt. Ami egyébként kizárt lett volna, mivel ahogy a szakácsok, úgy a takarítók nyomában is ott koslatott két kommandós, akik figyelték az alkalmazott minden mozdulatát, és természetesen egymást is. A párok összetétele állandóan változott, ne alakulhasson ki közöttük semmiféle kapcsolat, sőt Exi biztosan gondoskodott arról, hogy bármiféle árulás, vagy feyelmezetlenség leleplezése kifizetődő legyen.

Töppedtnak mindezekből az jött le, nem érdemes spekulálnia, az nem vezet sehová. Egyetlen dolgot tehet, az pedig Exi megfigyelése. Nagy az esély rá, hogy az archívum olyan helyiségben található, ahol ő és Exi egyaránt megfordul. Ez esetben Exi alighanem ellenőrzi az archívum meglétét, tehát időnként rápillant. A bökkenő mindössze az volt, hogy Exi szemmozgása követhetetlen, mi-

vel eszelős tekintetét vastagon foncsorozott szemüveg mögé rejtette. Töppedt eldöntötte, alaposan odafigyel arra, hogy Exi feje merre fordul, milyen szögben, milyen gyorsasággal, és ennek alapján előbb-utóbb kiszűri azt a szögletet, ami Exi számára különös jelentőséggel bír.

Amikor csak tehetette, leste, figyelte Exi mozgását a villában, ami nem volt egyszerű feladat, mivel Exi viselkedésében volt egyfajta hullámváz, időnként rájött a tunyaság, és csak dőglött, ilyenkor egy kommandós tolt a kerekesszékekben. Exi fennhangoztatta, a köszvény gyötri, mivel magas a húgysavszintje, és ilyenkor pokoli átkozódást csapott a szakácsoknak címezve, akik persze ártatlanként voltak, hiszen minden kaját dietetikus tervezett és biokémikus ellenőrzött.

Töppedt arra gondolt, Exit egyszerűen elkapta a lustaság, de talán mélyebb ok is húzódnhatott a háttérben, mert Exi ezen esetekben az üzleteléstől is visszavonult, és azzal a történettel szórakoztatta Töppedtet és környezetét, hogy különleges pacemaker használ, amely ha érzékeli a halálát, parancsot továbbít a ház elektronikus rendszerének, és levegőbe röpíti a kócerájt.

Ilyenkor tisztelettudóan bólogtak és félelmet tettek, biztosították Exit, jóval túléli a százéves életkort. Töppedt nem hitt abban, hogy Exi biológiai detonátor lenne, tekintettel arra, hogy azon ritka esetekben, amikor Exi elhagyta az ingatlant, tehát elvileg a jelszolgáltatást megszüntette, szóval ilyenkor semmi nem történt, de óvakodott erről

beszélni, nehogy Exi tiszteletlenségnek vegye, vagy ami még ennél is rosszabb, elmagyarázza, bebizonyítsa az igazát.

A többiek is így lehettek ezzel, bár az Exi személynézetében nem volt gyakorlat az egymással való bandázódás, igazából még ránézni se nagyon néztek egymásra, Töppedt azonban úgy gondolhatta, a kommandósokon kívül, akik az ilyesmihez valószínűleg szokva voltak, mindenkit aggasztott annak eshetősége, hogy egy bomba kegyeg a fenekük alatt, és az életük azon múlik, éppenséggel ott tartózkodnak-e, amikor Exi feldobja a bocskort.

Ezek a mélyrepüléses, kerekesszékes időszakok ugyanakkor egyfajta békességet is jelentettek, mivel Exi egyébként hiperaktív volt, mintha mindenhol egyszerre lett volna jelen, sértő és kellemetlen hangja gyorsabban száguldott még nála is, ahogy tízpercenként végigrobogott az egész ingatlanon, mindig dohogva, káromkodva, fröcskölödvé.

Ilyenkor az is megesett, hogy a hulladékba küldte saját konyhájának dietetikus és biokémikus által tervezett és ellenőrzött termékét, és étteremből hozatott köröm pórköltöt vagy pacalt, esetleg más tápláló gusztustalanságot, és a kék tablettákkal fel-tuningolt pénisze is megkövetelte a pénzért vásárolható celebeket, akik közül némelyik éppen olyan örült volt mint Exi, és amit esetenként műveltek, annak leírására Töppedtnek nem volt megfelelő fogalomkészlete, mindazonáltal igencsak

csodálkozott, mivé vedlett a dunsztosüvegben csirkepaprikást hurcolászó aranyeres hivatalnok, aki valamikor a radírgumit hárompéldányos nyomtatványon igényelte, de a halálos ítéleteket már szigorúan szóban adta ki, a zöld linóleumos lépcsőforduló homályában.

Töppedt, amikor megvizsgálta az érzéseit, arra jutott, hogy nem gyűlöli Exit. Exi nyilvánvalóan bolond, és ha nem lenne ennyi pénze, akkor potyogó vakolatú kórterem ágyához kötözve várná, hogy a szomszéd piromániás rágyújtsa a hipószagú ágyneműt.

Ha gyűlölte volna, akkor megöli. Többször alakult úgy, hogy kettesben maradtak, és bár nem volt számba vehető erőnléte, a furgon hátuljában tökéletesre fejlesztette a gyilkolás mozgás- és érottakarékos módszerét. Különösen abban az időben, amikor már zavarni kezdte a vér fröcsögése, a kivégzendő nyüszögése, a többiek izzadságszaga. Szerette az egészet egyetlen mozdulattal, vagy ha azt nem lehetett, a legkevesebb mozgással és erőlködéssel elintézni.

Exi nem volt sportember, ráadásul fizikai erőszakhoz sem szokott, ellenben az a fajta volt, aki veszett macskaként, karmolva, harapva harcol az életéért, annyira messze pedig mégsem voltak a kommandósok, hogy érkezésükig ne húzza ki. De alkalomadtán kitörhette volna a nyakát, és ha igaz, amit a pacemakeréről állít, akkor úgylát testőröstül robbantak volna a sztratoszférába vagy legalábbis a nagy budapesti szmogba. De a pokolgép valószí-

núleg mese volt, és arra is lett volna sansz, hogy Exi halála után a kommandósok azonnal lelépnek, hiszen gazdájukat ők sem szerethették jobban, mint Töppedt, így annak veszte után teljesen észszerűtlen lett volna helyzetüket gyilkossággal nehezíteni. Az már nem lett volna hasznukra. Ha csak Exi nem adott halála esetére olyan rendelkezést, hogy le kell gallyazni a gyilkosát. Ez viszont ütközött volna a pokolgépes mesével, szóval Töppedt talán következmény nélkül is megölhette volna Exit, de úgy gondolta, azzal nem egyenlítőné ki a számlát. Így maradt Exi hatalma és pénze a célpont, mivel csakis ezzel vehetett revansot azért, hogy Exi hosszú éveken belül becsapta, csicskázta.

Megfigyeléseit összegezve arra jutott, hogy a cuccot Exi a nappalijában tarthatja. A nappali kész bálterem volt, amit egy puccos kandalló köré építtetett, kézzel faragott polcrendszer uralt, baszott nagy kristálycsillárral, kínai vázával, szobrokkal, festményekkel megspékelve. Mivel Exi a dinamikusabb időszakjaiban gyakorta toporgott a kandalló előtt, berogyott állapotában pedig a tolókcsi-ból hallgatta a hasábok ropogását, az egyik lehetséges helyként a kandallóra tippelt. Az is gyanús volt, hogy a kandallóban állandóan égett a tűz, a legnagyobb nyári hőségben is, ilyenkor a nappali légkondicionálását csúcsra járatják, Exi ténylegesen melegedhessen a fahasábok közelében.

Ez volt Exi világa, amihez a személyzetnek természetesen a szeme se rebbent, csak a biokémikus

volt némileg fejreze, mivel a konyhában előforduló esetleges veszélyforrások mellett azért is felelt, nehogy a légkondíban légiósbetegséget terjesztő baktériumok szaporodjanak. Exinek ugyanis mániája volt a baktériumveszély, a vírusveszély és mindenféle egyéb biológiai veszély.

Dolgozószobája asztalán hatalmas album pihent, telis-tele a leprától az eboláig terjedő kórok leírásával. Időnként belelapozott, és amit ilyenkor olvasott, az alapjaiban meghatározta a következő lapozásig terjedő higiéniai protokollt. Volt olyan, hogy külföldről hozatott járványügyi szakértőket, és velük dolgoztatott ki megelőző intézkedéseket, például arra, ha Budapesten kitörne az ebolajárvány, milyen módon tudna teljes önkaranténra berendezkedni.

A védőoltások hetente napirenden voltak, saját ivóvízforrást építtetett ki a villának, saját áramforrást, irtózatos mennyiségű tartós élelmiszert halmozott fel a mélyben kialakított titkos raktárában, ahol hetente leltároznia kellett a személyzetnek. A testőrök feladatai közé nem csak az erőszak eshetőleges alkalmazása tartozott: ha légy, szúnyog, esetleg pók került a villába, Exi velük arénázott nyálfröcsögös hisztériával.

Töppedt sokat röhincselte magában azon, mekkora ellentmondás van Exi tisztaságmániája, valamint orgiáinak mocskossága között. Exi ugyanis nem volt hajlandó óvszert használni, azt üvöltötte, hogy „szét kell szórnia szent magjait”, és aztán vi-sított szórás közben, mint malac a disznóölésen.

Érdekes módon, a kesztyűjét ilyenkor se vette le, tehát ott állt egy szál semmiben, vérben forgó szemmel, felturbózza a gyorsítószerektől, de bar-na bőrkesztyűje ilyenkor is a kezén maradt. Vélhe-tően irtózatoss pénzeket fizetett a vele ocsmánykodó nőknek, mivel azok máskor is eljöt-tek, és a szemük se rebbent.

Töppedt egy ilyen keféls, felturbózott napon vizsgáta meg a kandallót, még a parázsba is belekotort, de nem talált semmit. Abban biztos volt, hogy a sok ezer kötet, amely a könyvtárpalcok díszeként szolgált, nem rejthette az adatbázist, mivel ezeket a könyveket Exi kilóra vette, két dolog érdekelte: szép legyen a borító, régi legyen a könyv. Persze a borító szépségére rá lehetett segíteni restaurátorral, ami meg is történt, és ezt követően Exi áhítattal forgatta a nemegyszer tényleges értéket jelentő nyomdaterméket, aztán egyszerre csak érdeklődését veszítve Töppedt kezébe nyomta, aki keresett még egy kis helyet a polcon. Ha már nem tudta hová rakni, akkor ki kellett nézni egy másik hasonló vastagságú, de kevésbé szép gerincű könyvet, és az új szerzeményt a helyére pakolni. A régi pedig repült a kandallóba, bár ennek látványától Exi mindig fintorgott, mivel az égett bőrkötésnek és a pergamennek nem volt jó szaga. A fintorgás mellé néha harákolás járult, Töppedt fogadni mert volna, hogy Exi ilyenkor legszívesebben beleköpne a kandallóba, ezzel mutatva ki rosszszallását a diszszonáns illatok felett, de aztán mégsem tette, furcsán drótozott elméje megakadályozta ebben.

Töppedt csüggedten nézte a lángokat, aztán fülelni kezdett. Exi két visítós szakaszon már túl volt, és most kutya módjára morgott, és időnként vakkanásszerű hangokat hallatott. Ezek szerint a prosztatamasszázsánál tartanak – gondolta, ami még tíz percet jelentett, aztán a testőrök kikísérik a kurvákat. – Ilyen ember lett az apád – nézett a kandallópárkányon álló fotóra, amely Exi motorbalesetben elhunyt fiát ábrázolta. Aztán megdermedt: igen, Exi a kandalló előtt szokta melengetni kesztyűs kezét, de soha nem nézett a fia fotójára. Láthatta, hogy ott van, de nem nézett rá.

Óvatosan az őt figyelő testőrré pislantott, hiszen ebben a házban senki nem maradhatott egyedül, és látta, a forradásos fejű behemót szinte a hátába fúrja a tekintetét. Felfigyelt arra, hogy ez a srác, aki akár néma is lehetett, hiszen Töppedt mindig csak mutogatni látta, jó messzire áll a kandallótól, és eszébe jutott az az idő, amikor állami gyilkosként dolgozott, és egy kis krematóriumban égették el a tetemeiket. Az egyik kollégája soha nem ment be velük a csarnokba, mivel rettegett a tűz látványától, még akkor is, ha azt csak egy kis kémlelőnyíláson keresztül láthatta. Ez egy fiatalkori tüzes baleset pszichés hatása lehetett, és a felkarján nemegyszer látta az undorítóra csomósodott sebheletet, amit általában takargatni próbált.

Töppedt ránézett a kommandósra, és megjegyezte: – No, ez után a menet után Exi biztosan élvezni akarja a meleget.

Azzal irtózatosan megrakta a kandallót, gyakor-

latilag belezsúfolta az összes fát, amit talált, alaposan lefojtva a tüzet. Utána hátralépett, és sopánkodni kezdett, hogy mihez kezdjen. Miközben a kommandós szemöldökráncolva figyelte, felkapott egy üveg whiskyt, és a tartalmát a kandallóba zúdította. Erre rémületes lángok keletkeztek. Töppedt egy piszkálóvassal bökdösní kezdte a hasábokat, amitől még rosszabb lett a helyzet. – Idejönne, segítene? – nézett a kommandós felé, aki hátat fordított neki, és kifelé kémlelt a balkon ablakán.

Töppedt másodpercek alatt körbetapogatta a képkeretet, de vigyázott, hogy el ne mozdítsa. Tudta, hogy Exi kényszeresen precíz, és soha nem tudná úgy visszahelyezni a fotót, amaz ki ne szúrja a változást. A pendrive a keret hátsó felére volt ragasztva, mégpedig gyurmaragasztóval, tehát Töpi lekapta és elsüllyesztette a nadrágzsebében, közben érezni vélte a bordái közé csapódó térdet, ahogy a kopasz leteperi, hogy kivegye a kezéből az ebül szerzett jószágot. A kommandós azonban a balkonüvegnek nyomta az orrát és a homlokát, amiből Töppedt arra következtetett, jól tippelt a lángfóbiával kapcsolatban, és most éppen pánikrohama lehet.

Úgy gondolta, az lenne a szakszerű, ha a pendriveot a helyén hagyná, és legközelebb felragasztana helyette egy ugyanilyent, vagy még jobb lenne, ha most csak elvinné, lemásolná és visszahozná, aztán rádöbbsent, az egész épület egy átkozott elektronikus ketrec, és bár nem látja a kamerákat, azok ott vannak a nappaliban is, és nyilvánvalóan

felvettek mindent. Tehát körülbelül három perc múlva Exi befejezi az élvezkedést, felöltözik, iszik valamit, és aztán rohan az istenverte konzoljához, hogy megnézzze, mi történt, amíg ő a magját terítette. Ha szerencséje van, akkor fél órája maradt a lebukásig, ha nincs szerencséje, akkor tíz-tizenkét perce, majd hosszú vallatás, és csúnya halál vár rá.

Töppedt a rosszabbik lehetőséggel számolt, így a távozási protokollnak fittyet hányva ráfordult a testőrré, hogy hoz egy másik üveggel a kiöntött whisky helyett, majd gondtalanul fütyörészve, de nagy testéhez képest meglehetősen fürgén leszaladt a lépcsősoron, gépkocsiját messze elkerülve iszkolt az első mellékutcaig, ahová bekanyarodott, és azonnal behúzódott egy kapualjba. – A kurva kutyák már tudták – dünnyögte, visszagondolva arra a soha nem látott búcsúztatóra, amiben a vérbefalka részesítette.

Nem ugattak, csak nézték remegő pofával, és csurgott a nyáluk. Ilyent eddig nem tapasztalt, és a prostik mozgása sem igazolta az állatok izgalmát. Olyanok, mint a gazdájuk – gondolta, talán már be is idomították ezeket a rusnya dögöket az ő szagára vagy látványára vagy akármijére.

Csak remélte, hogy Exi nem engedi ki a dögöket az utcára, mert akkor percek vannak az életéből. Várt-várt, de nem zúdultak le a testőrök járgányai a főutcán, a kutyák csaholását se hallotta, Exi vagy késlekedett, vagy éppen a tűzfóbiás keretlegény számonkérésével bíbelődött. Ami Exi aktivitásához képest elég nagy hiba lenne.

És ekkor ráébredt, hogy Exi se a kutyákat, se a kommandósokat nem küldheti utána, mégpedig azért, mert ebben az esetben mások is tudomást szerezhetnének a titkos adathordozóról, egyáltalán nem biztos, hogy újra Exi kezébe jutna, sőt, az egész akár Exi életébe is kerülhetne, a titkos anyagot pedig orbitális áron lehetne értékesíteni. Mert semmi garancia nincs arra, hogy ő volt az egyedüli abban a házban, aki a népköztársasági adatbázis után egerészett.

Ha nem szerzik vissza a pendriveot, akkor bizonyos körök arról értesülhetnek, hogy már nem Exi birtokolja az információs-aranyrögöt, és ez esetben védettsége szalmiákszeszként párolog el, jöhet a nyakára a vagyonosodás-vizsgálat, büntető feljelentések, vagy egészen egyszerűen csak egy régi haragosa, aki jól fejbe veri.

Ezt és így végiggondolta Töppedt, aztán kikászálódott a szeméttároló mögül, zsebre vágott kezében a pendriveot szorongatva visszaballagott a gépkocsijához és hazament.

Töppedt azt gondolta, valamiféle tömörített és titkosított adathalmazt talál a pendriveon, leesett az álla, amikor Exi elmebeteg kísérletének videofelvételével találkozott. A kórház, az élőhalott fiú, a kurva, amint szexel a sráccal, a műszerek idegtépő sikoltása, a dagadt főorvos sikertelen újraélesztési kísérlete Exi fejhangú vonyítása mellett. Tizenhét percig tartott az egész, és Töppedt először arra jutott, hogy most aztán tényleg vége van, hiszen Exi meglopását csak az archívum megszerzé-

sének árán élhette volna túl, ez csupán egy bizarr családi emlék. Betette a pendriveot az egyik levestálba, amit maga sem tudott, hogy miért vett meg, holott egyáltalán nem fogyasztott levest, és nem is szokott tálalni magának, nos betette erre a banális helyre, nem azért, hogy elrejtse, hanem azért, mert illetlennek találta csupán egy fiókba rakni, aztán hozott a sarki élelmiszerboltból egy karton sört, leült a televízió elé, várta a halált.

A sör elfogyott, a halál nem jött, és ekkor Töppedt ráébredt, gondolati hibát követett el. Megnézte újra a felvételt, és arra jutott, hogy ez több mint sötét emlék, ez jelentőséggel bír Exi számára, valószínűleg lélektani jelentőséggel. Töppedt csak annyit értett az emberi lélekhez, amit verőlegénységként és kivégzőként elsajátított, ami egyébként nem volt elhanyagolható ismerethalmaz, de Exi elmebajának kiértékeléséhez ez természetesen nem volt elegendő.

Így a szakmai rutinnál maradva arra jutott, hogyha Exi nem küldte utána a kutyákat, nem hozatta vissza a kommandóval, és ezt követően se próbálta meg kézre keríteni, illetve visszaszerezni a felvételt, akkor vagy az van, hogy Exi olyan sokkot kapott a felvétel elvesztésétől, amitől belezuhant a tehetetlenségi állapotába, és most kerekesszékekben üldögél, vagy pedig a felvétel eltitkolása legalább annyira fontos Exinek, mintha az archívumot lopta volna el tőle. Lehetséges, hogy eszeleltösen retteg a film nyilvánosságra kerülésétől. Ha pedig így van, akkor fogást talált Exin, mert a fé-

lelemnél nincs komolyabb aduász.

Ennél a következtetésnél Töppedt izgalomba jött, vásárolt egy újabb karton sört, és ezúttal a képernyő bámulása nélkül fogyasztotta el, folyamatosan törve a fejét, miként tehetné tönkre Exit ezzel a felvétellel. Annyit tanult már a helyi könyvtár ingyenes „nagyinet” tanfolyamán, hogy ne okozzon számára gondot a felvétel feltöltése egy illegális videomegosztóra, és a tartalom kacífántosságára tekintettel, az onnét megállíthatatlanul szétterjedne. Ettől Exi dührohamot kapna, talán be is dilizne, ahogyan az önmagukat Napóleonnak vagy hasonlónak képzelő félnótások, azonban a pénze megmaradna, a hatalma is megmaradna, mivel ez a groteszk felvétel csupa olyan ember szemében sározná be, akiktől nem függ, akiktől pedig igen, azok maximum a szemöldöküket vonnák fel, merthogy Exi sérthetetlen, amíg az archívum ura.

Töppedt arra jutott, hogy a legtöbbet azzal árt hat Exinek, ha ezeket a szemöldökfelhúzó hatalmasságokat keresi meg, közülük is olyasvalakit, aki pénzben és hatalomban Exivel egyenrangú, tehát egyensúlyi helyzet van közöttük. A felvétel megszerzésével pedig ez a státus quo borulna Exi rovására. Olyanokra volt szüksége Töppedtnek, akik biztos kézzel játsszák ki ezt a kártyát, és a legtöbbet képesek kihozni belőle. A probléma mindössze az volt, miként találja meg ezeket a hatalmasságokat, és hogyan jut a közelükbe, mivel igazolja a felvétel valóságát. Ez itt nagyon kényes pont volt,

mivel egy piás által lobogtatott ősrégi felvétel elfogadásával azt kockáztathatnák, hogy Exi a poklok tüzét zúdítja rájuk az archívumból kicsemegéztet adatok szivárogtatásával.

Töppedt úgy gondolta, az a legfontosabb, hogy igazolja a felvétel hitelességét, ehhez pedig be kellett azonosítania a szereplőket. Mivel a kórházi cuccok egy része jelölt, ezért a film bizonyos részeinek kinagyításával elég gyorsan kiderítette a felvétel helyszínét. Mivel tudta, hogy Exi fia mikor balesetezett, úgy számított, ahhoz képest egymásfél éven belül készülhetett a film.

Az operatőr lett volna a főnyeremény, ő azonban a kamerát kezelte, így nem szerepelt a filmen, Exi környezetében pedig már nem volt lehetősége kutakodni. A dagadt főorvossal könnyebb dolga volt, de már nem élt a fickó. A gyászjelentés szerint „türelemmel viselt hosszú betegség” vitte el, tehát még arra sincs esély, hogy egy gyilkosságot Exi nyakába varrjon. Maradt a kurva.

Mert nyilvánvalóan hívatásos volt, aki szégyentelen profizmussal mozgott a kamera előtt. Mivel húszas éveinek elején járhatott, jó esély volt rá, hogy még abban a szakmában is életben legyen. Exi finnyás természetét tekintve, és azt, hogy a fiáról volt szó, azt is valószínűnek látta, hogy valamiféle exkluzív szolgáltatótól bérelte a leányzót. Ha exkluzív, akkor nyilvánvalóan lecsúszott azóta, és rá lehet venni az együttműködésre, vagy ha a szerencsés kisebbség tagjaként új életet kezdett, akkor esetben zsarolható.

Töppedt Exi szolgálata idején felelevenítette néhány régi kapcsolatát a nagyon titkos szervezetnél, ami kemény ivászatokat, zsugázást jelentett főnöke költségére. Exi nem kívánt semmi konkrétumot, csak azt, hogy „tartsa szárazon a puska-port”. Töppedt pedig úgy tartotta. Jól menő magánnyomozónak adta ki magát, és a régi kollégák nem tettek fel kérdéseket annak, aki a köröket fizette.

Csiklandósan kéjes érzés volt, hogy az Exi pénzén reaktivált kapcsolatain keresztül azonosította Marit, megszerezte a személyi adatait. Innét teljesen átment privát hekusba, hamar rögzítette, Mari immár jól fizetett felső középosztálybeli alkalmazott, férjezett, tehát sok a veszíteni valója, ideális jelölt a felvétel igazolására.

Amikor Töppedt rájött, hogy Mari férje Ficsúr, Ficsúr pedig dr. Börösvirslí legjobb cimborája, akkor sürgősen le kellett küldenie még egy kartonnal a kedvenc söréből. Mari hitelesíti a felvételt Börösvirslinek, az pedig betálalja a vállalat teljhatalmú vezetőjének, a Főnöknek. A Főnök pedig pontosan az az ember, aki tudja, miként kell megnyúzni egy rókát.

A Főnök a vállalat igazgatótanácsának feje, Bőri pedig a felügyelő bizottság elnöke. A Főnök jobb keze. A vállalat van akkora hatalom, hogy dacoljon Exivel, sőt ha Töppedt szimata nem csal, Exi és annak archívuma túske a körmük alatt. Töppedt kis híján arra gondolt, szereti az Isten, de aztán mégsem gondolt erre, mert nem tudta sem azt,

hogy mit jelent szeretni, sem azt, hogy mi az az Isten.

A többi már ismert: Marit a felvétellel zsarolta meg, azért a Stratégiára hivatkozott, mivel jobbnak látta, ha Mari nem tudja meg, hogy a szereplésével leforgatott film eredetiségének igazolása a lényeg. A kapcsolati hálójának kiaknázása pedig a hab a tortán. Követte Marit a randira, és biztos volt benne, hogy máskor is itt találja Bőrit, így most itt van, átadja a felvételt, azt kérve, hogy azt közvetlenül juttassa el a Főnök kezéhez, és igazolja a felvétel valóságát.

XIV.

Bőri nem nézett a Töppedt szemébe, de bólintott, közben azon tűnődött, hogy a szépen felépített, némileg álmosító történetből miért maradt ki Talán Ipoly kivégzése? Akárhogy is, ezt a kérdés nyitva marad, Töppedt monológja alatt elszaladt az idő, és egyre kevésbé tűnt valószínűnek, hogy sikerül a hívatlan vendéget kipaterolnia az asszisztense visszaérkezte előtt. Tehát itt akció lesz, és Bőri nem szerette az akciókat, pláne a környezetében.

Persze amúgy is hűvös lett közben, a medence víze elpárolgott a testéről, és ha nem csalták meg iskolai emlékei, a párolgás hőelvonással járt. Lassan döntésre jutott, felnézett a Töppedtre, sárgás szeme fehérjére, csimbókosan őszülő üstökére, piszkosszürke borostájára, meg-megránduló orrcimpájára, a füléből kukucskáló szőrösomóra, pecsétetes nadrágjára, zsírosan fénylő zakójára, a ráfeszülő ing gombjai közötti rombuszra, a rombuszok mögül leskelődő piszkosszürke atlétatrikóra, és arra gondolt, ezt az embert pillanatokon belül ki kell

juttatnia a birtokról, mert két lábon járó, instabil bomba.

Mégpedig őrá, Bőrire nézve veszélyforrás, mivel cseppet sem egészséges, hogy információkat kapott az egykori halálkommandóról, az se néz ki túl jól, hogy Exi viselt dolgaiba is bepillantást nyert. Ez a felvétel tök gáz, a múlt önmagában is gáz. Bőri egy kicsit elmerült az önsajnálatba, amiért belekeveredett ebbe az ügybe, ugyanakkor tudta, hogy a Főnök másként viszonyul a múlt dolgaihoz, az ő kíváncsiságát csiklandozza majd a történet, és biztos kézzel kihozza belőle a legtöbbet, ami kihozható a vállalat üdvére.

Töppedt szemébe nézett, lassan bólintott. Töppedt benyúlt a zsebébe, előhúzott egy meglehetősen réginek tűnő, fekete műanyag borítású pendriveot. Feléje nyújtotta, ő pedig felállni készült, hogy átvegye, amikor Töppedt egy furcsa nyikknást hallatott, ránézett a mellkasán terjedő szederjes foltra, majd fennakadt a szeme, és egy krump-liszsák eleganciájával Bőri lába elé omlott.

Banális – gondolta Bőri, közben az orra megüzente neki, hogy nem sikerült méltósággal megúsznia a kalandot. A Töppedt által korábban kitakart látómezőben, körülbelül öt méter távolságra az asszisztensnője állt, klasszikus célzó pozícióban, Bőri még a fegyvercső füstölgését is látni vélte. Várta a következő lövést, amit neki szántak, de a nő leengedte a pisztolyt, és óvatosan közelített a Töppedt teteméhez. Bőri felpattant, a holttest mellé guggolt, kivette az adathordozót a halott ke-

zéből. Közben a sofőr is odaért, nála is fegyver volt, kommandósmozgással settenkedett, és amikor tehetett, gyorsan odébb rúgta Töppedt revolverét.

Az asszisztensnő és a sofőr közvetlenül Bőri előtt álltak, Bőri úgy érezte, mint akit háromszögbe fogtak. A nő nadrágkosztümje majdnem súrolta az arcát, lebbenő ujjakkal megsimogatta a Bőri tarkóján göndörödő fürtöket, és abszolút természetes hangon megkérdezte: – Jól vagy, kicsim?

Bőrit olcsó tusfürdő illata csapta meg. Keféltek a sofőrrel – gondolta, és a leleplezésből erőt merítve felállt, hagyta lehullani magáról a szaros törülközőt. – Tisztálkodnom kell – mondta a nőnek, aki teljesen kifejezéstelen arccal nézett vissza rá. A sofőr megértően mosolygott: – Ne aggódjon uram, megesik az ilyesmi.

– Intézzék el ezt az ügyet – suttogta Bőri, majd elindult a házba. A forró zuhany visszahozta az életkedvét, és díjazta, hogy sem a sofőr, sem az asszisztens nem követte. A pendriveot sikerült úgy pakolásznia, hogy a kamerákon lehetőleg ne látsszon.

Felöltözött, kinyitotta a hűtőszekrényt, szemügyre vette a gondosan fóliázott szendvicseket. Végül epres joghurt mellett döntött, némileg csodálkozva azon, hogy a történetek után még van étvágya.

A Főnök azonnal fogadta, látszott rajta, aggódik Bőriért. Meghallgatta a teljes sztorit, apró, célzott kérdésekkel tisztázta a részleteket, de nem úgy

tűnt, hogy meglepték volna az események. A pendirveot mindenesetre szivarzsebébe csúsztatta, amiből Bőri arra következtetett, értékes számára.

A Főnök elégedett volt az asszisztens és sofőr viselkedésével, jól szolgálták a vállalat érdekeit, egyúttal bizonyították előrelátását, amivel gondoskodott az egyik kulcsemberének biztonságáról. Mindazonáltal úgy döntött, hogy a párocskát alapos jutalommal kitömve kettéválasztja, és a vállalat egy-egy jó messzire lévő, külföldi divíziójához vezényli őket. Erre egyfelől azért volt szükség, hogy tartsák a szájukat, másodsorban kicsit meg is fenyítve őket, mert légyottjuk ellenkezett a hivatalos protokollal, miszerint a szolgálati idejükben teljes egészében a vállalat rendelkezésére kell állniuk. De a fontosabb ok az volt, hogy ne mászkáljanak olyanok a vállalat központjában, akik látták a Felügyelő Bizottság elnökét szaros fenékkal.

– A nő volt az okosabb, ő ezt azonnal levette. Ezért nem mosolygott – kommentálta Bőri a döntést, mire a Főnök viccesen felhúzta szemöldökét, majd rákacsintott.

Már langyos volt az éjszaka, amikor Bőri beesett Ficsúrékhoz, akik szappanoperát néztek a tévében. Kivett a hűtőből egy sört, és pofátlan lazasággal betette a seggét Mari és Ficsi közé. Éppen röhögtek egy poénon, és Bőri teljesen intenzitással érezte, ahogy a kanapé mindkét oldaláról egy-egy comb hozzásimul. Elöntötte a boldogság, hogy ilyen remek barátai vannak.

XV.

Dr. Gyomorfekély leállította a felvételt, és tőle szokatlan lazasággal az íróasztala szélére ejtette a távkapcsolót. A tárgyalóban csend honolt, Ficsúr hátradőlt a fotelben és a főnökére szegezte a tekintetét.

Dr. Gyomorfekély hallgatott egy percig, majd összegezte a látottakat. – Félsiker uraim, félsiker. Pontosan ötven százalékkal kevesebb annál, amit megcéloltunk, de ugyanennyivel több a semminél. Másfelől, elég magas költségvetésű projektről volt szó, így a félsiker kudarcként is értelmezhető. Azonban nem látok felelősöket, ilyen ez a munka. Megzörgettük a bokrot, nem az ugrott ki belőle, amire számítottunk. Közben kitermeltünk két hullát, de azok után – és azt hiszem, ebben nincs nézeteltérés közöttünk – különösebben nem búsulhatunk.

Dr. Gyomorfekély ránézett a tárgyalóasztal körül ülő négy férfira és két nőre. Az arcuk fegyelmezetten zárt volt, nem árult el érzelmeket, alig észrevehetően bólogattak, ami helyeslésként vagy

szavainak nyugtázásaként is értelmezhető volt.

Dr. Gyomorfekély ezúttal sem volt elégedett a látottakkal, de már régóta azzal nyugtatta magát, hogy ezektől az emberektől soha nem várhat őszinte visszajelzést. Valójában az ilyesmit a gyengeség jelének tekintette volna, és az idegrendszeri labilitást nem tűrte a környezetében, ugyanis kockázatelemzése szerint a lelkiismereti problémával küszködő, meghasonlott, depressziós, hisztis munkaerő beszivárgása jelentette a legnagyobb veszélyt a rendszer működésére. Az a bizonyos Graham Greene által megénekelt „emberi tényező”. Sokkal jobban szerette „a csendes amerikaiit”, aki angyszemmel néz a világra, közben meg teszi, amit a szervezet érdekei diktálnak.

Ficsit azért kedvelte, mivel úgy érezte, hogy az ő „csendes amerikaija”, aki fogai között pipaccsal szalad a zöldellő mezőn, és kinek jutna eszébe, hogy a háttérben látható alpesi házikóban az imént fojtotta fürdőkádba a kedves tekintetű, ősz hajú öreganyót. Legalábbis képletesen, hiszen Ficsinek nem tartozott ilyesmi a munkakörébe, annál ő magasabb bérkategóriát képviselt.

Szóval dr. Gyomorfekély nézte az embereit, akiket ő nevelt ki, és határozottan olyan benyomása volt, mintha androidok vennék körül, persze tudta, hogy ez az értekezletnek és az ő személyének szól, amint kimentek, vagyis ahogy elhagyták az épületet, mindjárt kinyílik a lepénylesőjük, és ágyban, asztalnál megbeszélik az üggyel kapcsolatos gondolataikat, persze szigorúan a titkossági beso-

rolásuknak megfelelő körben. Ez nem volt kétséges számára, mert azon ritka időszakokban, amikor feszített időbeosztása lehetővé tette, belehallgatott az emberei privát beszélgetéseibe, amelyek közül a legőszintébbek a céges klotyón hangzottak el, legyen az akár női, akár férfi igényekre szabott mellékhelyiség.

Így aztán dr. Gyomorfekélyt halmozottan bántotta az az őszintétlen távolságtartás, amit az emberei mímeltek jelenlétében, ettől magányosnak és megnemértettnek érezte magát, ugyanakkor paradox módon zavarta volna, ha nyíltabbak vele, azt a tiszteletlenség jeleként értelmezte volna. Persze négy szemközt többet engedhettek meg maguknak, de nem túlságosan. Ficsi volt a kivétel, akire fiaként tekintett, és titkon remélte, pár éven belül benő annyira a feje lágya, hogy átadhatja neki a stafétabotot.

Dr. Gyomorfekély a fiókja felé nyúlt, hogy elővegye a gyomorsavcsökkentő gyógyszerét, aztán meggondolta magát, és némi hatásszünetet követően megköszönte a projekt-team munkáját, majd Ficsúr kivételével útjára bocsátotta őket.

Dr. Gyomorfekély kettesben már nem zavartatta magát, előkerült a gyógyszer, némi szénsavmentes ásványvízzel leküldte belső poklába, majd hallgatott egy ideig, várva a megkönnyebbülést hozó bőföggést. Aztán mutatóujjával rábökött Ficsúrra: – Nem kapkodtad el, hogy beküldd a könnyűlovasságot... Ez a szerelmi kapcsolat a sofőr és az asszisztens között, nos ez egészen kiváló fedőtörté-

net. Bőri azt hiszi, mindent a nemiség irányít. Az viszont rizikó volt, hogy Bőrire fegyvert foghatott az a barom, és tekintve a végeredményt, a kockázat óriásinak minősíthető. A lényeg, hogy Bőrinek csak az önérzete sérült. Viszont sokat hagyta dummálni őket Miután Töppedt megjelent a birtokon, azonnal ki kellett volna iktatni, a felvételt kevesebb kockázattal megszereztük volna. Ráadásul közvetlenül mi találhattuk volna a Főnöknek, nem pedig Bőritől kapja meg...

Ficsúr nem jött zavarba: – Nem láttam közvetlen veszélyt. Másfelől fontosnak tűnt, hogy Töppedt végigmondja a záró monológot, ettől lett hiteles az egész. Bőri jó haver, de hisztériás rohamot kapna, ha megtudná, hogy csaléteknek használtuk.

Dr. Gyomorfekély olyan mozdulatot tett, mint ha egy porszemet söpörne le a zakójáról. – Összességében dicséretesen vezetted a projektet. A Főnök új vezetőt keres a vállalatbiztonsági divízió élére. Lenne kedved hozzá? Kérdemelted, be tudlak nyomni a pozícióba, a Főnök bizonyos mértékig hallgat rám, az új játékkal igazán elégedett. Negyedórát rohíncsért, amikor megtudta, hogyan fordítottad Töppedtet Exi ellen. Ahogyan ráküldted azt a ripacsot Töppedtre az ingatlanvásárlás kapcsán, ahogyan felkészítetted, az egészen zseniális volt. Benyalta, hogy Exi mindvégig átverte, és a saját, privát kivégzőjeként dolgoztatta. Helytállónak bizonyult a lélektani elemzésed, tényleg szembefordult a gazdájával, és valóban a titkos archívumot próbálta megszerezni. Azt viszont a fe-

ne se gondolta, hogy létezik az a gusztustalan felvétel. Pláne, hogy Téged is érint, mégpedig a legszemélyesebben. Ennek ellenére higgadt maradtál, és végigvitted ezen az új szálon a történetet.

– Köszönöm, inkább maradnék. A vállalatbiztonság hentesmunka, én inkább a stratégiai tervezést és a finom műveleteket kedvelem.

– Ahogy gondolod. Marival mihez kezdesz?

– A múltja nem volt titok előttem, ez a felvétel ugyan nővum, de nincs jelentősége. A Talán Ipollyal való kapcsolattartása elkerülte a figyelmünket, ez hiba volt, de végül Töppedt, soha nem tudjuk meg, hogy milyen indíttatásból, elvarrta a szálat. Az, hogy kefélt Bórivel, az szakmailag szükségyszerű volt, nem volt kellemes végignézni, de én tudom milyen az, amikor Mari élvezzi a szexet. Ez nem az volt, ennél fogva felfogható akár kötelező tornagyakorlatnak is. És ez a lényeg. Ahogy Bórit ismerem, hamar ráun, és előjön a legyünk barátok szöveggel, amit Mari biztosan megkönnyebbülten fogad. Bóri pinaügyekben amúgy is gátlástalan, előbb-utóbb rámozdult volna Marira, legalább át-estünk ezen is.

– Nos, ez megnyugtat, bár én régi vágású fickó vagyok ahhoz, hogy ilyen lazán fogjam fel a nemi kapcsolatokat. De a te életed, tiszteletben tartom a toleranciádat. Pláne, hogy az a kapcsolat amúgy is a legmélyebb vállalati titkok egyikét képezi – válaszolta dr. Gyomorfekély, közben arra gondolt, ő bizony kirúgná ezt a tisztátalan fehérnépet, még az érintését se viselné el, nemhogy továbbra is vele

éljen. De hát Ficsúr az Ficsúr, zsák meg a foltja, szerencsére. Két kurva egy pár, persze az is lehet, hogy hazudik. Lelke rajta.

Dr. Gyomorfekély az órájára nézett, mire Ficsúr felpattant, ebben a pillanatban megszólalt dr. Gyomorfekély telefonja. Intett Ficsúrnak, hogy üljön vissza a helyére, valaki nagyon fontos személy hívhatta, mivel felállt a társalgáshoz, és ilyet csak akkor tett, ha a csúcsvezetéstől keresték.

Ficsúr igyekezett közömbös maradni, azonban jól látta, főnökének ujjai elfehéredtek a mobil tokján, értelmet nem mondott, csak hümmögött és helyeselt. Amikor végzett, az asztalra támaszkodott, és szemüvegkerete fölött erősen Ficsúrra nézett: – A Főnök elégedetlen az eredményünkkel. Még mindig és még jobban kell neki az a kurva archívum...

Ficsúr vakarni kezdte a fejét:

– Akkor most mihez kezdünk?

Dr. Gyomorfekély ismét előhúzta a gyógyszerét, és amint lecsavarta a kupakját, szinte dúdolta a szavakat, némi gúnyos mosollyal a szája szegletében: – Amit ilyenkor csinálni szoktunk. Újratervezünk.

Ficsúr észrevette, hogy főnöke görcsbe merevedik, csak ujjai között remeg a gyógyszeres üveg.

Aztán ő is meghallotta Exi fejhangú visítását az ajtó túloldaláról.

Könyveink kaphatók a könyvesboltokban,
és megrendelhetők egyszerű postai levelezőlapon
vagy akár telefonon/faxon/e-mailen közvetlenül a kiadótól.
Címünk: PONT Kiadó, H-1300 Budapest, Pf. 215.
Tel/fax: (36-1) 816-1062 • e-mail: rendeles@pontkiado.hu
honlapunk: www.pontkiado.hu